

บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

ร้อยตำรวจโทเกษญา พันธุ์แก้ว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกการเมืองการปกครอง สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2556

**The Role of the Police in Resolving Political Conflicts in
Hang Dong District, Chiang Mai Province**

Pol. Lt. Jetsada Punkaew

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Political Science in Politics and Government

School of Political Science

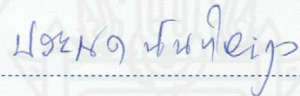
Sukhothai Thammathirat Open University

2013

หัวข้อวิทยานิพนธ์ บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่
ชื่อและนามสกุล ร้อยตำรวจโทเกษญา พันธุ์แก้ว
วิชาเอก การเมืองการปกครอง
สาขาวิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ฐปนรรต พรหมอินทร์
2. รองศาสตราจารย์ ดร. ปธาน สุวรรณมงคล

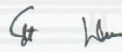
วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2557

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

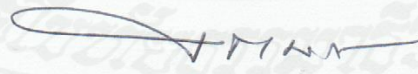
..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ประณต นันทิยะกุล)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ฐปนรรต พรหมอินทร์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ปธาน สุวรรณมงคล)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(ศาสตราจารย์ ดร. สิริวรรณ ศรีพหล)

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถ ความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง จาก รองศาสตราจารย์อุปนรรต พรหมอินทร์ รองศาสตราจารย์ ดร.ปธาน สุวรรณมงคล สาขาวิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ที่ได้ให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์และติดตาม การทำอย่างใกล้ชิดตลอดมา นับตั้งแต่เริ่มต้นที่ได้ให้คำแนะนำในการตั้งชื่อ หัวข้อเรื่องในการทำ วิทยานิพนธ์จนกระทั่งสำเร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณ ท่านทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ประณต นันทียกุล ประธาน กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้ความกรุณา ความเมตตา และคำแนะนำต่างๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ดร.ชัยนันท์ธรรม์ ขาวงาม อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนวิทย์ บุตรอุดม อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และ พ.ต.อ. ชัยวรินทร์ บุณนาค ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรแม่ทะ อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง ที่ให้ความกรุณา ความเมตตา และให้คำปรึกษาในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ ให้ ถูกต้อง และมีความสมบูรณ์

นอกจากนี้ ผู้วิจัย ขอขอบคุณ คุณอาจารย์ เจ้าหน้าที่ สาขาวิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เพื่อนนักศึกษา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ทุกท่าน ซึ่งไม่สามารถจะกล่าวชื่อไว้ครบทุกท่าน ที่ได้ให้ความกรุณา การช่วยเหลือ สนับสนุนและ ให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ญาติพี่น้อง และครอบครัวที่คอย เป็นกำลังใจ ตลอดจน ครู อาจารย์ที่คอยอบรม สั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือและแนะนำในการทำวิจัย จนทำให้การทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขออภัยรับด้วยความเต็มใจ ประโยชน์ที่ได้รับ จากการทำวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับผู้ที่มีส่วนร่วมทุกท่าน

เจษฎา พันธุ์แก้ว

พฤษภาคม 2557

ชื่อวิทยานิพนธ์ บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง
จังหวัดเชียงใหม่

ผู้วิจัย ร้อยตำรวจโทเจษฎา พันธุ์แก้ว รหัสนักศึกษา 2548000658 **ปริญญา** รัฐศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ฐปนรรต พรหมอินทร์ (2) รองศาสตราจารย์ ดร. ปธาน สุวรรณมงคล
ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา (1) บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ (2) ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ (3) วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ (4) เสนอแนะแนวทางของตำรวจในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

การศึกษานี้เป็นแบบเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ข้าราชการตำรวจ ชั้นสัญญาบัตร จำนวน 7 นาย ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 10 นาย และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดย คำร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า (1) บทบาทข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยการจัดให้มีเวทีเจรจา มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาพร้อมกันอย่างสันติวิธี มีการแต่งตั้งคนกลางเป็นผู้ประสานทั้งสองฝ่าย หลีกเลี่ยงการเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นในปัญหาความขัดแย้ง รับฟัง และหาแนวทางร่วมกันในการแก้ไขปัญหา ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อแต่ละฝ่ายร้องขอ และมีการจัดกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำและสม่ำเสมอ (2) ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่พบคือ เกิดจากการขัดผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่ม โดยยึดถือผลประโยชน์ และความต้องการของกลุ่มตัวเองเป็นหลัก และกลุ่มผู้ขัดแย้งยึดถืออุดมคติของกลุ่มตนเองมากเกินไป ไม่เปิดใจยอมรับทัศนคติของอีกฝ่ายหนึ่ง และเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันในสังคม ความต้องการอำนาจทางการเมือง อีกทั้งเกิดจากการรับรู้ข่าวสารที่ไม่ตรงกันของประชาชน การแบ่งพรรค แบ่งพวก และความแตกต่างทางความคิดทางการเมืองของประชาชน และเกิดจากการดำเนินการ ของผู้ที่รับผิดชอบ ไม่ได้ทำตามแบบ หรือวิธีหรือแนวทางที่กำหนดไว้ (3) การดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ปฏิบัติหน้าที่โดยจัดชุดมวลชนสัมพันธ์ออกไปประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องการปกครองระบบประชาธิปไตย สิทธิ การเลือกตั้ง จัดทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อจะได้รับรู้ แนวคิด ทัศนคติ ความคิดเห็นของประชาชน เพื่อที่เป็นแนวทางแก้ไข ปัญหาเรื่องความขัดแย้ง (4) แนวทางในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง พบว่า หน่วยงานของรัฐบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง ควรใช้การสร้างสังคมสมานฉันท์ จัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี และยึดมั่นในหลักมนุษยธรรม เพื่อปฏิเสธการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา

คำสำคัญ บทบาทตำรวจ การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง จังหวัดเชียงใหม่

Thesis title: The Role of the Police in Resolving Political Conflicts in Hang Dong District,
Chiang Mai Province

Researcher: Pol. Lt. Jetsada Punkaew; **ID:** 2548000658; **Degree:** Master of Political Science;

Thesis advisors: (1) Thapanat Prom-in, Associate Professor;

(2) Dr. Pathan Suvanamongkol, Associate Professor; **Academic year:** 2013

Abstract

The objectives of this research were to study (1) the role of the police in solving problems of political conflict in Hang Dong District, Chiang Mai Province; (2) problems faced by the police in this role; (3) methods used by the police in this role; and (4) recommendations for overcoming those problems and improving the role of the police in resolving political conflicts.

This was a qualitative research. The sample population consisted of 7 ranked police officers, 10 police non-commissioned officers, and 20 community leaders who were involved with political conflicts in Hang Dong District, Chiang Mai Province. Data were collected using an interview form and were analyzed using percentage, mathematical mean, standard deviation, and content analysis.

The results showed that (1) the role of the police in resolving political conflicts was to organize venues for negotiation and the exchange of opinions, to propose peaceful methods of jointly solving problems, to appoint neutral third parties to conciliate, to avoid expressing opinions that would support one side or the other, to listen and search for ways to solve problems, to provide advice and assistance when asked for, and to regularly hold joint activities. (2) The problems encountered were conflicts of interest between the political groups in which each group was only concerned about its own benefits; the political groups held too strongly to their ideals and refused to listen to the other groups' opinions; social inequality; desire for political power; misinformation and lack of information from the media; factionalism; differences in political ideology among the people; and the responsible people did not follow the specified guidelines and methods. (3) The methods used by the police were to set up public relations units to inform the citizens about the democratic system and their election rights, and to join in many activities with the public to monitor public sentiment, ideas, attitudes, and perceptions. (4) Recommendations are for the relevant government agencies to build a united "society of agreement" in which conflicts are resolved through peaceful methods, and to hold fast to the principles of human rights, rejecting the use of violence to solve problems.

Keywords: Role of the police, Political conflict resolution, Chiang Mai Province

สารบัญ

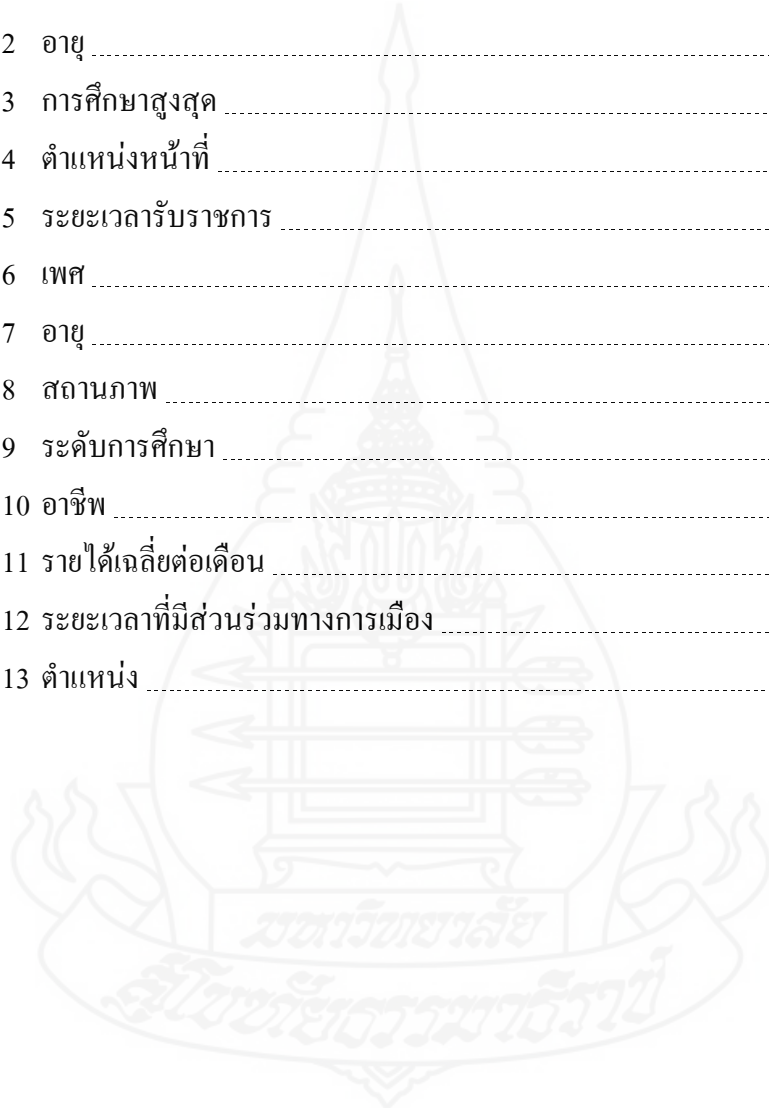
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	9
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	10
ส่วนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	10
ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่	29
ส่วนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	37
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	38
การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
การวิเคราะห์ข้อมูล	39

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
ส่วนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง	41
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
ตอนที่ 1 บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งทางการเมือง	49
ตอนที่ 2 ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ทางการเมือง	67
ตอนที่ 3 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ของตำรวจ	69
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ทางการเมือง	72
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
สรุปผลการวิจัย	75
อภิปรายผลการวิจัย	81
ข้อเสนอแนะ	85
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	90
ก ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	91
ข แบบสัมภาษณ์	93
ค ข้อมูลอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่	101
ประวัติผู้วิจัย	106

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์	38
ตารางที่ 4.1 เพศ	42
ตารางที่ 4.2 อายุ	42
ตารางที่ 4.3 การศึกษาสูงสุด	43
ตารางที่ 4.4 ตำแหน่งหน้าที่	43
ตารางที่ 4.5 ระยะเวลารับราชการ	44
ตารางที่ 4.6 เพศ	44
ตารางที่ 4.7 อายุ	45
ตารางที่ 4.8 สถานภาพ	45
ตารางที่ 4.9 ระดับการศึกษา	46
ตารางที่ 4.10 อาชีพ	46
ตารางที่ 4.11 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	47
ตารางที่ 4.12 ระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง	47
ตารางที่ 4.13 ตำแหน่ง	48

ญ

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	6
ภาพที่ 2.1 กระบวนการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง	19

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การดำรงอยู่ร่วมกันของผู้คนในสังคมการเมืองนั้น ย่อมมีความขัดแย้งเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งในระดับบุคคลหรือในระดับสังคมหรือระดับประเทศ เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์มีความแตกต่างทางด้านสรีระ นิสัยใจคือ ความคิดอ่าน อุดมการณ์ทางการเมือง และมีความแตกต่างกันในหลายลักษณะนับแต่ความแตกต่างทางชาติพันธุ์ ไปจนถึงสภาพแวดล้อมทางสังคม วิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรม เนื่องจากปัญหาความรุนแรงในสังคม มีต้นตอที่แท้จริงอยู่ที่การเลือกใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งให้ลุกลาม มากกว่าจะเกิดจากปัญหาความขัดแย้งในตัวเอง บางครั้งรุนแรงจนก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลที่ขัดแย้งระหว่างกัน และส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่และความสามัคคีกลมเกลียวกันของคนในสังคม นั้นย่อมหมายความว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นแล้ว สังคมมีทางเลือกหลากหลายวิถีทางในการแก้ไขข้อขัดแย้งให้ลุกลามไปได้ ส่วนการใช้ความรุนแรงนั้น เป็นเพียงหนึ่งในวิธีการแก้ปัญหาเท่านั้น มิใช่เป็นทางออกเดียวในการจัดการความขัดแย้งในสังคม

ความขัดแย้ง เป็นสิ่งที่ถูกยอมรับว่าไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย (บัญญัติ แก้วส่อง 2545 : 121) ทั้งแง่ดีและแง่ไม่ดี โดยความขัดแย้งอาจเป็นในลักษณะในทางสร้างสรรค์และทำลาย หากความขัดแย้งมีมากเกินไป ผลที่ตามมา ก็จะเป็นไปในทางลบ ซึ่งมีลักษณะทำลาย ถ้าความขัดแย้งอยู่ในจุดที่เหมาะสมก็จะเกิดผลในทางบวก ซึ่งมีลักษณะเป็นการสร้างสรรค์ แต่ในทางปฏิบัติถือเป็นเรื่องที่ยากที่จะกำหนดว่าความขัดแย้งขนาดไหนถึงจะเรียกว่าเป็นจุดที่เหมาะสมที่สุด (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ 2539 : 25) ทั้งนี้มีนักวิชาการเสนอแนะว่ากลยุทธ์ที่จะช่วยตัดสินใจได้ดีที่สุดก็คือ การสังเกตผลที่ตามมาของความขัดแย้งทั้งสองประการนั่นเอง กล่าวคือ ถ้าผลของความขัดแย้งออกมาในทางบวกก็เรียกว่า ความขัดแย้งอยู่ในจุดที่เหมาะสมที่สุด แต่ถ้าผลออกมาในทางลบก็ถือได้ว่าเป็นจุดที่ความขัดแย้งนำไปสู่การทำลายมากกว่าการสร้างสรรค์ ผลของความขัดแย้งจึงมี 2 ลักษณะ (อรุณ รักธรรม 2536 : 32-33) คือความขัดแย้งที่ส่งผลในทางบวก หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าความขัดแย้งในเชิงสร้างสรรค์ จะก่อผลทางบวกกับตัวบุคคล กลุ่มคน (วิเชียร วิทยาอุดม 2547 : 338) สามารถทำให้คนในชุมชนเกิดแรงจูงใจในการ

ทำงาน และช่วยปรับปรุงผลการปฏิบัติงาน (สมยศ นาวิการ 2544 : 304) รวมทั้งทำให้เกิดความคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเป้าหมายเดิมของชุมชนที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ตลอดจนเกิดแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์กับชุมชนหรือทำให้เกิดคุณภาพในการตัดสินใจ ทำให้ลดความตึงเครียด หรือทำให้ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนดีขึ้น ทำให้คุณภาพชีวิตการทำงานดีขึ้น เกิดการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล รู้จักการปรับตัว และการประสานงานร่วมกัน อย่างไรก็ตามความขัดแย้งในระดับที่เหมาะสม จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี (บัญญัติ แก้วส่อง 2545 : 121)

ความขัดแย้งที่ส่งผลในทางลบที่ควรจัดให้สูญสิ้นหมดไป (นรินทร์ แจ่มจำรัส 2549 : 186) นำไปสู่ความตึงเครียดมากขึ้น หรือมีผลกระทบต่อสุขภาพจิตของคนมากขึ้น ทำให้เกิดการสูญเสียทรัพยากรและเวลาในการทำงาน เกิดการแบ่งเป็นพรรคเป็นพวกขึ้น ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นฝ่ายชนะ และอีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าเป็นผู้แพ้ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าความขัดแย้งในทางทำลาย (วิเชียร วิทยาอุดม 2547 : 338) ผลที่ตามมา คือ ขาดการประสานงานกัน และไม่มีความร่วมมือร่วมใจในการทำงาน ซึ่งมีผลต่อประสิทธิผลของชุมชนได้ มุ่งจะเอาชนะกันมากกว่าที่จะมองถึงผลกระทบต่อเป้าหมายโดยรวม และอาจทำให้เกิดผลเสียกับการปฏิบัติงานได้ (สมยศ นาวิการ 2544 : 304) ความขัดแย้งในทัศนะของ บาร์นาร์ด (Barnard 1968 : 145) ได้เขียนเกี่ยวกับความขัดแย้ง ไว้ว่า " ความขัดแย้ง " นั้นเกิดจากการมีมาตรฐาน หรือมีหลักการการทำงานที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ เกิดการครอบงำ จากการใช้อำนาจหรือใช้อิทธิพลเข้ามาต่อรองให้ฝ่ายตนอยู่เหนือกว่า จึงพบว่า ความขัดแย้งในการทำงานของปัจเจกบุคคล (conflict of code) เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ยาก

ในปี พ.ศ. 2556 ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของไทย มีความสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นในยุคกระแสโลกาภิวัตน์ ได้นำไปสู่ความขัดแย้งทางสังคมในหลากหลายด้านอย่างรวดเร็ว ผ่านช่องทางการสื่อสารเทคโนโลยีสารสนเทศมากมาย ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งในด้านนโยบายสาธารณะ ความขัดแย้งด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความขัดแย้งด้านแรงงาน รวมถึงความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างฝ่ายที่สนับสนุนรัฐบาล ได้แก่ กลุ่ม นปช. และฝ่ายที่ต่อต้านรัฐบาล ได้แก่ กปปส. ดังจะเห็นได้ว่า ในช่วงเวลาที่ผ่านมา การเผชิญหน้ากันระหว่างฝ่ายที่สนับสนุนกลุ่มทางการเมืองคนละขั้ว มีแนวโน้มที่จะเผชิญหน้ากันด้วยความรุนแรง อันอาจนำไปสู่วิกฤตการณ์ความแตกแยกทางสังคมได้ในที่สุด กระแสความสนใจของสังคมในปัจจุบันเกาะติดอยู่กับการประท้วงที่ผ่านมา บรรยากาศทางการเมืองทำให้ประชาชนตื่นตัวและมีส่วนร่วมทางการเมืองมากกว่าในอดีต เช่น การร่วมการชุมนุมทางการเมือง การวิพากษ์วิจารณ์ การพูดคุยถกเถียงโต้แย้งระหว่างกัน หากผู้สนทนาแลกเปลี่ยนแนวคิดเดียวกัน บรรยากาศของการสนทนา

แลกเปลี่ยนก็จะเป็นไปอย่างชื่นมื่น มีความสุขและร่าเริง แต่บ่อยครั้งที่พบว่า ความไม่ลงรอยทางความคิดเห็น และอุดมการณ์ทางการเมืองนำมาซึ่งความขัดแย้งและการใช้ความรุนแรงต่อกัน เข้าทำนองซึ่มซับริบเอาความเป็นพรรคการเมืองเข้ามาอยู่ในเนื้อในตัวจนเกิดอคติความลำเอียง และรู้สึกทนไม่ได้ หากจะมีใครคนหนึ่งคนใดมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งแตกต่าง ลักษณะเช่นนี้เป็นภาพสะท้อนของบรรยากาศประชาธิปไตยโดยฉิครูปแบบที่เกิดขึ้นในสังคมไทย และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนจะต้องหันกลับมาทบทวนสำนึกความเป็นประชาธิปไตยของตนเองว่าเดินอยู่บนเส้นทางประชาธิปไตยแบบไหน ความขัดแย้งที่เป็นมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่ พ.ศ. 2547 – 2556 ทำให้ประเทศไทยได้เกิดภาวะวิกฤตการณ์ทางการเมือง ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศชาติ และประชาชนเป็นอย่างมาก ทั้งผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความแตกแยกแบ่งฝ่ายของผู้คนในสังคม จนทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในสังคมโลก เป็นประเทศที่ถูกมองว่าไม่มีความสามัคคี การแบ่งฝ่ายของคนในสังคมที่ไม่เคยมีมาก่อน ในห้วงเวลาที่ผ่านมา และดูจะยังไม่มิตีท่าว่าจะดีขึ้น และส่งผลกระทบร้ายแรงต่อประเทศในด้านต่าง ๆ ในวงกว้าง จังหวัดเชียงใหม่ก็เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่เกิดความขัดแย้งทางการเมืองขึ้น คือ กลุ่มที่เห็นด้วยและสนับสนุน พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีตหัวหน้าพรรคไทยรักไทย ได้แก่ กลุ่ม นปช. และกลุ่มที่เห็นตรงกันข้าม ได้แก่ กลุ่ม กปปส. ทำให้สังคมชาวบ้านเกิดการแบ่งกลุ่ม โดยบางกลุ่มถกเถียงค่าทอกันซึ่งหน้า ในขณะที่บางกลุ่มไม่ต้องการการเผชิญหน้า กลัวการสูญเสีย แต่จะให้ข้อมูลที่เป็นปรปักษ์ตรงข้ามกับอีกฝ่ายหนึ่ง ดังที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอหางดง เมื่อความคิดเห็นและอุดมการณ์ทางการเมืองความต้องการต่างกันก็ทำให้เกิดการทะเลาะกันขึ้นท่ามกลางการหาเสียง มีการทำลายป้ายหาเสียง มีการแบ่งขั้วทางการเมือง ฝ่ายที่สนับสนุน พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นั้นส่วนใหญุ่มักจะเป็นประชาชนที่ได้รับการตอบสนองนโยบายประชานิยมของรัฐบาลในยุคนั้น และเห็นว่าเป็นคนเชียงใหม่ในภาคเหนือเหมือนกันจึงทำให้เกิดความรัก ความผูกพันและความไว้นื้อเชื่อใจอย่างสนิทใจ กับอีกกลุ่มหนึ่งที่มองว่า พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีตอนที่อยู่ในอำนาจใช้อำนาจทางการเมืองเกินขอบเขตและมีมลทินในเรื่องการทุจริต หาผลประโยชน์แก่ตนเอง และพวกพ้องคนสนิทชิดใกล้ เป็นภัยต่อประเทศชาติ

สถาบันตำรวจเป็นกลไกของรัฐที่มีความสำคัญต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชนที่สำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากตำรวจเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่ในการรักษากฎหมายและบังคับใช้กฎหมาย ตำรวจจึงมีความสำคัญยิ่งในการรักษาความสงบ ฉะนั้นอำนาจหน้าที่ของตำรวจจึงมีผลกระทบโดยตรงต่อความสงบและการดำรงชีวิตของประชาชนในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ได้กำหนดให้ใช้แผนกรกฎ 56 ในการสนับสนุนการ

ทำงานของกองบัญชาการแต่ละกองบัญชาการดูแลให้การชุมนุมอยู่ในความสงบเรียบร้อย และเตรียมพร้อม หากมีการเผชิญหน้ากันของกลุ่มความคิดเห็นแตกต่างกัน แม้ว่าหลายครั้งที่เกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นในบ้านเมือง ตำรวจหากแต่ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการจัดการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้นเท่านั้น หากแต่บทบาทของตำรวจในการเข้าจัดการการแก้ไขปัญหาและไกล่เกลี่ยนั้น ในช่วงจังหวะเวลาในสถานการณ์ที่เหมาะสม ตลอดจนการใช้ศิลปะ ความเฉลียวฉลาดในการจัดการให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในช่วงเวลานั้น ๆ

สถานีตำรวจภูธรหาดง เป็นสถานีตำรวจภูธรหนึ่งใน 38 สถานีที่สังกัดตำรวจภูธรจังหวัดเชียงใหม่ ขึ้นตรงกับกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 โดยรับนโยบายมาจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สถานีตำรวจภูธรหาดงมีพื้นที่รับผิดชอบ 11 ตำบล มีกำลังพล 139 นายประกอบด้วยนายตำรวจชั้นสัญญาบัตร 51 นาย ชั้นประทวน 88 นาย สถานีตำรวจภูธรหาดง เป็นสถานีตำรวจที่อยู่ในพื้นที่ซึ่งถูกจับตามองอย่างมากในเรื่องความล่าแหลมการเกิดความขัดแย้งทางการเมือง จึงทำให้สถานีตำรวจภูธรหาดงต้องทำงานอย่างหนักในการดูแลและแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเกิดคำถามที่ต้องการศึกษาว่า ตำรวจที่สังกัดสถานีตำรวจภูธรหาดงจังหวัดเชียงใหม่ มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองอย่างไรตลอดจนศึกษาถึงปัญหา อุปสรรค ประเด็นของปัจจัย สาเหตุ ของความขัดแย้งที่นำมาซึ่งความขัดแย้ง และหาแนวทางในการจัดการแก้ไขความที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ โดยมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้โดยคาดว่าประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับคือผลที่ได้จากการศึกษาจะนำมาสู่การสั่งสมความรู้เชิงวิชาการเพิ่มขึ้นในด้านการก่อตัวและพัฒนาการจัดการความขัดแย้งทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของประเทศไทย รวมถึงความรู้ที่ได้จะสามารถใช้เป็นแนวทางการจัดการความขัดแย้งทางการเมือง เพื่อสังคมไทยไปสู่เป้าหมายการเป็นสังคมสันติสุขการเพิ่มประสิทธิภาพของตำรวจอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ คือ

2.1 เพื่อศึกษาบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่

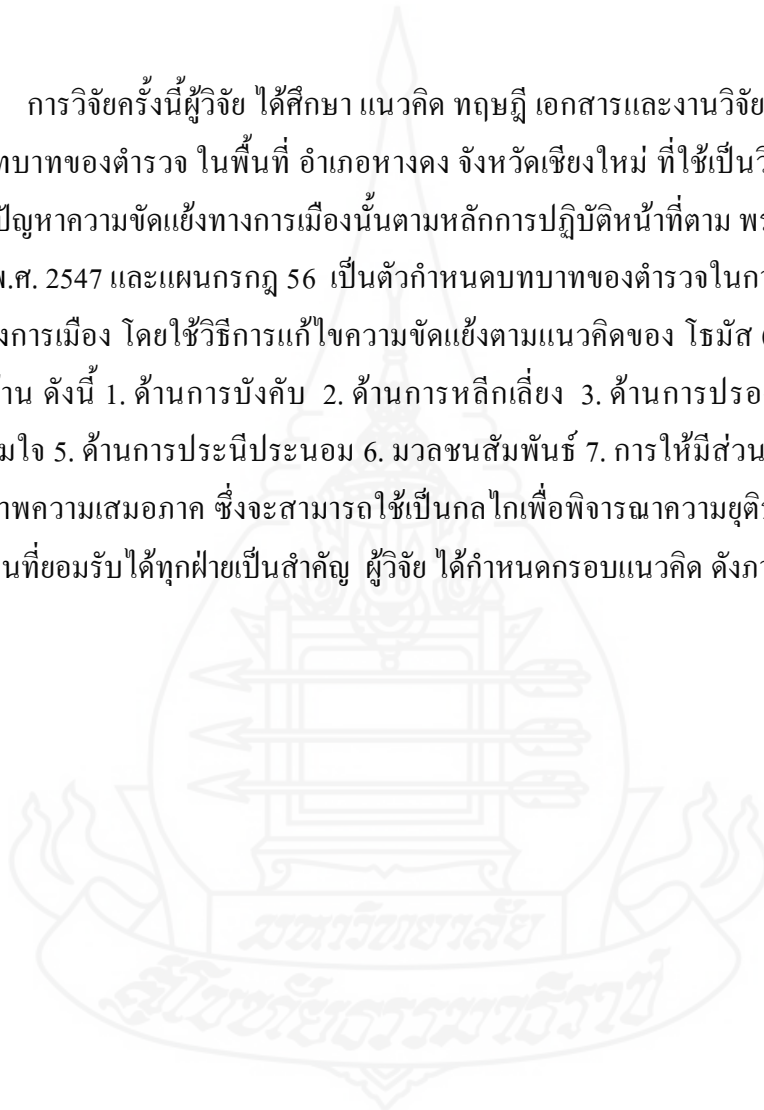
2.2 เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจในอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่

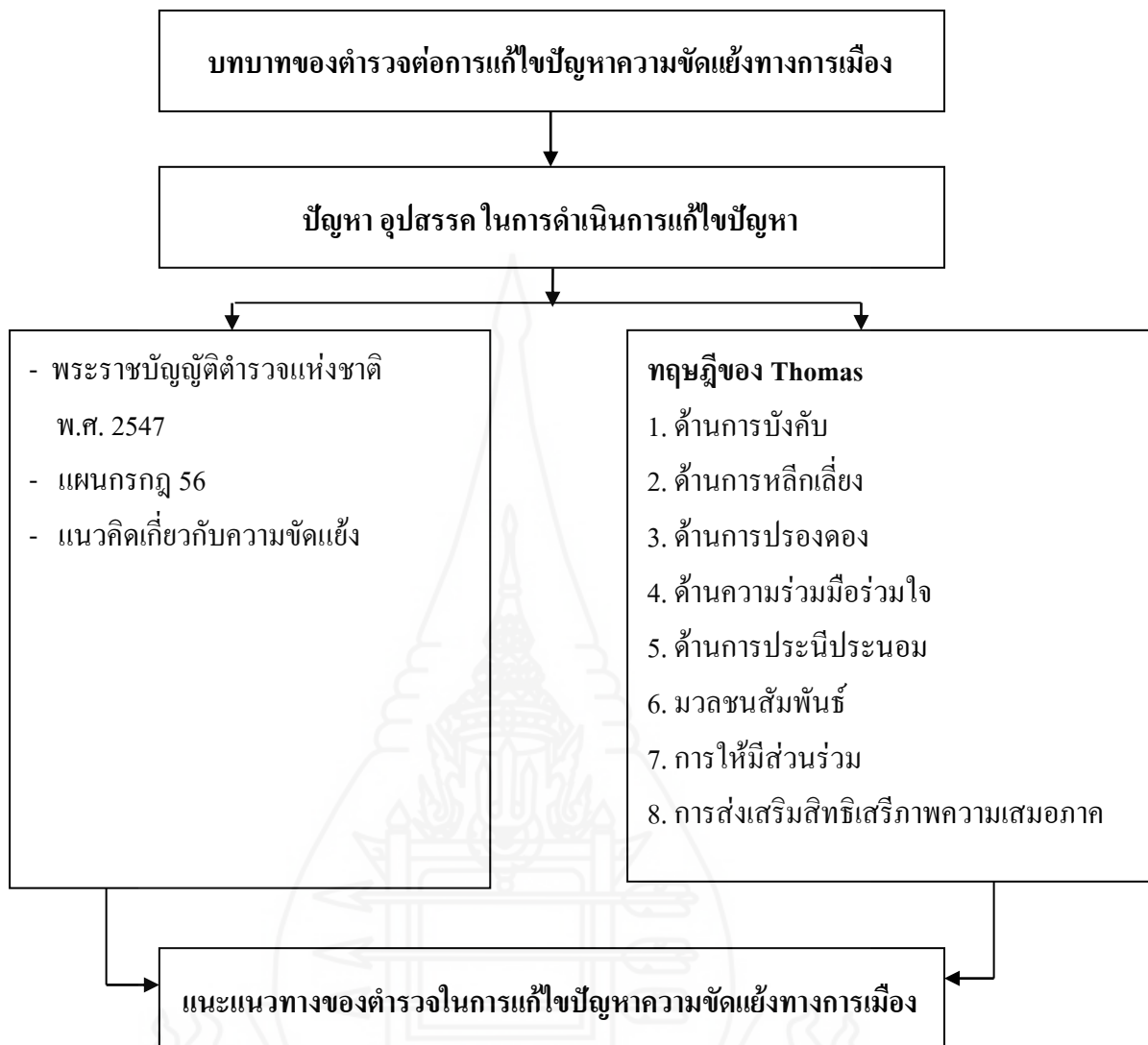
2.3 เพื่อศึกษาวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองของ
ตำรวจในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

2.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางของตำรวจในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้
กำหนดขอบเขตของตำรวจ ในพื้นที่ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ใช้เป็นวิธีการในการจัดการ
การแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองนั้นตามหลักการปฏิบัติหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติตำรวจ
แห่งชาติ พ.ศ. 2547 และแผนกรกฎ 56 เป็นตัวกำหนดขอบเขตของตำรวจในการแก้ไขปัญหาคความ
ขัดแย้งทางการเมือง โดยใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งตามแนวคิดของ โทมัส (Thomas) คือวิธีการ
แก้ไข 8 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านการบังคับ 2. ด้านการหลีกเลี่ยง 3. ด้านการปรองดอง 4. ด้านความ
ร่วมมือร่วมใจ 5. ด้านการประนีประนอม 6. มวลชนสัมพันธ์ 7. การให้มีส่วนร่วม 8. การส่งเสริม
สิทธิเสรีภาพความเสมอภาค ซึ่งจะสามารถใช้เป็นกลไกเพื่อพิจารณาความยุติธรรมความขัดแย้งที่
สามารถเป็นที่ยอมรับได้ทุกฝ่ายเป็นสำคัญ ผู้วิจัย ได้กำหนดกรอบแนวคิด ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวน 51 นาย ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 88 นาย สังกัด สถานีตำรวจภูธรทางดง จังหวัด เชียงใหม่ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองใน อำเภอ ทางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 120 คน

4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกโดยวิธี แบบเจาะจง ได้แก่ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวน 7 นาย ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 10 นาย และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองใน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษา บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ในด้าน บทบาท วิธีการดำเนินการ รวมทั้งปัญหาอุปสรรค ในดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษา บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

4.4 ขอบเขตทางด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเนื้อหาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 – ปี พ.ศ. 2557

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 บทบาทของตำรวจ หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ และภารกิจตามนโยบายการปฏิบัติงานในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองของตำรวจรวมถึงวิธีการ กระบวนการจัดการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้น ในสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ สถานีตำรวจภูธรอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

5.2 บทบาทของตำรวจในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง หมายถึง การแสดงออกถึงพฤติกรรมตามบทบาทหน้าที่ของการปฏิบัติหน้าที่ ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และภารกิจตามนโยบายการปฏิบัติงานของตำรวจในการป้องกันปราบปรามปัญหาปัจจัยสาเหตุของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้น ในสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง ในเขตพื้นที่รับผิดชอบเพื่อป้องกันแก้ไขและมีแนวทางในการจัดการการป้องกันแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในพื้นที่อำเภอหางดงจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้บทบาทในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง 8 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการบังคับ หมายถึง การใช้ตำแหน่งอำนาจหน้าที่ในการแสดงบทบาทในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการใช้อำนาจที่มีอยู่บังคับให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งที่ดื้อกว่ายอมจำนนหรือคล้อยตามการตัดสินใจของผู้ใช้อำนาจนั้น

2. ด้านการหลีกเลี่ยง หมายถึง การใช้ตำแหน่งอำนาจหน้าที่และความเชื่อมั่นศรัทธาของตำรวจในการหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง สภาวะอารมณ์ ความเป็นเครือข่าย ผลประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในพื้นที่ อำเภอบางคนที จังหวัดเชียงใหม่ตลอดจนการใช้อำนาจที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ในระบบการนำไปสู่ความขัดแย้งในอนาคต

3. ด้านการปรองดอง หมายถึง การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งของตำรวจโดยให้คู่กรณีปฏิบัติตามเงื่อนไขและข้อตกลงโดยการใช้วิธีอ้อมหอม ยอมรับในข้อตกลงกันด้วยความยินยอมทั้งสองฝ่ายด้วยดี

4. ด้านความร่วมมือร่วมใจ หมายถึง การเข้าไปมีส่วนร่วมของตำรวจ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และประชาชนในพื้นที่ เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในพื้นที่ อำเภอบางคนที จังหวัดเชียงใหม่

5. ด้านการประนีประนอม หมายถึง การใช้ตำแหน่งอำนาจหน้าที่และความเชื่อมั่นศรัทธาในการนำไปสู่ความอะลุ่มอล่วย ยืดหยุ่น ผ่อนผันในการทำความเข้าใจตามข้อตกลงเพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในพื้นที่ อำเภอบางคนที จังหวัดเชียงใหม่

6. ด้านมวลชนสัมพันธ์ หมายถึง การแสดงบทบาททำกิจกรรมที่ตำรวจร่วมกับชุมชน หรือประชาชน เพื่อประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ออกพบปะเยี่ยมเยียน แสวงหาความร่วมมือจากประชาชน และการมีส่วนร่วมกับประชาชนในพื้นที่ คอยเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มประชาชนที่ขัดแย้งกัน ให้มีความรู้สึกเข้าใจซึ่งกันและกัน

7. ด้านการให้มีส่วนร่วม หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมในลักษณะของการร่วมรับรู้ ร่วมคิด ร่วมทำ ในสิ่งที่มีผลกระทบต่อตนเองหรือชุมชน โดยความเต็มใจเพื่อกันการเกิดหรือแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

8. ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค หมายถึง การสนับสนุนการมีส่วนร่วมทางการเมืองตามสิทธิขั้นพื้นฐานและเสรีภาพทางการเมืองของประชาชนอย่างเท่าเทียมกันในทิศทางที่สร้างสรรค์ตามระบอบประชาธิปไตย

5.3 พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 หมายถึง กฎหมายเพื่อวางระเบียบบังคับควบคุมประพฤติของตำรวจ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีฐานะสูงกว่ากฎหมาย อื่น ๆ

5.4 แผนกรกฎ 56 หมายถึง แผนที่ใช้รักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉิน หรือเกิดเหตุความขัดแย้ง

5.5 วิธีการแก้ไขความขัดแย้ง หมายถึง วิธีการในการปฏิบัติเพื่อใช้แก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น เช่นการบังคับ การหลีกเลี่ยง การสร้างความร่วมมือร่วมใจ การใช้

ความปรองดอง การประนีประนอม การใช้มวลชนสัมพันธ์ การให้มีส่วนร่วมของประชาชน ในพื้นที่อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

5.6 ปัญหาอุปสรรค หมายถึง สภาวะที่เกิดขึ้นมาจากความขัดแย้งอันเกิดมาจากความแตกต่างระหว่างบุคคล ความไม่ลงรอยกันในผลประโยชน์และการจัดการแบ่งสรรสิ่งที่มีคุณค่า และการใช้อำนาจทางการเมือง ส่งผลให้เกิดการขาดการยอมรับไม่โอนอ่อนซึ่งกันและกันไม่ให้ความร่วมมือในการทำงาน การไม่เชื่อฟังหรือยอมรับความเห็นที่แตกต่างทำให้ทำลายความสมัครสมานสามัคคี ก่อให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งแล้วนำมาสู่การใช้ความรุนแรง ระหว่างการจัดการความขัดแย้งทำให้กระบวนการและวิธีการของตำรวจนั้นต้องเพิ่มบทบาท และน้ำหนักของวิธีการมากขึ้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

5.7 แนวทางแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง หมายถึง แนวทางปฏิบัติหรือวิธีการหาทางออกเพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง เช่นการประนีประนอม ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองใน พื้นที่อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

6. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

6.1 ได้แนวทางในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

6.2 นำไปใช้ในการกำหนดจัดทำแผนการปฏิบัติงาน และใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อนำไปสู่การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษา ค้นคว้า ข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับบทบาทของตำรวจในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้ง

1.2 พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 , แผนกรกฎ 56

1.3 แนวคิดของบทบาท

1.4 แนวคิดของบทบาทตำรวจ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

ส่วนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้ง

สังคมมนุษย์เป็นที่ที่มีมนุษย์มาอยู่รวมกันจำนวนมาก จึงมีความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรม ประเพณี ที่เป็นสาเหตุก่อให้เกิดความขัดแย้งได้ตลอดเวลา แม้แต่ความคิดความประพฤติในชีวิตประจำวันของเราเองยังขัดแย้งได้ บางครั้งความขัดแย้งก็กลายเป็นความคิดสร้างสรรค์หากไม่รุนแรง แต่หากรุนแรงก็จะทำให้เป็นผลเสียต่อตนเองและผู้อื่นซึ่งมีนักวิชาการให้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อเป็นข้อสังเกต ดังนี้

แมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber สุวรรณ พุคณา 2548 : 11) ยอมรับว่าความขัดแย้งในผลประโยชน์ระหว่างบุคคล พบได้ทุกหนทุกแห่งในสังคม ความขัดแย้งเกิดจากการกระทำของบุคคลที่ต้องการที่จะดำเนินการให้บรรลุความปรารถนาของตนเกิดปะทะกับการต่อต้านของอีกฝ่ายหนึ่งหรือ หลายๆ กลุ่ม ความขัดแย้งเป็นผลมาจากการมีทรัพยากรหรือรางวัลอย่างจำกัด ซึ่งการที่คนหนึ่งได้รับทำให้อีกคนหนึ่งไม่ได้รับ การที่คนหนึ่งสามารถบรรลุความปรารถนาของตนเอง

ในสภาพที่มีทรัพยากรอย่างจำกัด ทำให้ผู้นั้นมีอำนาจมากขึ้น ความขัดแย้งทั้งหลายไม่จำเป็นต้องนำไปสู่การต่อสู้กัน เวเบอร์ ถือว่าการแข่งขัน (Competition) เป็นรูปแบบหนึ่งของความขัดแย้ง ในการแข่งขันนั้นจะมีกฎหรือกติกาที่ทุกฝ่ายยอมรับ การชนะคือการได้รางวัลหรือประโยชน์ ไม่ใช่การทำลายล้างคู่ต่อสู้ ความขัดแย้ง ถ้าหากเกิดขึ้นในระยะเวลายาวนานจะทำให้เกิดการแบ่งอำนาจของบุคคลในสังคม สำคัญของความขัดแย้งในแนวคิดของเวเบอร์ พอสรุปได้ดังนี้

1) ความขัดแย้งของผลประโยชน์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในสังคม ไม่มีสังคมใดจะพ้นไปจากการแตกแยกและการเปลี่ยนแปลง

2) ในสังคมใดๆ ก็ตาม กลุ่มของบุคคลและแต่ละบุคคลย่อมมีอำนาจไม่เท่ากัน

3) ผู้มีอำนาจจะใช้กฎและบังคับเพื่อสร้างระเบียบทางสังคม

4) โครงสร้างของสังคมและแนวปฏิบัติในสังคม ถูกกำหนดขึ้นโดยผู้มีอำนาจ

5) การเปลี่ยนแปลงทางสังคมทำให้เกิดการแตกแยกในกลุ่มของผู้มีอำนาจมากกว่าในกลุ่มของผู้ไม่มีอำนาจ ผู้มีอำนาจจะพยายามรักษาสถานภาพเดิม (status quo) และต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่จะทำให้ตนเองถูกลดอำนาจ

6) การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เกิดขึ้นจากผลการกระทำของบุคคลที่จะได้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลง ถ้าหากผู้มีอำนาจเห็นว่าตนจะได้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลง จะส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยเร็ว

7) การใช้อำนาจจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(1) ความสามารถที่จะควบคุมการออกกฎ ระเบียบ ซึ่งจะพิทักษ์ผลประโยชน์ของตน

(2) ความสามารถที่จะควบคุมการลงโทษ และใช้การควบคุมนี้พิทักษ์ผลประโยชน์ของตน

(3) ความสามารถที่จะควบคุมเครื่องมือ ที่จะเผยแพร่อุดมการณ์ และการสื่อสารทั้งหลาย โดยเผยแพร่กฎ ข้อบังคับทั้งหลายโดยให้เห็นว่าเป็นของดีและถูกต้อง เปลี่ยนความสนใจของประชาชน โดยอ้างอุดมการณ์ และทำให้เชื่อว่า ความสนใจของประชาชนสอดคล้องกับของผู้นำ กระตุ้นให้ประชาชนอาสาสมัครที่จะเชื่อฟัง กฎ หรือระเบียบ ต่างๆ

เกอร์ค ซิมเมล (Simmel อ้างใน สุวรรณ พุกคณา 2548:11) เชื่อว่า ความขัดแย้งเป็นปฏิสัมพันธ์รูปแบบหนึ่ง (sociation) ที่เกิดขึ้นในกลุ่มเพราะสมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ผลงานของ ซิมเมลเกี่ยวกับความขัดแย้งปรากฏในหนังสือของเขาชื่อ Soziologie ซิมเมล เชื่อว่าความขัดแย้งระหว่างสองฝ่ายแสดงให้เห็นถึงลักษณะความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายนั้น ความขัดแย้งเป็นผลมาจากการมีความรู้สึกเข้าข้างตนเองมากกว่าเข้าข้างฝ่ายอื่น ความรู้สึกอาจเป็นความมั่งร้าย

โกรธ เกลียด หรืออิจฉา ซึ่งโดยมากเกิดขึ้นเพราะพฤติกรรม หรือคุณลักษณะทางสังคมของแต่ละฝ่ายมีความสำคัญเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง ไม่มีองค์การใดหรือบุคคลใดจะหนีพ้นจากความขัดแย้งไปได้ ความขัดแย้งมักจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคม แนวคิดที่สำคัญบางประการของ ซิมเมล เกี่ยวกับความขัดแย้ง คือ

1) ความขัดแย้งทำให้เกิดความสามัคคีกลมเกลียวในกลุ่ม ความขัดแย้งกับกลุ่มภายนอกจะทำให้เกิดการรวมตัวกันภายในกลุ่ม ความขัดแย้งกับกลุ่มภายนอกจะบังคับให้กลุ่มมีการประสานงานที่ดี และมีผู้นำเกิดขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยให้กลุ่มสร้างขอบเขตของกลุ่มขึ้นมา ซึ่งจะทำให้ทราบว่าใครเป็นสมาชิกของกลุ่มเรา หรือใครเป็นพวกเราบ้าง ความขัดแย้งช่วยลดความเบี่ยงเบน หรือความบาดหมางภายในกลุ่มเพื่อที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการต่อกร หรือจัดการกับฝ่ายตรงข้าม ความขัดแย้งช่วยจัดระบบและประสานทรัพยากรต่างๆ ทางสังคมเสียใหม่ และช่วยสร้าง หรือพัฒนาความสัมพันธ์ชนิดใหม่กับฝ่ายตรงข้าม

2) ความกลมเกลียวภายในกลุ่มเป็นสาเหตุทำให้เกิดความขัดแย้ง ความกลมเกลียวทำให้เกิดความขัดแย้งเช่นเดียวกับเป็นผลที่เกิดจากความขัดแย้ง หากทั้งสองฝ่ายที่มีความกลมเกลียวกันมาก เช่น คู่สมรส หุ้นส่วน มักจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความขัดแย้ง ความจริงนั้นความขัดแย้งเป็นสิ่งที่เกิดเรื้อรังในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดใดๆ เพราะต่างฝ่ายต่างก็มีอิทธิพลต่อกันในชีวิต ถ้าหากความสัมพันธ์ที่มีต่อกันเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ใกล้ชิดกัน ความขัดแย้งอาจไม่เกิดขึ้นก็ได้ เช่น พฤติกรรมที่ไม่สุภาพของคนขายของ เป็นต้น ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ไม่ใกล้ชิดกับเรา พฤติกรรมของเขามีผลเพียงเล็กน้อยต่อเรา ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน จะทำให้เราเกิดอารมณ์รุนแรงและตอบโต้กลับไป ความรักของสองคนเบ่งบานเพราะมีความรู้สึกผูกพันต่อกัน ในทางตรงกันข้ามความเกลียดชังอย่างแสนสาหัสก็เกิดจากการเลิกรากันหรือรักกันอีกไม่ได้ บุคคลที่หนีออกมาจากกลุ่มด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม มักจะเป็นคนที่เคยมีความสัมพันธ์อย่างดียิ่งในกลุ่มเดิม บุคคลที่มีความคับข้องใจมากที่สุดในกลุ่ม คือบุคคลที่เคยมีแรงจูงใจอย่างมากที่จะเป็นสมาชิกของกลุ่ม

3) ความกลมเกลียวระหว่างกลุ่มเป็นสาเหตุทำให้เกิดการขัดแย้ง ความกลมเกลียวระหว่างกลุ่ม ก็เป็นสาเหตุทำให้เกิดความขัดแย้งเช่นเดียวกันกับความกลมเกลียวภายในกลุ่มที่มีความกลมเกลียวกันอย่างดีโดยมีความผูกพันกันแบบใดแบบหนึ่ง เช่น มีความสนใจร่วมกัน มีผลประโยชน์ร่วมกัน ใช้ภาษาพูดเดียวกัน อยู่ในท้องถิ่นเดียวกัน มาจากท้องถิ่นเดียวกัน หรือมีความคล้ายกันทางวัฒนธรรม สังคม เศรษฐกิจ หรือแนวคิดทางการเมือง อาจเกิดความขัดแย้งที่รุนแรงได้

สนธยา พลศรี (2545 : 146 -148) กล่าวว่า มีนักทฤษฎีที่ให้ความหมายเกี่ยวกับทฤษฎีความขัดแย้งไว้หลายคน นับแต่ Socratic Kant Hegel Foy Herbuck และ Marks ซึ่งมีสาระสำคัญของทฤษฎีร่วมกัน คือ เชื่อว่าความขัดแย้งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ความขัดแย้งจึงเป็นสิ่งที่มิประโยชน์เพราะจะนำไปสู่สถานะใหม่ที่ดีกว่าเก่า วิธีการสำคัญที่นักทฤษฎีกลุ่มนี้ใช้วิเคราะห์ปรากฏการณ์ความขัดแย้งต่างๆ คือ ไดอาเลกติก (Dialectic) แต่ก็มีความแตกต่างกันออกไปบ้างในรายละเอียด โดยได้กล่าวถึง เอ็มมานูเอลคานท์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาชาวเยอรมัน ซึ่งกล่าวถึงทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคมว่าเป็นความขัดแย้งเริ่มขึ้นด้วย ข้อเสนอเบื้องต้นและข้อเสนอแย้ง โดยได้กล่าวว่าธรรมชาติของมนุษย์แต่ละคนมีความขัดแย้งอยู่ในใจตนเองและนำไปสู่ความขัดแย้งอื่นๆ ฉะนั้นถ้าหากสามารถขจัดความขัดแย้งอยู่ในใจตนเองได้ ความขัดแย้งอื่นๆ รวมทั้งความขัดแย้งทางสังคมและทางวัฒนธรรมก็จะหมดไปด้วย และ Kant ยังมีความเชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ

- 1) ส่วนที่คล้ายพระเจ้าเป็นเจ้า คือ ความคิด ความบริสุทธิ์ หรือระบบคุณธรรมสูงสุด
- 2) ส่วนที่เป็นมนุษย์ธรรมดา คือ สถานะอันแท้จริงของมนุษย์ที่มีความต้องการมีการละเมิดศีลธรรมต่างๆ มนุษย์แต่ละคนจะพยายามบังคับตนเองเพื่อไปสู่สถานะคล้ายคลึงกับพระเจ้าเป็นเจ้า แต่มนุษย์จะถูกบงการด้วยความรู้สึก อารมณ์ ความต้องการต่างๆ จึงทำให้มนุษย์แต่ละคน มีสถานะเหมือนกับสงครามกันอยู่ตลอดเวลา โดยที่มนุษย์ฝ่ายหนึ่งมุ่งไปสู่สถานะอันเปี่ยมไปด้วยศีลธรรม ส่วนมนุษย์อีกฝ่ายหนึ่งมุ่งที่จะสนองความต้องการของอารมณ์ความรู้สึกและความต้องการความขัดแย้งต่างๆ เหล่านี้จึงนำมนุษย์ไปสู่ความก้าวหน้า มีศีลธรรมเพิ่มขึ้นเสมอ แต่ไม่สามารถที่จะก้าวหน้าไปถึงสถานะอันสมบูรณ์ของพระเจ้า ความขัดแย้งธรรมชาตินี้จึงยังอยู่ในตัวมนุษย์ตลอดไป ส่วนนักทฤษฎีเชื่อว่า Friedrich Hegel เป็นนักปรัชญาชาวเยอรมัน และเป็นลูกศิษย์ของ Kant มีความเชื่อในทฤษฎีความขัดแย้งเช่นเดียวกัน แต่มีข้อเสนอแตกต่างไปจาก Kant บางประการ เขาเป็นนักทฤษฎีความขัดแย้งคนแรกที่เสนอแนวคิดเรื่องความขัดแย้งระหว่างรัฐ โดยกล่าวว่าความขัดแย้งระหว่างรัฐต่างๆ จะหมดไป ถ้ามลัดความแตกต่างไปในประวัติศาสตร์ให้หมดไปด้วยการทำสงคราม รัฐเยอรมันสามารถทำตามแนวคิดความขัดแย้งของ Hegel ได้สำเร็จ วิธีการนี้จึงเรียกว่าความขัดแย้งทางประวัติศาสตร์ และเสนอว่าสถานะแห่งความขัดแย้งมีลักษณะเป็นสามเส้า คือ

- (1) ข้อเสนอ เป็นสถานะของจิตที่มุ่งสร้างตนตามวัตถุประสงค์ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือได้แก่การที่รัฐหนึ่งซึ่งมีขนบธรรมเนียมมาประเพณีเป็นอิสระของตนเองแตกต่างออกไปจากรัฐอื่นๆ

- (2) ข้อเสนอแย้ง เป็นสถานะของจิตที่แตกต่างหรือเป็นปรปักษ์กับสถานะที่เกิดขึ้นใน ข้อ 1 หรือได้แก่การเกิดสงครามระหว่างรัฐต่างๆ ขึ้น

(3) ข้อเสนอประสาน เป็นสภาวะที่จิตทำความเข้าใจ หรือได้ความรู้ใหม่ สืบเนื่องจากข้อ (1) และ (2) หรือการที่สงครามสิ้นสุดลง โดยมีรัฐหนึ่งรัฐใดเป็นผู้ชนะสามารถยุติความขัดแย้งได้ภาวะของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงจึงได้แก่การที่โลกทั้งโลกมีเพียงรัฐเดียว ไม่มีความแตกต่างกัน ไม่มีความขัดแย้งกันต่อไป

สมยศ นาวิกาน (2544 : 122) กล่าวถึงแนวคิดความขัดแย้งมี 3 ด้าน คือ

- 1) ความขัดแย้งเป็นสิ่งไม่ดี มีผลกระทบในการทำลาย รุนแรง และไร้เหตุผล
- 2) ความขัดแย้งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่อาจเป็นประโยชน์ในบางเวลา
- 3) ความขัดแย้งเมื่อเกิดขึ้น คนจะเฉื่อยชา ไม่ตอบสนองต่อความต้องการเพื่อการเปลี่ยนแปลง และการคิดค้นสิ่งใหม่

แนวความคิดของโคเซอร์ ทฤษฎีความขัดแย้งของโคเซอร์ ได้ชื่อว่าเป็นการขัดแย้งเชิงหน้าที่ (conflict functionalism) เป็นสายที่เชื่อมความขัดแย้งเข้ากับการทำงานประสานกันระหว่างส่วนต่างๆ ในสังคม โดยเป็นการดำเนินตามแนวของ ซิมเมล ซึ่งทำให้เห็นว่าความขัดแย้งนั้นมีได้แต่ผลเสียเพียงอย่างเดียวแต่มีผลในทางสร้างสรรค์ มีผลในทางดีได้ด้วย ตามความคิดของโคเซอร์ องค์กรทางสังคมซึ่งหมายรวมถึงสังคมมนุษย์ด้วย มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ ประการที่หนึ่ง โลกทางสังคมเป็นระบบอย่างหนึ่ง อันประกอบด้วยหน่วยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์แนบเนื่องกัน ประการที่สอง ระบบสังคมทั้งหมดต่างก็ไร้คุณภาพ มีความตึงเครียดและความขัดแย้งในผลประโยชน์ระหว่างหน่วยต่างๆ ที่สัมพันธ์กันนี้ ประการที่สาม กระบวนการทางสังคมต่างๆ ภายในหน่วยหรือระหว่างหน่วยของระบบดำเนินชีวิตภายใต้เงื่อนไขต่างๆ เพื่อที่จะซ่อมบำรุงเปลี่ยนแปลง เพิ่มหรือลดบูรณาการและความสามารถปรับตัวของระบบ และประการสุดท้าย กระบวนการทางสังคมหลายอย่าง เช่น ความรุนแรง ความเห็นคัดค้าน ความเบี่ยงเบน และความขัดแย้ง ซึ่งถือเป็นการทำลายระบบนั้น ในขณะที่เดียวกันและภายใต้เงื่อนไขบางอย่างอาจเป็นสิ่งที่เพิ่มพูนสร้างสรรค์บูรณาการและความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของระบบได้ด้วย (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ 2546 : 30)

บัญชา แก้วส่อง (2545 : 121) กล่าวว่า ความขัดแย้งเป็นสิ่งที่ถูกยอมรับว่าไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และเกิดจากสาเหตุหลายปัจจัย เช่น ปัจจัยจากด้านโครงสร้าง ระบบประมินผล หรือในเรื่องที่ไม่สำคัญ ถ้าหากความขัดแย้งอยู่ในระดับที่เหมาะสมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดี แต่ถ้าหากความขัดแย้งอยู่ในระดับสูง ก็จะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่า ดังนั้นจึงมองแนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้งเป็น 2 ด้าน คือ

1) ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเชิงลบ คนในหมู่บ้านมักจะหลีกเลี่ยงเพราะ จะก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อคนในหมู่บ้านหรือชุมชน ทำให้เกิดบรรยากาศไม่ดีภายในหมู่บ้าน ดังนั้น ถ้าคนสองคนในหมู่บ้านเดียวกันมีแนวโน้มขัดแย้งกันอย่างถาวร การแก้ไขปัญหาคือ พยายามแยกคนสองคนออกจากกัน และพยายามสร้างงานให้คนสองคนนั้นมีโอกาสในการ ปฏิสัมพันธ์กันและกัน

2) ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเชิงพฤติกรรม หรือมนุษยสัมพันธ์ ย่อมมีความแตกต่าง ด้านบุคลิกภาพของคน ความต้องการเป้าหมาย และค่านิยมของคนในหมู่บ้าน ซึ่งไม่สามารถ หลีกเลี่ยงได้

วิเชียร วิทยาอุดม (2547 : 334) กล่าวถึง แนวคิดอย่างขัดแย้ง 2 ด้าน คือ

1) ความขัดแย้ง เป็นพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่มีจุดมุ่งหมายไม่ตรงกัน ทำให้เกิดการต่อสู้ ขัดขวางการรับผลประโยชน์และทำลายกัน

2) ความขัดแย้ง เป็นส่วนหนึ่งของวิถีองค์การที่สามารถช่วยปรับปรุงคุณภาพของ การตัดสินใจ เพิ่มประสิทธิภาพของงาน เพื่อแรงจูงใจและเสริมกำลังความสามารถของคนใน หมู่บ้านได้

สุพานี สฤษฏ์วานิช (2549 : 413-418) กล่าวว่า แนวคิดความขัดแย้งแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ

1) ช่วงก่อนปี ค.ศ. 1940 คิดว่าความขัดแย้งเป็นเรื่องไม่ดี ไม่เกิดประโยชน์และเป็นสิ่งพึงหลีกเลี่ยง

2) ช่วงปลาย ค.ศ. 1940 -กลางปี ค.ศ. 1970 คิดว่าความขัดแย้งเป็นธรรมชาติของคนที่มาทำงานร่วมกัน ย่อมมีความขัดแย้งได้เพราะคนมีความแตกต่างกัน ศึกษาทำความเข้าใจ และควบคุมที่มีความขัดแย้งได้เพราะคนมีความแตกต่างกัน ต้องศึกษาทำความเข้าใจ และควบคุมให้อยู่ ในระดับที่มีประโยชน์

3) ช่วง ค.ศ. 1970 – ปัจจุบัน คิดว่าความขัดแย้งเป็นสิ่งจำเป็นเพราะความขัดแย้ง จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง การปรับตัว และทำให้ชุมชนเจริญเติบโตและอยู่รอดได้

สุพานี สฤษฏ์วานิช (2549 : 417) ยังกล่าวต่ออีกว่า คนทั่วไปมีแนวคิดเกี่ยวกับ ความขัดแย้งเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1) แนวคิดในทางที่ดีของความขัดแย้ง และอยู่ในระดับที่เหมาะสม มีผลดังนี้

- (1) ทำให้เกิดความสามัคคีในกลุ่ม เมื่อมีความขัดแย้งกับกลุ่มอื่น
- (2) ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมทางสังคมภายในกลุ่มมากขึ้น
- (3) หากปล่อยว่าง ไม่เก็บกด จะช่วยให้ความสัมพันธ์คงอยู่

- (4) ทำให้ความคิดเห็นที่แตกต่างเป็นเกราะป้องกันไม่ให้ชุมชนหยุดอยู่กับที่
- (5) หากมีการพูดคุยปรึกษาให้เข้าใจกัน ปัญหาต่างๆ ก็กระจ่างชัด
- (6) กระตุ้นให้เกิดการแสวงหาข้อมูลและวิธีการแก้ปัญหาใหม่ๆ
- (7) ทำให้มีความรอบคอบและมีความคิดริเริ่มใหม่
- (8) ทำให้เกิดการพูดคุยกันให้รู้เรื่องและเข้าใจตรงกัน

2) แนวคิดในทางที่ไม่ดีของความขัดแย้ง มีผลดังนี้

- (1) ทำให้ขาดการยอมรับ ไม่ได้ได้รับความไว้วางใจ ไม่เคารพและมีทัศนคติเชิงลบ
- (2) ทำให้ขาดความร่วมมือในการทำงานและเกิดการต่อต้าน
- (3) ทำให้ขาดความคิดริเริ่มและมีทัศนคติที่ไม่ดีในการไม่ให้ความร่วมมือ
- (4) ทำให้เกิดการมุ่งเอาชนะจนเกิดความเสียหายและเป็นปัญหารุนแรง
- (5) ทำให้การสื่อสารถูกบิดเบือนและปิดบังซ่อนเร้นข้อมูล
- (6) ทำให้เกิดความเครียด เฉื่อยชา ไม่อยากคิดและไม่อยากทำ
- (7) ทำให้ประสิทธิภาพการทำงานลดลงและทุ่มเททำงานน้อยลง
- (8) ทำลายความสามัคคี และไม่พูดคุยกัน
- (9) เป็นอุปสรรคต่อกระบวนการตัดสินใจ ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลและมีอคติ
- (10) ทำให้เกิดการสูญเสียกำลังคน เพราะไม่สามารถอดทนต่อความขัดแย้งได้

มนตรี ศิลปมหาบัณฑิต (2550: 13) กล่าวถึง แนวคิดความขัดแย้งว่าเป็นปรากฏการณ์ ที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าสังคมชนบทหรือสังคมเมือง ความขัดแย้งเกิดจากความต้องการที่แตกต่างกันในประโยชน์หรือทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด การแข่งขันอำนาจ การแข่งขัน และความแตกต่างระหว่างคนทุกๆ ไปในสังคมอาจเป็นการละเมิดการเรียกร้อง หรือการรักษาสิทธิต่างๆ ของคนตามกฎหมาย ความขัดแย้งระหว่างคนจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการทำงานและการบริหาร

1.1.1 ความหมายของความขัดแย้ง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน 2546 : 76) ได้ให้ความหมายของคำว่าขัดแย้ง หมายถึง ไม่ลงรอยกัน หากได้มีการแยกพิจารณาความหมายแต่ละด้านแล้ว จะได้ว่า คำว่า ขัด หมายถึง ขึ้นไว้ ฝ่าฝืน และคำว่า แย้ง หมายถึง ไม่ตรงกัน หรือไม่ลงรอยกันต่อต้าน ด้านไว้ จึงพออธิบายรวมกันว่า ความขัดแย้ง เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่ปฏิบัติตามหรือแย้งไม่เห็นพ้องด้วย

มนตรี ศิลปมหาบัณฑิต (2550 : 15) กล่าวถึง ความหมายของความขัดแย้ง หมายถึง สาเหตุของคนในหมู่บ้านมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นความต้องการ ความคิดหรือการ

กระทำ ซึ่งยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพราะคนในหมู่บ้านแสวงหาประโยชน์ที่ตนหรือกลุ่มต้องการมากกว่าเพื่อหมู่บ้านของตน

บัญชา แก้วส่อง (2545 : 123) กล่าวถึงความขัดแย้ง หมายถึง การกระทำที่คนตั้งแต่สองคนหรือสองกลุ่มขึ้นไปได้มีความเห็นที่ไม่ลงรอยกัน ขัดขวางเป้าหมายมีความแตกต่างของจุดประสงค์ ความเชื่อ และค่านิยม

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2546 : 38) กล่าวถึง ความขัดแย้ง หมายถึง ความไม่ลงรอยกันจนเกิดการกระทบกระทั่งกันในรูปแบบของความขัดแย้ง ขัดกัน ทะเลาะกัน ต่อยตีกัน ข่มขู่ ข่มเหง บังคับ เอาเปรียบ ป้อนร้าย และต้องการแพ้ชนะ

สร้อยตระกูล (ติวานนท์) ธรรมมานะ (2545 : 202-203) กล่าวว่า ความขัดแย้งเป็นความไม่เห็นด้วย เป็นความตึงเครียดทางอารมณ์ อันเนื่องมาจากความต้องการหรือแรงขับภายในที่ไม่สอดคล้องกัน หรือเป็นปรปักษ์ต่อกัน ทำให้เกิดการกระทำของการแตกแยก

ความขัดแย้ง (Conflict) หมายถึง พฤติกรรมชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลหรือกลุ่มมีความคิดเห็น การรับรู้ การคาดหวัง ความเชื่อ และค่านิยมที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่ม ระหว่างบุคคล รวมทั้งความขัดแย้งภายในบุคคลด้วย ความขัดแย้งจึงเป็นเรื่อง ของการต่อสู้การทะเลาะวิวาท ความแตกต่างและอยู่ตรงกันข้าม (อดุลย์ รัชสิริ 2548 : 8) โดยทั่วไปในทางวิชาการ เมื่อกล่าวถึงคำว่าความขัดแย้งจะมุ่งหมายถึงประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้ (สร้อยตระกูล (ติวานนท์) ธรรมมานะ 2545 : 203)

1) สภาพที่มาก่อน (antecedent conditions) ของพฤติกรรมความขัดแย้ง อาทิ สภาพการขาดแคลนทรัพยากร ความแตกต่างในนโยบาย เป็นต้น

2) สภาพความรู้สึก (affective states) ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อาทิ ความเกลียด ความรู้สึก เป็นศัตรู ความกระวนกระวายใจ เป็นต้น

3) สภาพทางความคิด (cognitive states) ของบุคคล อาทิ การรับรู้หรือการตระหนักในสถานการณ์ที่มีความขัดแย้งของเขา เป็นต้น

4) พฤติกรรมการขัดแย้ง ซึ่งจะมีตั้งแต่ระดับการต่อต้านบ้างไปจนถึงการแสดงความก้าวร้าวอย่างเปิดเผย

1.1.2 ประเภทของความขัดแย้ง

สุพานี สฤษฏ์วานิช (2549 : 416) กล่าวถึงประเภทของความขัดแย้งว่าเป็นความขัดแย้งของคนหรือกลุ่มที่สามารถเกิดความขัดแย้งทั้งคนในระดับเดียวกันและคนต่างระดับ

มนตรี ศิลป์มหาบัณฑิต (2550 : 14-15) กล่าวถึง ประเภทของความขัดแย้งขึ้นอยู่กับต้นเหตุของปัญหาความขัดแย้งที่ต้องการแก้ไขแต่ละประเภท คือ

1. เนื้อหาสาระของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากความต้องการประโยชน์ ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล อารมณ์ และความคิด
2. ความสัมพันธ์หรือสถานะของกลุ่มที่ขัดแย้งระหว่างหมู่บ้านกับรัฐ ความขัดแย้งระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง หรือความขัดแย้งระหว่างเอกชนกับเอกชน
3. กลุ่มที่เกิดความขัดแย้งจากภายในของตนเอง ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับกลุ่มบุคคล และความขัดแย้งระหว่างกลุ่มบุคคล

1.1.3 การแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง

การแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง เป็นกระบวนการจัดการปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นให้ลดลงหรือหมดไปด้วยวิธีการต่างๆ โดยให้คู่ขัดแย้งเกิดความรู้สึกพึงพอใจในกระบวนการแก้ไขปัญหาโดยบุคคลผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเป็นที่เคารพนับถือของคู่ขัดแย้ง

มนตรี ศิลปมหาบัณฑิต (2550 : 17-18) กล่าวถึง การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งว่าเป็นกระบวนการที่คู่กรณีเป็นผู้ตัดสินใจแก้ไขตามสถานการณ์ หรือใช้อำนาจในการแก้ไข รวมถึงผลที่เกิดขึ้นของการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการแสดงบทบาทของผู้เป็นคนกลาง 5 ด้าน ดังนี้

1) การหลีกเลี่ยง หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ใหญ่บ้านที่ไม่กล่าวถึงหรือไม่ให้ความสนใจในสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งเรียกร้อง หรือที่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายต่างไม่สนใจเรียกร้อง หรือไม่มีความพร้อมที่จะเจรจายุติปัญหาความขัดแย้งระหว่างกัน

2) การเจรจาต่อรอง หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ใหญ่บ้านในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการนำคู่กรณีทั้งสองฝ่ายมาพูดคุยบอกกล่าวให้แต่ละฝ่ายทราบถึงความต้องการ การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน ด้วยการใช้ความสัมพันธ์ของผู้แสดงบทบาทกับคู่เจรจาต่อรอง โดยคำนึงถึงผลประโยชน์เป็นสิ่งสำคัญ เพื่อร่วมกันหาข้อยุติปัญหาอย่างไม่เป็นทางการ

3) การไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ใหญ่บ้านในการเป็นบุคคลที่สามเพื่อทำหน้าที่เป็นคนกลางในการเจรจาระหว่างคู่กรณี เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนกระบวนการเจรจาให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและหาทางออกที่เหมาะสมเป็นที่พึงพอใจของทั้งสองฝ่าย

4) การเผชิญหน้า หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ใหญ่บ้านในการใช้วิธีกดดันให้อีกฝ่ายหนึ่งที่ไม่ยอมปฏิบัติตามหรือปฏิบัติตามในกิจกรรมที่ควรปฏิบัติเพื่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยไม่ใช้ความรุนแรงหรือประท้วงอย่างสันติ

5) การใช้กำลังบังคับ หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ใหญ่บ้านในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการใช้อำนาจที่มีอยู่บังคับให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งที่ด้อยกว่ายอมจำนนหรือคล้อยตามการตัดสินใจของผู้ใช้อำนาจนั้น

พิทักษ์ แจ่มประดิษฐ์ (2548 : 60) กล่าวถึง การแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง เป็นหน้าที่ของผู้นำ ถ้าพิจารณาจากสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้ง ผู้นำมีส่วนที่จะสร้างเงื่อนไข หรือกำหนดบทบาทระหว่างบุคคลได้ ในขณะที่เดียวกันก็เป็นปัจจัยส่งเสริมสนับสนุนในการลดปัญหาความขัดแย้งหรือจัดความขัดแย้งให้หมดไป ฉะนั้น การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งจึงไม่มีกฎเกณฑ์หรือทฤษฎีอะไรที่แน่นอนแต่จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สถานะแวดล้อม เวลา เป้าหมาย บทบาท หน้าที่ และแบบของผู้นำ ผู้นำที่ฉลาด มีประสบการณ์ มีความยุติธรรม มีความสามารถสูงใจคน มีจิตความสามารถในการตัดสินใจสูง ซื่อสัตย์สุจริต หนักแน่น ไม่หุนหัน สามารถวิเคราะห์เหตุและผลได้ดี รู้จักใช้อำนาจที่เหมาะสม ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ตลอดจนสามารถกำหนดบทบาทและแบบของผู้นำให้เหมาะสมก็จะสามารถแก้ไขปัญหาให้ลดระดับลง หรือจัดความขัดแย้งให้หมดไปได้

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2545 : 206) กล่าวถึง การผสมผสานแบบพฤติกรรมของบุคคลบนฐานของความร่วมมือและการรักษาผลประโยชน์ เป็นการผสมผสานมิติ ทั้งสองดังกล่าวให้เกิดกระบวนการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง 5 ประเภท ดังแสดงในภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 กระบวนการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง

ที่มา : สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2545 : 206)

แนวทางในการแก้ไขปัญหาคัดแย้งทั้ง 5 ประเภท คือ

1. การแข่งขัน เป็นแบบพฤติกรรมความขัดแย้งของบุคคลที่รักษาผลประโยชน์ของตนอยู่ในระดับสูงแต่ความร่วมมืออยู่ในระดับต่ำ บุคคลจะให้ความสนใจในเรื่องของตนเองและเพิกเฉยละเลยความสนใจเรื่องของผู้อื่น เป็นกระบวนการที่จะเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่งด้วยการริบตัดจิตใจ อย่างเร่งด่วน ตัดงบประมาณ ลดค่าใช้จ่าย บังคับให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ลงโทษทางวินัย และกันตนเองออกจากการถูกเอาเปรียบอย่างไร้เหตุผล

2. การยอมเสียประโยชน์หรือการสงเคราะห์ เป็นแบบพฤติกรรมความขัดแย้งของบุคคล ที่ไม่มีการรักษาผลประโยชน์ของตนเอง มีแต่ความร่วมมือ หนึ่งเฉย เอาใจเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง โดยการรักษาสัมพันธภาพอันดีเอาไว้ แสดงไมตรีจิตในการที่จะได้รับความร่วมมือจากคนอื่น ต้องการประสานสามัคคี หลีกเลี่ยงความยุ่งเหยิงหรือแตกแยก และเปิดโอกาสให้ลองทำหรือเรียนรู้จากความผิดพลาดของตนเอง

3. การหลีกเลี่ยง เป็นแบบพฤติกรรมความขัดแย้งของบุคคลที่ไม่มีการรักษาผลประโยชน์และไม่มีความร่วมมือ เป็นลักษณะของการแยกตัวออก การไม่ยินดียินร้ายต่อปัญหา มองปัญหาความขัดแย้งเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่มีโอกาสจะชนะเพราะไม่มีอำนาจพอ ความเห็นแก่ตัวของเพื่อนร่วมงาน กฎระเบียบที่ไม่เป็นธรรม การเผชิญหน้าจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าให้ผู้อื่นลดความโกรธลงอยู่ในระดับพอจะทำงานร่วมกันต่อไป

4. การร่วมแรงร่วมใจ เป็นแบบพฤติกรรมความขัดแย้งของบุคคลที่มีระดับการรักษาผลประโยชน์ของตนเองและมีความร่วมมือสูง เป็นการหาแนวทางการแก้ไขปัญหาคัดแย้งที่ตอบสนองความต้องการของบุคคลทั้งสองฝ่ายทำให้เกิดความพึงพอใจ เพื่อแก้ไขปัญหาคัดแย้งที่ต้องการหาวิธีแก้ไขปัญหาคัดแย้งที่ดีกว่าต้องการที่จะเรียนรู้ เข้าใจ ผสมผสานความคิดเห็นและประสานความรู้สึกระหว่างบุคคล

5. การประนีประนอม เป็นแบบพฤติกรรมของบุคคลที่มีการรักษาผลประโยชน์และมีความร่วมมือในระดับปานกลาง คู่ขัดแย้งจะยอมเสียสละบางอย่างและได้บางอย่าง จึงเป็นความพยายามที่จะทำให้การยอมรับจากทั้งสองฝ่าย เป้าหมายของปัญหามีความสำคัญในระดับปานกลาง และไม่คุ้มกับความพยายามหรือการออกแรงเพื่อจะเอาชนะคู่ขัดแย้งมีอำนาจหรือมีพวกมากพอๆ กัน แต่มีเป้าหมายที่ต่างกันอย่างชัดเจน เพื่อให้สามารถตกลงกันได้ชั่วคราวในประเด็นขัดแย้งที่ซับซ้อนและได้วิธีแก้ไขปัญหาคัดแย้งที่พอยอมรับกันได้ภายในเวลาที่จำกัด จึงใช้การประนีประนอมเป็นทางสายกลางในการแก้ไขปัญหาคัดแย้ง

วิเชียร วิทยาอุดม (2547 : 346-347) กล่าวถึง แนวทางการแก้ไขปัญหาคัดแย้ง 3 แบบ ดังนี้

1. แบบแพ้ – แพ้ เป็นวิธีแก้ไขปัญหาความขัดแย้งชั่วคราว โดยใช้การประนีประนอมในปัญหาระหว่างคู่ขัดแย้ง

2. แบบชนะ – แพ้ เป็นวิธีแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยใช้อำนาจหน้าที่บังคับให้อีกฝ่ายหนึ่งยอมแพ้

3. แบบชนะ – ชนะ เป็นวิธีแก้ปัญหาคความขัดแย้งโดยการผสมผสานความร่วมมือทั้งสองฝ่ายเพื่อประเมินได้แย่งและตัดสินใจเลือกวิธีแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งหมดไป

มนตรี ศิลปมหาบัณฑิต (2550 : 16) กล่าวถึง แนวทางในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในลักษณะที่ไม่เป็นทางการเป็นกระบวนการที่มีผู้ตัดสินใจเลือกกระบวนการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งที่ขึ้นอยู่กับลักษณะของปัญหาคความขัดแย้ง สถานการณ์ความรุนแรงของปัญหาคความขัดแย้ง และอำนาจในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง ซึ่งมีแนวทางแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งหลายรูปแบบ เช่น

1. การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา ปัญหาจะไม่ได้รับการแก้ไขเนื่องจากไม่รู้หรือรู้แต่ไม่สนใจที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลง

2. การเจรจาต่อรอง เป็นแนวทางที่สมัครใจของบุคคลสองฝ่ายที่จะเข้าแก้ไขปัญหาระหว่างกัน ด้วยการพูดคุยบอกกล่าวให้ทราบถึงความต้องการและประโยชน์ฝ่ายตนแลกเปลี่ยนประโยชน์ซึ่งกันและกัน และตกลงร่วมกันในการยุติความขัดแย้ง ซึ่งเป็นแนวทางที่สะดวกง่าย ไม่เป็นทางการ รวดเร็วที่สุด และเป็นแนวทางที่ประสบความสำเร็จได้ดี

3. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาท เป็นแนวทางคล้ายกับการเจรจาต่อรอง แต่อาศัยบุคคลที่สามที่เป็นกลาง เรียกว่า ผู้ไกล่เกลี่ย คอยสนับสนุนกระบวนการ รวมทั้งแสวงหาทางออกที่เหมาะสมเพื่อเกิดความพึงพอใจแก่ทุกฝ่าย

4. อนุญาโตตุลาการ เป็นแนวทางที่คล้ายคลึงกับการฟ้องร้องต่อศาล คณะอนุญาโตตุลาการเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด ข้อพิพาทเกี่ยวกับธุรกิจการค้า รวมทั้งข้อพิพาทที่คู่ความไม่ต้องการเปิดเผยต่อสาธารณะ

5. การฟ้องร้อง เป็นแนวทางการนำเสนอพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อเรียกร้องของตนและให้บุคคลกลางหรือศาลเป็นผู้ตัดสินความถูกต้องโดยอาศัยกฎหมาย

6. การเผชิญหน้าและประท้วงอย่างสันติ เป็นแนวทางการกดดันให้อีกฝ่ายยอมปฏิบัติในสิ่งที่ต้องการ และไม่ใช้ความรุนแรง

1.1.4 ทฤษฎีความขัดแย้ง (conflict theory)

ทฤษฎีความขัดแย้ง (conflict theory) ถือได้ว่าเป็นเครื่องชี้วัดให้ประจักษ์ถึงวิวัฒนาการทางความคิดของความขัดแย้งที่มีพัฒนาการจากอดีตสู่ปัจจุบัน รากฐานของทฤษฎีความขัดแย้ง พัฒนามาจากสมมติฐานที่ว่า " สังคม คือ ระบบที่มีลักษณะซับซ้อนของความไม่เท่าเทียมกัน (inequality) และความขัดแย้ง (conflict) จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคม " เพื่อให้เกิดความเข้าใจในทฤษฎีความขัดแย้งอย่างครอบคลุมในหลายมุมมอง ได้แก่ ด้านสังคมวิทยา ด้านจิตวิทยา ด้านมานุษยวิทยา และด้านคุณค่า (ค่านิยม) และทฤษฎีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เห็นว่ามุมมองของนักวิชาการจากหลายสาขาวิชา ต่อ "ความขัดแย้ง" นั้นมีความเหมือน และความแตกต่างกันในประเด็นสำคัญใดบ้าง ซึ่งจะเน้นประเด็นต่อการสร้างองค์ความรู้เพื่อการจัดการความขัดแย้งใน สังคมไทยต่อไป ซึ่งมีเสนอทฤษฎีของความขัดแย้ง เช่น

1. ทฤษฎีบทบาท (Role Theory)

ทฤษฎีบทบาท (Role Theory) เป็นทฤษฎีหนึ่งที่ มัวร์เฮด และกริฟฟิน (Moorhead and Griffin 2001 : 213) นำทฤษฎีนี้มาใช้อธิบายถึงความขัดแย้งในบทบาทของมนุษย์ ในองค์กรและใช้อธิบายถึงแบบแผนพฤติกรรมของบุคคลภายใต้ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แสดงพฤติกรรมนั้นออกมา ส่วนความขัดแย้งในบทบาท (role conflict) จะเกิดขึ้นตามประสบการณ์ของแต่ละคนที่ประสบหรือเกิดจากการที่พฤติกรรมของบทบาทตั้งแต่สองบทบาทขึ้นไป ไม่สอดคล้องกันและความขัดแย้งเกิดจากการที่ไม่สามารถแสดงบทบาทต่างๆ ได้พร้อมกันในเวลาเดียวกัน เช่น ต้องเป็นประธานในการประชุมในฐานะครูใหญ่ หรือจะต้องออกไปรับลูกที่โรงเรียนในฐานะที่เป็นบิดา

ความขัดแย้งของบทบาท (role conflicts) หมายถึง เมื่อบุคคลต้องแสดงบทบาทต่างๆ หลายบทบาทในห้วงเวลาเดียวกันและบทบาทนั้นไม่สอดคล้องกัน เช่น มีบทบาทเป็นผู้บริหารในขณะเดียวกันก็มีบทบาทเป็นสามีที่ต้องทำหน้าที่ประเมินผลการปฏิบัติงานของ ภรรยาที่เป็นลูกน้องของตนด้วย เป็นต้น และเมื่อบทบาทนั้นไม่ชัดเจน (role ambiguity) ทำให้บุคคลไม่แน่ใจว่าจะปฏิบัติอย่างไร เช่น การแนะนำจากหัวหน้างานไม่ชัดเจนหรือแนวทางการร่วมปฏิบัติกับเพื่อนร่วมงานไม่ชัดเจน จะส่งผลให้บุคคลเกิดความเครียด สับสนกับบทบาทของตัวเองที่มีอยู่กับบทบาทที่ถูกคาดหวัง และเมื่อมีมากกว่าหนึ่งบทบาทขึ้นไป จะทำให้เกิดความขัดแย้งในบทบาท (role conflict) ได้ซึ่งมีอยู่ 4 แบบ ดังต่อไปนี้

1.1 ความขัดแย้งภายในตัวผู้ส่งข่าวหรือผู้ที่ออกคำสั่ง (intra-sender conflict) เช่น กรณีที่หัวหน้าทีม ต้องทำงานในบทบาทที่เท่าเทียมกันในทีม ในขณะที่เดียวกันก็มีบทบาทเป็นผู้บริหารด้วย ต้องทำหน้าที่สั่งการและบังคับบัญชาด้วยจะมีบทบาทที่เท่าเทียมกัน ในทุกบทบาทคงเป็นไปได้ยาก จึงทำให้เกิดความขัดแย้งภายในตัวเองขึ้น

1.2 ความขัดแย้งระหว่างผู้ส่งข่าวหรือผู้ออกคำสั่ง (inter-sender conflict) เกิดจากคนใน กลุ่มมีความขัดแย้งกับคนในกลุ่มอื่นๆ ที่มีบทบาทเดียวกันทำให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างกลุ่ม

1.3 ความขัดแย้งระหว่างบทบาท (inter-role conflict) เมื่อบทบาทต่างกัน ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกันด้วย แต่เมื่อต้องมาทำงานร่วมกันจะพบว่า มีพฤติกรรม ที่เข้ากันไม่ได้ เช่น เมื่อหัวหน้าขอให้ช่วยทำงานล่วงเวลาเพื่อให้งานเสร็จ ในขณะที่เดียวกันก็กังวลกับบทบาทการเป็นแม่บ้านที่ต้องดูแลลูกหลังเลิกงาน ความขัดแย้งจึงเกิดขึ้นระหว่าง เรื่องงานกับบทบาทส่วนตัวที่มีอยู่

1.4 ความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบทบาท (person-role conflict) เกิดขึ้นเมื่อเรามีบทบาทอย่างหนึ่ง แต่ไม่สามารถทำตามบทบาทที่ตนมีได้หรือการที่บุคคลมีความต้องการอย่างหนึ่ง แต่ตามบทบาทที่ถูกกำหนดไว้ นั้นทำตามความต้องการของตนเองไม่ได้จะเกิดความขัดแย้งขึ้นได้

2. ทฤษฎีความขัดแย้งแบบร่วมมือ

เล็ง และ จอสโวลด์ (Leung and Tjosvold 1998 : 44) เสนอว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้การจัดการความขัดแย้งไม่ได้ผล คือการขาดแรงจูงใจที่ดี (motivation) ดังนั้น องค์การที่ต้องการให้การจัดการความขัดแย้งได้ผลดีจึงควรมีการลงทุนเพื่อการ ฝึกฝนสร้างการเรียนรู้ให้บุคลากรมีสมรรถนะต่อการจัดการ ความขัดแย้งแบบร่วมมือ ตามทฤษฎีความขัดแย้งแบบร่วมมือ (cooperative)conflict theory) อันจุดเน้นที่การมีเป้าหมายเดียวกันภายใต้มิตรภาพที่ดีต่อกันและกัน "we are in this together" and "we swim or sink together" หัวใจสำคัญ คือ แนวทางปฏิบัติถูกกำหนดมาจากการบูรณาการ ความต้องการของทุกคนร่วมกันบนพื้นฐาน ของความจริงใจต่อกันเพื่อมุ่งสู่การบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

3. ความขัดแย้งในทัศนะของ Barnard

ความขัดแย้งในทัศนะของ บาร์นาร์ด (Barnard 1968 : 145) ได้เขียนเกี่ยวกับความขัดแย้งไว้ ในหนังสือ The Functions of the Executive ไว้ว่า "ความขัดแย้ง" นั้นเกิดจากการมีมาตรฐาน หรือมีหลักการงานที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ เกิดการครอบงำจากการใช้อำนาจหรือใช้อิทธิพลเข้ามาต่อรองให้ฝ่ายตนอยู่เหนือกว่า จึงพบว่า ความขัดแย้งในการทำงานของปัจเจกบุคคล (conflict of code) เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ยาก และส่งผลสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. การทำงานหยุดชะงัก (paralysis of action) เพราะเกิดความเครียดเต็มไปด้วยอารมณ์ขุ่นมัว จนทำให้คับข้องใจส่งผลให้ขาดความสามารถในการตัดสินใจและขาดความเชื่อมั่นในตนเองตามมา

2. การมุ่งทำงานตามมาตรฐานอันหนึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการทำงานของคนอื่น ทำให้เกิดความไม่สบายใจ รู้สึกผิด ทำให้คนอื่นไม่พอใจและขาดความเชื่อมั่นตนเองได้

3. เมื่อมีความขัดแย้งก็ต้องมีการแก้ไข เกิดการปรับปรุงระบบการทำงาน จะทำให้เปลี่ยนระบบการทำงานบ่อยๆ อาจทำให้คนสับสนจนปรับตัวไม่ทัน เพราะต้องเรียนรู้ใหม่หลายครั้ง ประสบการณ์เดิมๆ ก็ใช้ไม่ได้ส่งผลต่อขวัญและกำลังใจต่อพนักงานได้ แม้แต่หลักการการทำงานที่ผ่านการกลั่นกรองมาเป็นอย่างดีแล้วก็ย่อมจะพบกับปัญหา ได้เสมอ เพราะคนในองค์กรมีความแตกต่างด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทักษะ การรับรู้ และที่สำคัญคือความแตกต่างด้านจริยธรรม ทำให้ความขัดแย้ง"กลายเป็นเรื่องที่ยากจะหลีกเลี่ยงได้ และแนวคิดของ Barnard นี้จะเห็นว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในองค์กรนั้น จะส่งผลกระทบต่อการบริหารองค์กรเป็นสิ่งสำคัญและ Barnard ก็ยอมรับว่าความขัดแย้งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เสมอ แม้แต่จะได้เตรียมการวางแผนจัดการไว้ล่วงหน้าแล้วก็ตาม

4. กระบวนการของความขัดแย้ง ตามแนวคิด ของโทมัส

โทมัส (Thomas 1976) เชื่อว่าความขัดแย้งเป็นกระบวนการ เมื่อความขัดแย้งตอนแรกสิ้นสุดลง ก็จะเกิด ความขัดแย้งต่อมามาก โดยที่ขั้นสุดท้ายของตอนแรกจะไปกระตุ้น หรือเป็นสิ่งเร้าให้เกิดความขัดแย้งในตอนต่อไป ซึ่งในแต่ละตอนจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นตามลำดับ ดังนี้

1. เกิดความคับข้องใจ
2. เกิดมโนทัศน์เกี่ยวกับความขัดแย้ง
3. แสดงพฤติกรรมออกมา
4. เกิดปฏิกิริยาของอีกฝ่ายหนึ่ง
5. ผลของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นตามมา

1.2 พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547, แผนกรกฎ 56

1.2.1 พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547

พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ให้ไว้ ณ วันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2547 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2547 เล่มที่ 121 ตอนที่ 18 ก ใช้บังคับวันถัดจากวันประกาศฯ คือ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2547 เป็นปีที่ 59 ในรัชกาลปัจจุบัน โดย พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 มีอยู่ทั้งหมด 128 มาตรา ซึ่งในที่นี้ ผู้วิจัย ขอนำเสนอ มาตรา ที่เกี่ยวกับรักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยของประชาชน และความมั่นคงของราชอาณาจักร ดังนี้

มาตรา 6 สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นส่วนราชการมีฐานะเป็นนิติบุคคลอยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี และมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1. รักษาความปลอดภัยสำหรับองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ พระบรมวงศานุวงศ์ ผู้แทนพระองค์ และพระราชอาคันตุกะ
2. ดูแลควบคุมและกำกับการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจซึ่งปฏิบัติการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
3. ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา
4. รักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยของประชาชนและความมั่นคงของราชอาณาจักร
5. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของข้าราชการตำรวจหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
6. ช่วยเหลือการพัฒนาประเทศตามที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย
7. ปฏิบัติการอื่นใดเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนให้การปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ตาม (1) (2) (3) (4) หรือ (5) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดความผิดทางอาญาขึ้นสำหรับการกระทำใดเป็นการเฉพาะ และตกอยู่ภายใต้อำนาจหน้าที่ ของข้าราชการตำรวจหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติตาม (3) (4) หรือ (5) จะตราพระราชกฤษฎีกาโอนอำนาจหน้าที่ตาม (3) (4) หรือ (5) เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิด ทางอาญาดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วน ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงาน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่นใดก็ได้ ในกรณี เช่นนั้น ให้ข้าราชการตำรวจและสำนักงานตำรวจแห่งชาติพ้นจากอำนาจหน้าที่ดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วน และให้ถือว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ดังกล่าว

มาตรา 7 ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติส่งเสริมให้ท้องถิ่นและชุมชน มีส่วนร่วมในกิจการตำรวจ เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา รักษาความสงบเรียบร้อยและรักษาความปลอดภัยของประชาชนตามความเหมาะสม และความต้องการของแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้ การดำเนินการมีส่วนร่วม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ต.ช. กำหนด

1.2.2 แผนกรกฎ 56

สรุป แผนกรกฎ 56 โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้
 ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ ดำเนินการ ดังนี้

ดำเนินการด้านการข่าวด้วยการวางแผน ขยายข่าว ประสานงานกับหน่วยข่าวต่างๆ อย่างต่อเนื่อง จัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงาน จัดเตรียมกำลัง อุปกรณ์ ตลอดจนฝึกอบรมและซักซ้อมการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง เตรียมแผนการเคลื่อนย้ายเข้าปฏิบัติภารกิจ และแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น เตรียมการในด้านการส่งกำลังบำรุง เตรียมสถานที่ควบคุม สอบสวน สิ่งอำนวยความสะดวกในกรณีมีการจับกุมผู้ก่อความไม่สงบจำนวนมาก ดำเนินงานด้านชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ จัดทำแผนเผชิญเหตุเฉพาะกรณี จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการส่วนหน้าเพื่อควบคุมพื้นที่เกิดเหตุ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการป้องกัน ดำเนินการดังนี้

จัดกำลังเจ้าหน้าที่เข้าระงับเหตุขณะเกิดเหตุ รักษาความปลอดภัยสถานที่และบุคคลสำคัญ ใช้การเจรจาต่อรองเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ ดำเนินการสืบสวนหาข้อเท็จจริง ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบข้อเท็จจริง ติดตามพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องในแต่ละสถานการณ์

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการปราบปราม ดำเนินการดังนี้

เมื่อการเจรจาต่อรองหรือการปฏิบัติการไม่เป็นผล ทางผู้บัญชาการเหตุการณ์เป็นผู้พิจารณาสั่งการใช้กำลังเข้าแก้ไขสถานการณ์ และรายงานต่อผู้บังคับบัญชาต่อไป

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการฟื้นฟู ดำเนินการดังนี้

สนับสนุนส่วนราชการที่มีหน้าที่ฟื้นฟู เมื่อได้รับการร้องขอ ประสานสนับสนุนหน่วยที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการบรรเทาสาธารณภัย การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บตามสมควร

1.3 แนวคิดของบทบาท

แนวคิดบทบาทเป็นทฤษฎีที่ผู้นำจำเป็นต้องมีและสามารถแสดงออกถึงลักษณะบทบาทของความเป็นผู้นำ ความคิดริเริ่ม ความสามารถในการปรับตัว มีอำนาจอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น เป็นคนมองโลกในแง่ดี มีอำนาจต่อรองทางสังคมสูง มีทักษะทางปัญญา มีความเชื่อมั่นและมั่นคง มีความฉลาดเหนือระดับปกติ และมีมิติภาวะทางอารมณ์สูงกว่าผู้อื่น

วิเชียร วิทยาอุดม (2547 : 433) กล่าวถึง บทบาทความเป็นผู้นำว่า ผู้นำมุ่งเน้นไปทำงานและมุ่งเน้นความสัมพันธ์ เพื่องานจะได้รับความพึงพอใจ ประสบความสำเร็จได้รับความร่วมมือร่วมใจในการพัฒนา มีความสัมพันธ์ที่ดี และทำให้งานดำเนินไปด้วยดี แนวคิดบทบาทของผู้นำ ว่าบทบาทมาจากพฤติกรรมทางการบริหาร ซึ่งสามารถแบ่งกลุ่มได้ 4 กลุ่ม ดังนี้

1. บทบาทในการสร้างความสัมพันธ์ เป็นบทบาทการสร้างเครือข่ายที่ผู้นำพยายามรักษามิตรภาพอย่างต่อเนื่อง ให้ความร่วมมือในสิ่งที่ร้องขอ เข้าร่วมประชุมทำกิจกรรมทางสังคม ให้การสนับสนุน สนใจความเป็นเพื่อน รับฟังการปรับทุกข์ แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจ เห็นใจและ

สนับสนุนในการปฏิบัติงานแก่ผู้ปฏิบัติงาน ให้ทุกคนประสบความสำเร็จและก้าวหน้าในอาชีพ มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง โดยการกระตุ้น ผลักดันให้มีการสร้างกลุ่ม เพื่อให้ได้รับความร่วมมือร่วมใจ และสร้างความรู้สึที่ดีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

2. บทบาทในการให้และเสาะหาข้อมูล เป็นบทบาทในการติดตามดูความก้าวหน้าในด้านคุณภาพของการปฏิบัติงาน ความสำเร็จหรือล้มเหลวของการปฏิบัติงาน สำนวญความต้องการ ของผู้ปฏิบัติ ติดตามและวิเคราะห์ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่จะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการให้ข้อมูลตัดสินใจ ให้คำปรึกษา สร้างความชัดเจนในงานต่อผู้ปฏิบัติงาน ให้คำชี้แนะแก่ผู้ปฏิบัติงาน ในด้านวัตถุประสงค์ของงาน กำหนดเวลาในการทำงาน และความคาดหวังต่อผลของงานให้ทราบอย่างชัดเจน เพื่อวางแนวทางการแก้ไขปัญหาอุปสรรคนั้น

3. บทบาทในการตัดสินใจวางแผน กำหนดวัตถุประสงค์ของแผนระยะยาว กำหนด กลยุทธ์ในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก เสนอโครงการ โครงการ จัดแบ่งทรัพยากร หาวิธีปรับปรุงประสิทธิภาพผลผลิต กระตุ้นและเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ วิเคราะห์ปัญหาเพื่อหาสาเหตุและเลือกทางแก้ไขปัญหา

4. บทบาทในการใช้อิทธิพลสร้างแรงจูงใจ โดยใช้เทคนิควิธีต่อความรู้สึกต่อค่านิยม อันจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานตั้งใจ ทุ่มความสามารถในการทำงาน ยอมรับในวัตถุประสงค์และความสำเร็จของงาน

1.4 แนวคิดของบทบาทตำรวจ

1.4.1 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของตำรวจในสังคม

นักสังคมศาสตร์จำนวนมาก เช่น Emile Durkheim, Robert Merton และ Albert Cohen ได้กล่าวถึง บทบาทโดยรวมของตำรวจว่าตำรวจนั้นเป็นต้นธารของกระบวนการยุติธรรมในสังคม หน้าที่ของตำรวจนั้นคือมีความสำคัญและมีผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างมาก ถ้าหากตำรวจแสดงบทบาทที่ได้รับมอบหมายดี สังคมก็จะมีความสุข แต่ถ้าตำรวจแสดงบทบาทไม่ดี สังคมก็จะทุกข์ (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ 2525 : 9 - 20)

จอห์น เอ็ดการ์ ฮูเวอร์ (J. Edgar Hoover) ผู้อำนวยการสอบสวนกลางของสหรัฐอเมริกา (The Federal Bureau of Investigation – F.B.I.) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่สำคัญของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไว้ดังนี้ (อำนาจ เพชรศิริ 2530 : 63 - 64)

1. คุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน (protection of life and property)
2. รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม (preservation of peace)
3. ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม (prevention of crime)

4. สืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดหรือละเมิดกฎหมายของบ้านเมือง (detection and arrest of violators of law)
 5. ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและข้อบังคับอย่างเคร่งครัด (enforcement of laws and ordinance)
 6. คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล (safeguarding the rights of individuals)
- สามารถสรุปได้ว่า ตำรวจมีหน้าที่หลักในการคุ้มครองชีวิตประชาชน รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ป้องกันปราบปรามอาชญากรรม รักษาและบังคับใช้กฎหมาย นอกจากหน้าที่ตามที่กล่าวมาแล้ว ตำรวจยังต้องทำหน้าที่ของพนักงานฝ่ายปกครอง คือบำบัดทุกข์ บำรุงสุขแก่ประชาชน และทำหน้าที่ทหารในการรักษาความมั่นคงของประเทศ กรณีมีการก่อการร้ายภายในประเทศ หรือการรุกรานจากภายนอกประเทศ ทำให้กิจการตำรวจมีการจัดชั้นยศ เช่นเดียวกับทหาร ทั้งที่กฎหมายกำหนดให้ตำรวจเป็นพลเรือนประเภทหนึ่ง

1.4.2 แนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับตำรวจ

มาร์แชล อี ดิม็อก (Marshall E. Dimock) และเกลดิส โอ ดิม็อก (Gladys O. Dimock) ได้กล่าวว่า เราไม่สามารถแยกพิจารณาการบริหารงานตำรวจออกจากบทบาททางการเมืองในสถาบันตำรวจได้ การบริหารงานตำรวจและบทบาทของฝ่ายการเมืองที่มีต่อตำรวจจึงเป็นเสมือนสองด้านของเหรียญเดียวกัน

บรูซ สมิท (Bruce smith) ชี้ว่าการเมืองและการบังคับใช้กฎหมาย นั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาก ตำรวจในฐานะฝ่ายบริหารไม่ว่าจะอยู่ในระบบการปกครองใด ไม่สามารถที่จะเป็นอิสระจากการเมืองได้อย่างเด็ดขาด ตำรวจมักอยู่ภายใต้อิทธิพลของชนชั้นปกครอง

โคทแมน (Coatman) กล่าวว่าในประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้น กำลังตำรวจถือเป็นหน่วยงานสำคัญภายใต้กฎหมายของแผ่นดินซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย และปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมายโดยเป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร

1.4.3 แนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับการบริหารงานตำรวจในระบอบประชาธิปไตย

การบริหารงานตำรวจในระบอบประชาธิปไตยถือว่าการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจในระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ จำเป็นต้องคำนึงถึงหลักคุณภาพระหว่างสิทธิส่วนบุคคลกับหลักการรักษาความสงบเรียบร้อยภายใต้กรอบข้อบังคับของสังคมตามหลักนิติรัฐ (rule of laws) สนับสนุนให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเสรีภาพภายใต้หลักความยุติธรรมเสมอภาคแห่งกฎหมาย (justice under law)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

2.1 การปกครองและประชากร

ปัจจุบันอำเภอหางดง มีประชากรทั้งสิ้น 61,685 คน แยกเป็นชาย 29,807 คน เป็นหญิง 37,878 คน รวม 36,700 ครัวเรือน การเมืองการปกครอง มีสมาชิกสภาจังหวัด 2 คน อำเภอหางดง มีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 2 คน แบ่งการปกครองท้องถิ่น ดังนี้

ตำบล	จำนวน 11	ตำบล
หมู่บ้าน	จำนวน 109	หมู่บ้าน
เทศบาลตำบล	จำนวน 5	แห่ง
องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)	จำนวน 7	แห่ง

2.2 วิสัยทัศน์อำเภอ (Vision)

“ มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงานเพิ่มประสิทธิภาพการบริการประชาชน ”

2.2.1 เป้าประสงค์ของอำเภอ (Goals)

1. เพิ่มมูลค่าการค้าการลงทุน
2. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว
3. เพิ่มยอดจำหน่ายสินค้า OTOP ในอำเภอ
4. เพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรกรรม
5. พัฒนาและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
6. การแก้ไขปัญหาความยากจน

2.2.2 แผนพัฒนายุทธศาสตร์ของอำเภอหางดง

1. ยุทธศาสตร์เชิงรุก : สร้างฐานเศรษฐกิจใหม่

สร้างฐานเศรษฐกิจใหม่บนพื้นฐานของวัฒนธรรมและความรู้ใหม่ มุ่งสู่ Knowledge Based Economy ธุรกิจที่เริ่มเข้ามาเป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ เช่น สถานบริการด้านสุขภาพ (spa) สินค้าสมุนไพร ผลิตภัณฑ์ OTOP และกลุ่มธุรกิจ SME รายใหม่

2. ยุทธศาสตร์ปรับตัว : เพื่อเพิ่มมูลค่าฐานเศรษฐกิจเดิม

สร้างงานหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์และความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ สำหรับตลาดเฉพาะ (Niche Market) โดยการนำวัฒนธรรมล้านนามาสร้างเอกลักษณ์ และเรื่องราว เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเพื่อเป็นพลังดึงดูดใหม่จากทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอยู่ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวเชิงหัตถกรรม โบราณสถานต่างๆ ที่มีอยู่จำนวนมากในอำเภอและอำเภอใกล้เคียง ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตร โดยสร้าง

ความหลากหลาย และการบริหารจัดการสมัยใหม่ โดยผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญของอำเภอคือ ลำไย

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืน : สนับสนุน ทั้งฐานเศรษฐกิจเดิม และ เศรษฐกิจใหม่ให้ยั่งยืน

1) อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมล้านนา โดยนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสร้างความโดดเด่น และเชื่อมโยงสู่สากล

2) ดำรงความเป็นฐานทรัพยากรธรรมชาติ โดยฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากร ธรรมชาติอย่างยั่งยืน

3) สร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน และนักท่องเที่ยว ทั้งด้านการปราบปรามยาเสพติด การจัดระเบียบผู้มีอิทธิพลและสถานบริการ

4) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อเป็นฐานการพัฒนา โดยขยาย โอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง โดย เฉพาะผู้ด้อยโอกาส และสร้างโอกาสในการเรียนรู้เฉพาะด้านและความรู้สมัยใหม่ เพื่อสร้างขีด ความสามารถในการแข่งขันและสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนา

5) แก้ไขปัญหาความยากจน โดยใช้แนวพระราชดำริ “เศรษฐกิจพอเพียง” และ “เศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเอง”ตาม โครงการพัฒนาศักยภาพของหมู่บ้าน / ชุมชน (SML) ร่วมกับ มาตรการ การดำเนินงานตามนโยบายแก้ไข้ปัญหา ความยากจนที่รัฐบาลกำหนด

ส่วนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งทางการเมืองใน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีผู้เคยทำวิจัยที่มีส่วนคล้ายคลึง เช่น

ศิริพงษ์ เสาภายน (2545) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนา ความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งของตำรวจชุมชน ซึ่งผลจากการศึกษา พบว่า ความขัดแย้งจากการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจชุมชนประกอบด้วย ความขัดแย้งภายในตำรวจชุมชน ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลหรือความขัดแย้งภายในสถานีตำรวจ ความขัดแย้งที่เกิดจากความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อตำรวจชุมชน และความขัดแย้งของตำรวจชุมชนที่มีต่อสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ วิธีการที่จะช่วยจัดการกับความขัดแย้งเหล่านี้ได้คือ การให้การฝึกอบรมโดย วิธีการที่ตำรวจชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นด้วย ตอนที่ 2) การสร้างหลักสูตร ฝึกอบรม ประกอบด้วยหลักการและเหตุผล แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรม โครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ 5 หน่วย ในแต่ละหน่วยประกอบด้วย คำอธิบายหน่วยการเรียนรู้ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เค้าโครงเนื้อหา วิธีสอนและกิจกรรม สื่อการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล เนื้อหาหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วยหลักการตำรวจชุมชน ความเป็นมาของการมีตำรวจชุมชนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หน้าที่ตำรวจ แบบของความขัดแย้ง และความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งในการปฏิบัติงาน วิธีการฝึกอบรมใช้วิธีการบรรยายของวิทยากร การอภิปรายกลุ่มกลุ่มบทบาทสมมติ และการศึกษาเป็นรายกรณี มีการนำโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้อง หลังจากนั้นนำผลมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ตอนที่ 3) การตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม โดยการนำหลักสูตรฝึกอบรมที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับตำรวจชุมชนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน รูปแบบการทดลองเป็นแบบ pretest – posttest control group design โดยฝึกอบรมเฉพาะกลุ่มทดลอง 20 คน ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งสูงกว่ากลุ่มควบคุม และมีพัฒนาการด้านนี้สูงขึ้นกว่าก่อนฝึกอบรม แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งได้ดียิ่งขึ้น ตอนที่ 4) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรฝึกอบรม เป็นการประเมินการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรม โดยผู้เข้าอบรมประเมินความเหมาะสมในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม ระยะเวลาการฝึกอบรม และวิทยากรให้การฝึกอบรม ซึ่งพบว่าหลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมทุกองค์ประกอบ

สมภพ ผัดดี (2549) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจชั้นประทวน กรณีศึกษา งานส่งกำลังบำรุง กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ค่ายพญาภิรมย์ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา ผลการศึกษา พบว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจชั้นประทวน หมวดธุรการ อยู่ในระดับปานกลาง คือ ป้ายประชาสัมพันธ์ ขึ้นตอน และระยะเวลาการติดต่อประสานงาน หมวดงานยุทธโยธา อยู่ในระดับปานกลาง คือ การขึ้นทะเบียนสิ่งปลูกสร้างที่ราชพัสดุ

ศรานนท์ ใจเดียว (2549) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนที่มาใช้บริการของสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการมาใช้บริการของสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอกคำใต้ ด้านความสะดวก (\bar{x} = 3.57) และต่ำสุดของระดับความพึงพอใจอยู่ใน ด้านประสาน (\bar{x} = 3.09) โดยสามารถแยกรายละเอียดด้าน ต่างๆ ได้ดังนี้ ประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการมาใช้บริการของสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอกคำใต้ ด้านความสะดวก มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย (\bar{x} = 3.57) และประชาชน

ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจสูงสุด อยู่ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 47.00 รองลงมามีระดับความพึงพอใจ ระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 28.27 ประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการมาใช้บริการของสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอกคำใต้ ด้านการประสาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{x} = 3.09) และประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 69.00 รองลงมา มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 15.35 ประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการมาใช้บริการของสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอกคำใต้ ด้านข้อมูลข่าวสาร มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 3.28) และประชาชนส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 59.32 รองลงมา มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 20.47 ข้อเสนอแนะเจ้าหน้าที่ควรสร้างพฤติกรรมในการให้บริการ เช่น การสร้างทักษะสัมพันธภาพระหว่าง เจ้าหน้าที่กับผู้มาขอใช้บริการ การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารอันเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน ควรมีการกำหนดนโยบายของสถานีตำรวจอย่างชัดเจน และในการกระทำผิดใดๆ ของผู้ให้บริการ เจ้าหน้าที่ควรหาวิธีการตักเตือนและชี้แจงความจำเป็นที่ต้องปฏิบัติพร้อมหาวิธีการแสดงข้อมูล รายละเอียดของการเปรียบเทียบปรับ แสดงให้ผู้ให้บริการได้ทราบอย่างชัดเจน

พิชญา สุกใส (2554) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547-2553 ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญของความขัดแย้ง เกิดขึ้นจาก ความต้องการอำนาจและผลประโยชน์ ส่วนประเภทความขัดแย้งพบว่า มีในด้านผลประโยชน์มากที่สุด วิธีการในการจัดการความขัดแย้งที่คิดว่าเหมาะสมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งในปัจจุบันนั้นพบว่า ต้องนำวิธีการหลายๆ วิธี มาบูรณาการ ส่วนด้านพฤติกรรมในการจัดการความขัดแย้งที่ผ่านมา คือ การเอาชนะ ส่วนปัญหาในด้านความไว้วางใจในตัวบุคคลส่งผลกระทบมาก และแนวทางในการแก้ไขปัญหาคือ นำสันติวิธีมาใช้ โดยยึดหลักของนิติธรรม นิติรัฐ หลักความยุติธรรม ความมีคุณธรรม และจริยธรรม โดยความร่วมมือทั้งภาครัฐและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่ายสรุปผลการวิจัย ได้ว่า

1. สาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น พบว่ามีสาเหตุสำคัญจากการต้องการอำนาจทางการเมืองเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์โดยเกี่ยวข้องกับเรื่องคอร์รัปชันของนักการเมือง มีการทุจริตเพื่อให้บรรลุการเข้าสู่อำนาจและเมื่อมีอำนาจก็นำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้องในหลายๆ กรณี นอกจากนี้ ยังมีสาเหตุของปัญหาความไม่เท่าเทียมในสังคม และประเด็นที่มีความอ่อนไหวทางความรู้สึกของประชาชนคือการนำสถาบันพระมหากษัตริย์เข้ามาเกี่ยวข้องกับทางการเมือง ซึ่งจากปัญหาเหล่านี้ได้ขยายไปสู่ประเด็นทางการเมืองภาคประชาชนที่ทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงในสังคม

2. รูปแบบความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นมากที่สุด พบว่า มีในด้านรูปแบบของผลประโยชน์มากที่สุด โดยส่งผลมาจากความขัดแย้งด้าน โครงสร้างทางสังคมที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่เป็นผู้ที่ใช้แรงงาน กลุ่มชนชั้นกลาง และ กลุ่มชนชั้นสูง และในส่วนของด้านค่านิยม ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งซึ่งแต่ละกลุ่มนำมาเป็นชนวนทำให้เกิดความรุนแรงคือ ประเด็นเรื่องสถาบันพระมหากษัตริย์ ส่วนความขัดแย้งในด้านอื่น ๆ นั้น ยังไม่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนคือความขัดแย้งในด้านข้อมูลและด้านความสัมพันธ์ เนื่องจากปัญหาด้านความสัมพันธ์อาจแก้ไขได้ง่ายจากการประสานผลประโยชน์ที่ลงตัว

3. วิธีการในการจัดการความขัดแย้งที่คิดว่าเหมาะสมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งของการเมืองไทยในปัจจุบัน พบว่า มีการนำวิธีการหลายๆ วิธี ออกมาใช้ ทั้งการเจรจา ทั้งการใช้กฎหมาย เช่นการออก พรก .ฉุกเฉินของทุกรัฐบาลในขณะนั้น แม้กระทั่งมีผู้ที่พยายามจะไกล่เกลี่ย แต่ก็ยังไม่เป็นผลสำเร็จ

4. พฤติกรรมในการจัดการความขัดแย้งที่ผ่านมา พบว่ามีลักษณะพฤติกรรมเป็นรูปแบบการเอาชนะ กันของฝ่ายต่างๆ ส่วนรูปแบบการประนีประนอม ไม่สามารถจะนำมาใช้ได้ ในด้านของรูปแบบการยอมให้ บ้างในบางกรณี จึงส่งผลให้ความขัดแย้งจึงได้ขยายตัวลุกลามจนกระทั่งถึง พ.ศ. 2553 ก็ยังไม่มีใคร หรือฝ่ายใด ที่สามารถเข้ามาดำเนินการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ให้เกิดผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ปัญหาในด้านความไว้วางใจในตัวบุคคล พบว่าส่งผลกระทบมาก ผลกระทบที่ตามมาคือทำให้แต่ละฝ่ายไม่สามารถเจรจากันได้ ความขัดแย้งจึงได้ขยายตัวลุกลาม จนทำให้ไม่สามารถนำวิธีการเดิมที่เคยใช้แก้ไขความขัดแย้งทางการเมืองไทยในอดีตที่ผ่านมา ปัญหาความขัดแย้งจึงยังคงอยู่

6. แนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในปัจจุบัน พบว่า การนำสันติวิธีมาใช้โดยยึดหลักของนิติธรรมและนิติรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องคำนึงถึง หลักความยุติธรรม ความมีคุณธรรม และจริยธรรมของผู้ที่มีอำนาจที่จะดำเนินการแก้ไขด้วย จึงจะทำให้การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547-2553 ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสันติภาพที่จะเกิดขึ้นอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการใช้ประโยชน์จากผลการวิจัยข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2547 - 2553 ได้ดังนี้ คือ

1. สาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น พบว่ามีสาเหตุสำคัญจากการต้องการอำนาจทางการเมือง เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์โดยเกี่ยวข้องกับ เรื่อง คอร์รัปชันของนักการเมือง

มีการทุจริต เพื่อให้บรรลุการเข้าสู่อำนาจ และเมื่อมีอำนาจก็นำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้องในหลายๆ กรณีซึ่งจากปัญหาเหล่านี้ได้ขยายไปสู่ประเด็นทางการเมืองภาคประชาชนที่ทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงในสังคม ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารประเทศ ทั้งฝ่ายข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำ ต้องร่วมกันคิดหาวิธีดำเนินการที่ทำให้การทุจริต ทั้งเรื่องของการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และการทุจริตในระหว่างขณะที่ดำรงตำแหน่งเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ทางการเมืองของผู้ที่ใช้อำนาจมีความชัดเจน โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ โดยอาจต้องนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมในการบริหารใหม่ๆ มาใช้ในการบริหารจัดการ โดยต้องมีฝ่ายวิเคราะห์ และทำการวิจัยปัญหา รวมถึงการนำผลการวิเคราะห์และวิจัยที่ได้นำไปปฏิบัติจริง ซึ่งอาจจะต้องจัดตั้งหน่วยงานใหม่ขึ้นเพื่อดูแลเฉพาะด้าน โดยที่หน่วยงานใหม่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องหรือขึ้นอยู่กับภายใต้อำนาจของหน่วยงานราชการเดิมที่ทำหน้าที่ตัดสิน เช่น ปปช. หรือ กระบวนการยุติธรรม เพราะอาจทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของบทบาทและหน้าที่ของหน่วยงานนั้นๆ ขึ้นมาได้

2. รูปแบบความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นมากที่สุด พบว่า มีในด้านรูปแบบของผลประโยชน์มากที่สุด โดยส่งผลมาจากความขัดแย้งด้านโครงสร้างทางสังคมที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่เป็นผู้ใช้แรงงาน กลุ่มชนชั้นกลาง และ กลุ่มชนชั้นสูง และในส่วนของด้านค่านิยม ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งซึ่งแต่ละกลุ่มนำมาเป็นชนวนทำให้เกิดความรุนแรงคือ ประเด็นเรื่องสถาบันพระมหากษัตริย์ ส่วนความขัดแย้งในด้านอื่นๆ นั้น ยังไม่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนคือความขัดแย้งในด้านข้อมูลและด้านความสัมพันธ์ เนื่องจากปัญหาด้านความสัมพันธ์อาจแก้ไขได้ง่ายจากการประสานผลประโยชน์ที่ลงตัว ดังนั้นผู้ที่มีอำนาจฝ่ายรัฐควรให้ความสนใจปัญหาของประชาชนทุกระดับชั้น ตั้งแต่ชนชั้นสูง หรือกล่าวได้ว่าเป็นชนชั้นปกครองซึ่งมีฐานะทางสังคม ร่ำรวย มีมาตรฐานในการใช้ชีวิตระดับสูง หรือคนชั้นกลางซึ่งเป็นผู้ที่เป็นกำลังส่วนใหญ่ในการขับเคลื่อนประเทศ รวมถึงชนชั้นล่างที่เป็นผู้ใช้แรงงานและเกษตรกร หรือที่เรียกตัวเองว่าเป็นชนชั้นรากหญ้า ก็ล้วนมีความสำคัญต่อประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศไทยยังเป็นประเทศที่มีรายได้จากการส่งออกเกษตรกรรม ดังนั้น ฝ่ายรัฐควรแก้ปัญหาของทุกชนชั้น โดยที่การแก้ปัญหาต่างๆ ของแต่ละกลุ่ม โดยต้องไม่ให้เกิดผลกระทบกันในระหว่างชนชั้นหรืออาจส่งผลกระทบต่อกันน้อยที่สุด ทั้งในด้านปัญหาความยุติธรรม ความเหลื่อมล้ำทางสิทธิอำนาจในการมีส่วนร่วมของการปกครองประเทศ และนอกจากนี้ยังมีปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ซึ่งปัญหาทุกๆ ข้อที่กล่าวมา ต้องได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพจากรัฐบาล ไม่ว่าจะรัฐบาลที่มาจากพรรคการเมืองใดก็ตาม นอกจากนี้ในส่วนของด้านค่านิยม ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งซึ่งแต่ละกลุ่มนำมาเป็นชนวนทำให้เกิดความรุนแรงคือ ประเด็นเรื่องสถาบันพระมหากษัตริย์ นั้น รัฐบาลควรแก้ไขโดยการประชาสัมพันธ์ ให้ข้อมูลที่มีความถูกต้อง มีความเที่ยงตรงแก่ประชาชน โดยยึดหลักของความเป็นจริง ซึ่งในส่วนนี้

สื่อมวลชน ควรใช้การสื่อสารที่มีจริยธรรม และมีจรรยาบรรณของวิชาชีพ ไม่นำเสนอโดยใช้อารมณ์ ความรู้สึก หรือการตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้หนึ่งผู้ใด หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

3. วิธีการในการจัดการความขัดแย้งที่คิดว่าเหมาะสมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งของการเมืองไทยในปัจจุบันนั้น พบว่าเนื่องจากมีการนำหลายๆ วิธี ออกมาใช้ ทั้งการเจรจา ทั้งการใช้กฎหมาย เช่น การออก พรก. จุกเงิน ของทุกรัฐบาลในขณะนั้น แม้กระทั่งมีผู้ที่พยายามจะไกล่เกลี่ย แต่ก็ยังไม่เป็นผลสำเร็จ และไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ที่จะทำให้ความขัดแย้งทางการเมืองของประเทศไทยยุติลง หรือ มีการหันหน้าเข้าหากันเพื่อร่วมมือกันในการบริหารประเทศเพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพได้ ดังนั้น จึงอาจต้องใช้วิธีการแก้ไขปัญหาย่างบูรณาการ โดยทำหลายๆ วิธี แต่ต้องทำทุกองคาพยพของประเทศ โดยใช้วิธีการจัดการความขัดแย้งให้เหมาะสม โดยแยกความขัดแย้งออกเป็นกลุ่มๆ คือ กลุ่มฝ่ายบริหารและกลุ่มประชาชน โดยวิเคราะห์วิธีออกแบกระบวนการแก้ปัญหาแต่ละกลุ่ม ซึ่งอาจต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกันออกไป เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

4. พฤติกรรมในการจัดการความขัดแย้งที่ผ่านมา พบว่ามีลักษณะพฤติกรรมเป็นรูปแบบการเอาชนะ กันของฝ่ายต่างๆ ส่วนรูปแบบการประนีประนอม ไม่สามารถจะนำมาใช้ได้ ในด้านของรูปแบบการยอมให้ นั้นมีบ้างในบางกรณี จึงส่งผลให้ความขัดแย้งจึงได้ขยายตัวลุกลาม จนกระทั่งถึง พ.ศ. 2553 ก็ยังไม่มีใคร หรือฝ่ายใด ที่สามารถเข้ามาดำเนินการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ให้เกิดผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่บริหารรัฐไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใดก็ตามควรตระหนักว่า การบังคับเพื่อให้ฝ่ายรัฐได้มาซึ่งชัยชนะในการจัดการความขัดแย้งนั้น ไม่เคยทำได้อย่างประสบความสำเร็จซึ่งตั้งแต่ในอดีตในที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน การออกกฎหมายเพื่อการปราบปรามประชาชนนั้น จะเห็นได้ว่ามีแต่ทำให้เกิดความสูญเสีย และนำมาซึ่งความเสียหายต่อประเทศไทยและในสายตาประชาคมโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านของภาพลักษณ์ ความเป็นประชาธิปไตย และส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงในด้านเศรษฐกิจ ทั้งภายในประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และประชาชนฝ่ายต่างๆก็ควรเรียนรู้ถึงขอบเขตของการใช้สิทธิในการชุมนุมประท้วงเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมและความยุติธรรม โดยอยู่ในกรอบของกฎหมาย และไม่ควรละเมิดในสิทธิของผู้อื่น จนทำให้เกิดความเดือดร้อนขึ้นในสังคม ซึ่งจะเป็นเหตุให้ฝ่ายรัฐสามารถนำมาเป็นเหตุผลในการใช้ความรุนแรงที่ฝ่ายรัฐ ซึ่งไม่ว่ารัฐบาลที่มาจากฝ่ายใดก็ตาม มองว่าอยู่ในกระบวนการของกฎหมายที่สามารถปฏิบัติได้ จึงนำมาใช้ในการจัดการแก้ไขสถานการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น

5. ปัญหาในด้านความไว้วางใจในตัวบุคคล ส่งผลกระทบมาก ทำให้แต่ละฝ่ายไม่สามารถเจรจากันได้ ความขัดแย้งจึงได้ขยายตัวลุกลาม จนทำให้ไม่สามารถนำวิธีการเดิมที่เคยใช้

แก้ไขความขัดแย้งทางการเมืองไทยในอดีตที่ผ่านมา เนื่องมาจากการขาดความเชื่อมั่นในบุคคลที่เป็นกลุ่มนักการเมือง จนทำให้เกิดวิกฤติศรัทธา คือไม่เชื่อว่าจะมีผู้ที่มีความยุติธรรม มีคุณธรรม และจริยธรรม ที่จะเข้ามาร่วมกันช่วยแก้ปัญหความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ด้วยความจริงใจ มีความเป็นกลางและไม่ได้หวังผลประโยชน์จากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งปัญหาในด้านความไว้วางใจนี้ทำให้นักการเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายคงได้ทราบถึงปัญหา และตระหนักได้ว่า ควรต้องปรับปรุงตนเองอย่างไร เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการเมืองทุกฝ่าย สามารถพ้นจากปัญหาวิกฤติศรัทธา และสามารถเรียกความเชื่อมั่นคืนกลับมาให้เกิดความเชื่อถือและไว้วางใจได้

6. แนวทางในการแก้ไขปัญหความขัดแย้งทางการเมืองในปัจจุบัน พบว่า การนำสันติวิธีมาใช้ โดยยึดหลักของ นิติธรรม และนิติรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องคำนึงถึง หลักความยุติธรรม ความมีคุณธรรม และจริยธรรมของผู้ที่มีอำนาจที่จะดำเนินการแก้ไขด้วยจึงจะทำให้การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547 - 2553 ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นควรเปลี่ยนวิธีการ และพฤติกรรมในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองที่ผ่านมา โดยต้องนำกลยุทธ์ และระบบการบริหารจัดการรูปแบบใหม่ๆ มาใช้ในการแก้ไขปัญหความขัดแย้งทางการเมืองในครั้งนี้ รวมถึงการนำเทคโนโลยีทางการสื่อสารที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ต้องมีการประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชนต้องช่วยในด้านของการสื่อสารให้แก่ประชาชน พลเมืองไทยทุกคนเพื่อจะได้มีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของความ เป็นประชาธิปไตย ทั้งในด้านสิทธิเสรีภาพ โดยเข้าใจขอบเขต สิทธิพลเมือง และบทบาทหน้าที่ พลเมืองไทย ดังนั้นจึงต้องมีการปลูกฝังสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องประชาธิปไตย ในระบบการศึกษาที่ต้องแก่เยาวชนนักเรียน นิสิต นักศึกษาโดยการสนับสนุนจากรัฐบาล และต้องให้ประชาชนทุกฝ่าย รวมถึงนักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญด้านความขัดแย้งทางการเมือง และหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการความขัดแย้งคือ กระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรมได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น และที่สำคัญที่สุดในการที่จะทำให้การจัดการความขัดแย้งประสบความสำเร็จได้นั้น คณะผู้ที่จะเข้ามามีบทบาทสำคัญ ในการจัดการความขัดแย้งในครั้งนี้ ต้องเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงที่เห็นแก่ความสงบสุขของประชาชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง โดยมีได้หวังอำนาจและผลประโยชน์ส่วนตัวแอบแฝง จึงจะสามารถทำให้การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547-2553 และในอนาคต ภายหน้า ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสันติภาพที่จะเกิดขึ้นอย่างยั่งยืน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษา บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้วิจัยศึกษาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ ข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง และประชาชนที่มีความเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง มีรายละเอียดและวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่เน้นการได้มาของข้อมูลในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองและประชาชนที่มีความเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ประกอบด้วย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวน 51 นาย ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 88 นาย สังกัด สถานีตำรวจภูธรหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองใน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 120 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวน 7 นาย ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 10 นาย และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองใน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน

1.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีแบบเจาะจง โดยมีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างจากประชากร ดังนี้

ตารางที่ 3.1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์

ข้าราชการตำรวจ (ชั้น) / แกนนำประชาชน	จำนวน ประชากร (คน)	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร	51	7
ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน	88	10
แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งทางการเมือง	120	20
รวม	259	37

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ครั้งนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างโดยใช้กับกลุ่มประชากรที่ประกอบด้วย ข้าราชการตำรวจที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขความขัดแย้ง และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง แบ่งออกเป็น 2 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์สำหรับข้าราชการตำรวจ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลารับราชการ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับบทบาทข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับ ข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง

ชุดที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์สำหรับแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง ตำแหน่งของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองต่อบทบาทข้าราชการตำรวจที่แก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับ ข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล และการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทบทวนวรรณกรรม แนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้ง แนวคิดของบทบาทตำรวจจากเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือ
3. กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง
4. สร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ฉบับร่าง ให้ครอบคลุมกรอบแนวคิดการวิจัย นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบ เสนอแนะ แก้ไขเนื้อหาและการใช้ภาษา
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขและผ่านการพิจารณาค้นกรองจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ
6. ทำการจัดพิมพ์ เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป
7. การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้
 - 1) ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ ด้วยตนเอง โดยได้ทำการจัดกระทำข้อมูลได้ตามขั้นตอนดังนี้
 - เมื่อดำเนินการสัมภาษณ์เรียบร้อยแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสรุปผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ และแจกแจงข้อมูลดังกล่าวในเชิงคุณภาพโดยการใช้ข้อมูลทางสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหาซึ่งได้รับจากการสัมภาษณ์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็น ปัญหาที่ต้องการศึกษาว่ามีความเห็นพ้องต้องกันหรือมีความแตกต่างกันเช่นไร รวมทั้งมีการ พิจารณาถึงข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัย เรื่อง บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษารูปแบบของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อศึกษาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อศึกษาวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อเสนอแนะแนวทางของตำรวจในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

เมื่อดำเนินการวิจัยจนครบกระบวนการแล้ว ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้แบ่งนำเสนอเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของข้าราชการตำรวจ

กลุ่มที่ 2 ข้อมูลส่วนตัวของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งนำเสนอเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอนที่ 2 ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอนที่ 3 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ส่วนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้แบ่งนำเสนอเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของข้าราชการตำรวจ มีจำนวน 5 ข้อ และกลุ่มที่ 2 เป็นข้อมูลส่วนตัวของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง มีจำนวน 8 ข้อ สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.1 เพศ

เพศ	จำนวน (n = 17)	ร้อยละ
ชาย	17	100.00
หญิง	-	0.00
รวม	17	100.00

จากตาราง 4.1 ผลการวิเคราะห์พบว่าข้าราชการตำรวจ เป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 4.2 อายุ

อายุ	จำนวน (n = 17)	ร้อยละ
25 - 35 ปี	2	11.76
มากกว่า 35 - 45 ปี	8	47.07
มากกว่า 45 ปี	7	41.17
รวม	17	100.00

จากตาราง 4.2 ผลการวิเคราะห์พบว่า อายุของข้าราชการตำรวจ กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีอายุในช่วง มากกว่า 35 – 45 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 47.07 รองลงมา อายุมากกว่า 45 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.17 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด มีอายุ 25 - 35 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 การศึกษาสูงสุด

การศึกษาสูงสุด	จำนวน (n = 17)	ร้อยละ
มัธยมศึกษา	2	11.76
ปริญญาตรี	12	70.58
ปริญญาโท	3	17.66
รวม	17	100.00

จากตาราง 4.3 ผลการวิเคราะห์พบว่า ข้าราชการตำรวจส่วนใหญ่ จบการศึกษาสูงสุดระดับ ปริญญาตรี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.58 รองลงมาจบการศึกษาสูงสุดระดับ ปริญญาโท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.66 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด จบมัธยมศึกษา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ตำแหน่งหน้าที่

ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน	จำนวน (n = 17)	ร้อยละ
ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน	10	58.80
ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร	7	41.20
รวม	17	100.00

จากตาราง 4.4 ผลการวิเคราะห์พบว่า ข้าราชการตำรวจ กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดมีตำแหน่งหน้าที่ เป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 10 นาย คิดเป็นร้อยละ 58.80 รองลงมามีตำแหน่งหน้าที่ เป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวน 7 นาย คิดเป็นร้อยละ 41.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 ระยะเวลารับราชการ

ระยะเวลารับราชการ	จำนวน (n = 17)	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี	2	11.80
5 - 10 ปี	1	5.90
11 - 20 ปี	9	52.90
25 ปีขึ้นไป	5	29.40
รวม	17	100.00

จากตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์พบว่า ระยะเวลารับราชการของข้าราชการตำรวจ กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีระยะเวลารับราชการอยู่ในช่วง 11 - 20 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 52.90 รองลงมา มีระยะเวลารับราชการ อยู่ในช่วง 25 ปีขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.40 ระยะเวลารับราชการ ไม่เกิน 5 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.80 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด ระยะเวลารับราชการ อยู่ในช่วง 5 - 10 ปีขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.90 ตามลำดับ

ข้อมูลทั่วไป เป็นข้อมูลส่วนตัวของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง มีจำนวน 8 ข้อ สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.6 เพศ

เพศ	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
ชาย	12	60.00
หญิง	8	40.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์พบว่า แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เป็นเพศชาย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 ส่วนที่เหลือเป็นเพศหญิง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 อายุ

อายุ	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
18 - 30 ปี	3	15.00
30 - 40 ปี	7	35.00
40 - 60 ปี	9	45.00
60 ปี ขึ้นไป	1	5.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์พบว่า อายุของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ความขัดแย้งทางการเมือง กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีอายุในช่วง 40 - 60 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็น
ร้อยละ 45.00 รองลงมา มีอายุในช่วง 30 - 40 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 และมีอายุ
ในช่วง 18 - 30 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 และกลุ่มที่มีจำนวนที่น้อยที่สุด มีช่วงอายุ 60
ปีขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 สถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
โสด	6	30.00
สมรส	12	60.00
หม้าย	2	10.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์พบว่า แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความ
ขัดแย้งทางการเมือง ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมา
มีสถานภาพ โสด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด มีสถานภาพ
หม้าย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	1	5.00
มัธยมศึกษา	7	35.00
อนุปริญญา	3	15.00
ปริญญาตรี	6	30.00
สูงกว่า ปริญญาตรี	3	15.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.9 ผลการวิเคราะห์พบว่า แคนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดจบการศึกษาสูงสุดระดับ มัธยมศึกษา จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาจบการศึกษาสูงสุดระดับ ระดับปริญญาตรี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และระดับ อนุปริญญา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 และระดับสูงกว่าปริญญาโท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด จบการศึกษาสูงสุดระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 อาชีพ

อาชีพ	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
รับจ้าง	6	30.00
ค้าขาย	2	10.00
ส่วนตัว	3	15.00
รับราชการ	9	45.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.10 ผลการวิเคราะห์พบว่า แคนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีอาชีพรับราชการ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองลงมามีอาชีพ รับจ้าง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 3 คน

คิดเป็นร้อยละ 15.00 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด ประกอบอาชีพค้าขาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
5,000 - 10,000 บาท	7	35.00
เกินกว่า 10,000 - 30,000 บาท	9	45.00
เกินกว่า 30,000 บาท	4	20.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.11 ผลการวิเคราะห์พบว่า แขนงนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเกินกว่า 10,000 - 30,000 บาท จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองลงมามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000 - 10,000 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเกินกว่า 30,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 ระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง

ระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
ไม่เกิน 1 ปี	3	15.00
เกิน 1 - 5 ปี	7	35.00
6 - 10 ปี	6	30.00
11 ปี ขึ้นไป	4	20.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.12 ผลการวิเคราะห์พบว่า แขนงนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมืองเกิน 1 - 5 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมามีระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง 6 - 10 ปี

จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และ ระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง 11 ปี ขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด มีระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมืองไม่เกิน 1 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 ตำแหน่ง

ตำแหน่ง	จำนวน (n = 20)	ร้อยละ
กรรมการ	3	15.00
บุคคลที่เกี่ยวข้อง (กลุ่มรักเชียงใหม่ 51)	3	15.00
อื่นๆ (ประชาชนที่ติดตามการเมือง อดีตผู้ใหญ่บ้าน)	14	70.00
รวม	20	100.00

จากตาราง 4.13 ผลการวิเคราะห์พบว่า แคนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง จำนวนมากที่สุดมีตำแหน่ง เป็นประชาชนที่ติดตามการเมือง และเป็นอดีตผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 รองลงมาเป็นกรรมการ และเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเมือง จำนวนเท่ากันจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยได้มีการสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจ และแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ครบทั้ง 2 ส่วน ได้นำข้อมูลมาประเมินผลและทำการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสรุปผลการศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยได้แบ่งแยกประเด็นในการวิเคราะห์บทบาทของตำรวจ และความคิดเห็นของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง โดยแยกออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
- ตอนที่ 2 ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
- ตอนที่ 3 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ
- ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอนที่ 1 บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

1.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของตำรวจชั้นสัญญาบัตร ชั้นประทวน และความคิดเห็นของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ผลการวิจัยพบ ดังนี้

1.1.1 ด้านการบังคับ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้านการบังคับ พบว่า มีการใช้อำนาจที่มีอยู่บังคับให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งที่ด้อยกว่ายอมจำนน หรือคล้อยตามการตัดสินใจของผู้ใช้อำนาจนั้น โดยให้คู่กรณีแยกออกจากกัน ไม่ให้เผชิญหน้าต่อล่อต่อเถียง เพื่อป้องกันเหตุการณ์บานปลาย ต้องใช้วาจาสุภาพ สอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น พยายามห้ามปราม ชี้แจงเหตุผลก่อนที่จะใช้บังคับตามกฎหมาย แต่ต้องใช้กฎหมายด้วยความเป็นธรรมยุติธรรมปราศจากอคติ โดยไม่ใช้อารมณ์ และเมื่อเกิดปัญหา บานปลาย จัดกำลังรักษาความปลอดภัย ควบคุมสถานการณ์ และนำเรียนปัญหาความขัดแย้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดยให้คู่กรณีแยกออกจากกัน ไม่ให้มีการเผชิญหน้ากัน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องให้คู่กรณีแยกออกจากกัน ไม่ให้มีการเผชิญหน้ากัน หรือมีการต่อล่อต่อเถียง เพื่อเป็นการป้องกันเหตุการณ์ที่จะบานปลายได้ ”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดยพยายามห้ามปราม ใช้วาจาที่สุภาพ พุดคุย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องใช้วาจาที่สุภาพ พุดคุยสอบถามในเรื่องราวที่เกิดขึ้น พยายามห้ามปราม และชี้แจงเหตุผลก่อนที่จะใช้กฎหมายบังคับ ”

นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย พยายามเข้าห้ามปราม โดยกล่าวว่า “พยายามเข้าห้ามปรามในกรณีที่เกิดความขัดแย้ง และปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้”

ในขณะที่ นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้กฎหมายบังคับ โดยกล่าวว่า “จะบังคับในจุดที่สามารถทำได้ หากใช้การบังคับมากเกินไป ก็จะดูมองว่าเลือกข้างได้”

นาย จ นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้กฎหมายบังคับ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องบังคับใช้กฎหมาย แก้

ผู้กระทำความผิดด้วยความเป็นธรรม และยุติธรรม ปราศจากอคติ โดยไม่ใช้อารมณ์ และการบังคับทางกายภาพ”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้ง โดย แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นต้องนำเรียนปัญหาแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และจัดกำลังรักษาความปลอดภัย และต้องเข้าควบคุมสถานการณ์”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการด้านการบังคับ โดยปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ดำเนินการตามกฎหมาย แต่ไม่เคร่งครัด ต้องมีการยืดหยุ่นเพราะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน และเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ ต้องใช้หลักนิติศาสตร์ร่วมกับหลักรัฐศาสตร์ในการแก้ปัญหา

โดยนาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย เชื้อฟังผู้บังคับบัญชา และปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องทำตามบทบาทหน้าที่ ที่ถูกต้องตามกฎหมาย และเชื้อฟังผู้บังคับบัญชา และปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งโดยถูกต้องตามกฎหมาย”

ในขณะที่เดียวกัน นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้หลักนิติศาสตร์ ร่วมกับหลักรัฐศาสตร์ โดยกล่าวว่า “การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องใช้หลักนิติศาสตร์ ร่วมกับหลักรัฐศาสตร์ จะใช้อย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ ต้องใช้หลักสองหลักนี้ควบคู่กันในการแก้ปัญหา ปัญหาความขัดแย้งจึงจะยุติลง”

นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้การเจรจาโดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องทำตามสถานะทางสังคม โดยทำจากเบาไปหาหนัก แต่ควรมีการเจรจาก่อน”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา”

นาย ง ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ดำเนินการตามกฎหมาย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องดำเนินการตามกฎหมาย แต่ไม่ควรเคร่งครัด ต้องมีการยืดหยุ่น เพราะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน และเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ”

ในขณะที่ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายคน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้กฎหมายบังคับ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องดำเนินการตามกฎหมาย โดยให้มีการบังคับใช้บทบัญญัติของกฎหมาย และต้องมีการเจรจาต่อรอง หากไม่เป็นผลบังคับใช้กฎหมายโดยทำจากเบา ไปหาหนัก”

ในขณะเดียวกัน แกนนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจเป็นหน่วยงานของรัฐ ต้องทำตามนโยบายของรัฐบาลเป็นหลัก เพื่อปกป้องทรัพย์สินของประชาชนเป็นสำคัญ แต่ในทางการเมืองตำรวจต้องออกมาปราม โดยไม่ฝักใฝ่ใด ไม่สร้างความแตกแยกให้กับประชาชน หากมีการปะทะตำรวจจะต้องมีบทบาทในการควบคุม ป้องกัน ไม่ให้เกิดความรุนแรง สูญเสีย

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีการเจรจาให้สงบลงโดยเร็ว เพื่อไม่ให้ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหามานปลาย”

ในขณะที่ นาย ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้กฎหมายบังคับ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้ง ตำรวจต้องบังคับใช้กฎหมาย โดยทำจากเบา ไปหาหนัก มีการแนะนำข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริงให้ประชาชนรับทราบ”

ด้าน นาง ค เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยต้องวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องไม่ใช่ความรุนแรงกับประชาชน ตำรวจต้องทำตัวเป็นกลาง ไม่เลือกข้าง และใช้กฎหมายในการบังคับ”

ด้าน นาย ง เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยต้องเจรจาไกล่เกลี่ย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องไม่ให้คู่กรณีเผชิญหน้ากัน พยายามไกล่เกลี่ย หากไม่เป็นผลให้ใช้กฎหมายบังคับ”

ด้าน นาง จ เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยต้องดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีหน้าที่ในการดูแล รักษาความสงบเรียบร้อย หากมีการปะทะ ตำรวจต้องมีบทบาทในการควบคุม ป้องกัน ไม่ให้เกิดความรุนแรง สูญเสีย”

ในขณะที่ นาย ฉ เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยตำรวจต้องออกมาปราม โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องทำตามนโยบายของรัฐบาลเป็นหลัก เพื่อปกป้องทรัพย์สินของประชาชนเป็นสำคัญ แต่ในทางการเมืองตำรวจต้องออกมาปราม โดยไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง”

ในขณะที่ แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองอีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ตำรวจต้องวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องวางตัวเป็นกลางทางการเมือง ไม่เลือกข้าง หากมีความขัดแย้งต้องบังคับใช้กฎหมาย โดยทำจากเบา ไปหาหนัก และต้องอยู่ในกรอบของกฎหมาย มีการรายงานผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นระยะๆ”

1.1.2 ด้านการหลีกเลี่ยง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้านการหลีกเลี่ยง พบว่า มีการวางตัวเป็นกลาง หลีกเลี่ยงการเข้าร่วมแสดงความคิดเห็น และไม่เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง หรือไม่ให้ความสนใจในสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งเรียกร้อง เพื่อให้ไม่ให้คู่กรณีที่มีความขัดแย้ง นำเอาเป็นข้ออ้างว่าแสดงตัวฝักใฝ่อีกฝ่ายหนึ่ง

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้วิธีการแนะนำ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นต้องแนะนำคู่กรณีไม่ให้เผชิญหน้ากัน”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย วางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง หรือเห็นด้วยกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ให้วางตัวเป็นกลาง”

นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปเจรจาพูดคุย สร้างความเข้าใจให้กับฝ่ายขัดแย้ง และหาสาเหตุของความขัดแย้ง และหลีกเลี่ยงการที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องหลีกเลี่ยงเข้าร่วมแสดงความคิดเห็น ที่จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งนำเป็นข้ออ้างว่าอีกฝ่าย ฝักใฝ่อีกฝ่ายหนึ่ง และต้องหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าของผู้ที่ขัดแย้ง”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการ ด้านการหลีกเลี่ยง โดยไม่พูดคุยเรื่องขัดแย้ง หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า ปะทะกัน วางตัวเป็นกลาง ไม่แสดงตัวหรือพูดกระทำใดๆ อันจะก่อให้เกิดปัญหาหรือไม่เข้าใจระหว่งที่มีเหตุการณ์ขัดแย้ง ไม่พูดจาในเชิงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้ง และรอรับคำสั่งของผู้บังคับบัญชา

โดยนาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การหลีกเลี่ยงการปะทะ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องหลีกเลี่ยงการปะทะกัน เพราะจะทำให้เกิดการสูญเสีย ทั้งชีวิตและทรัพย์สิน”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้ง โดย หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า และไม่พูดคุยในเรื่องที่จะทำให้เกิดความขัดแย้ง”

นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ทำตาม คำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องทำงานตามหน้าที่ และปฏิบัติหน้าที่โดยยึดหลัก เชื่อฟังคำสั่งของผู้บังคับบัญชา”

ด้าน นาย ง ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย รอ รับคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องรอคำสั่งของผู้บังคับบัญชาก่อน แล้วจึงออกไปปฏิบัติหน้าที่”

ด้าน นาย จ ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้ การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปเจรจา พุดจาในเชิงสร้างสรรค์ ไม่เข้าข้างฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความขัดแย้ง”

ในขณะที่ ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย วางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องวางตัวเป็นกลาง ไม่แสดงตัวหรือพูด กระทบการใดๆ อันจะก่อให้เกิดปัญหา หรือเกิดความไม่เข้าใจระหว่างที่มี เหตุการณ์ความขัดแย้ง”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจ ต้องพยายามไม่ให้เผชิญหน้ากัน หลีกเลี่ยงปัญหาที่จะเกิดความรุนแรง ควร ใช้หลักความปรองดอง เพื่อป้องกันการขัดแย้งในสังคม วางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หลีกเลี่ยงปัญหากระทบกระทั่ง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรง

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไข ความขัดแย้งโดย การแนะนำ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้อง แนะนำคู่กรณีให้แยกย้าย ไม่ให้มีการเผชิญหน้ากัน”

ในขณะที่ นาย ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการ แก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้หลักความปรองดอง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้อง ใช้หลักของการปรองดอง เพื่อป้องกันความขัดแย้ง”

ด้าน นาง ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยไม่ปะทะกับผู้ที่ยึดแย้ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองตำรวจต้องไม่ปะทะกับผู้ขัดแย้ง และพยายามเจรจาโดยใช้คำพูดที่สุภาพ ละมุน ละม่อม เพื่อลดความตึงเครียด”

นาย ง เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งตำรวจต้องทำตัวเป็นกลางยอมรับฟังปัญหาทั้งสองฝ่าย ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อให้เกิดความยุติธรรมมากที่สุด”

ในขณะที่เดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยหลีกเลี่ยงไม่ปะทะ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งตำรวจต้องพยายามหลีกเลี่ยงการปะทะกระทบกระทั่ง ที่จะทำให้เกิดความรุนแรง และพยายามควบคุมสถานการณ์ไม่ให้เหตุการณ์บานปลาย”

1.1.3 ด้านการปรองดอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งทางการเมือง ด้านการปรองดอง พบว่า ตำรวจต้องเป็นสื่อกลางในการประสานทั้งสองฝ่าย ประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายตรงข้าม ใช้มาตรการไกล่เกลี่ยด้วยเหตุผล ใช้ศาสตร์และศิลป์ในการพูดเจรจา ไม่ใช้อารมณ์ในการพูดคุย

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย เป็นสื่อกลางในการประสาน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเป็นสื่อกลางในการประสานทั้งสองฝ่าย สร้างความเข้าใจและร่วมกันแก้ไขในสิ่งที่ขัดแย้ง”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้มาตรการไกล่เกลี่ย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องใช้มาตรการไกล่เกลี่ยด้วยเหตุผล เหมาะสมกับโอกาสและเวลา หากเป็นคนกลางต้องใช้ศิลปะในการพูดคุยเจรจาใช้หลักของเหตุและผลไม่ใช้อารมณ์”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้การประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องใช้การประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายพยายามรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายตรงข้าม”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การจัดเวทีสนทนา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องจัดเวทีสนทนาให้แกนนำของทั้งสองฝ่าย

มาตรฐานปัญหา ความต้องการ และหาทางออกร่วมกัน โดยมีคนกลางเป็นเป็นผู้ประสานและจัด
ดำเนินการสนทนา”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไข
ความขัดแย้งโดย การเจรจาพูดคุย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการเจรจาพูดคุย
ซักชวน และแนะนำทำความเข้าใจในปัญหา และหาทางออกร่วมกันเพื่อที่ลดความขัดแย้งของแต่ละ
ฝ่าย”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการด้านการปรองดอง
โดยวางตัวเป็นกลาง หากดูรวมที่ผู้เกี่ยวข้องในทุกส่วนสามารถเกี่ยวข้องกัน แนะนำให้ใช้เหตุผลใน
การแก้ปัญหา ให้ทุกคนตระหนักถึงความสามัคคี โดยพยายามสร้างความเข้าใจ ส่งเสริมให้มีการ
ปรองดองเพื่อที่จะได้ยุติปัญหาทางการเมือง

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การ
วางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องวางตัวเป็นกลาง หากดูรวมที่ผู้เกี่ยวข้อง
ในทุกส่วน สามารถแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างสันติได้”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้ง
โดยการแนะนำ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องแนะนำให้ทุกฝ่ายพูดคุยกันด้วยเหตุด้วยผล
ให้ทุกคนตระหนักถึงความสามัคคี โดยการสร้างความเข้าใจ”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การ
ส่งเสริมจัดกิจกรรมสร้างความปรองดอง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องส่งเสริมจัด
กิจกรรมสร้างความปรองดองร่วมกัน เพื่อที่จะได้ยุติปัญหาที่เกิดขึ้น”

ด้าน นาย ง ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การ
แนะนำให้ปรับตัว โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปแนะนำให้ทั้งสองฝ่ายปรับตัว
และปรับสภาพให้เข้ากับสังคมให้ได้”

ในขณะที่ ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความ
ขัดแย้งโดย ยึดหลักของกฎหมาย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องยึดหลักของ
กฎหมายเป็นหลัก และต้องประชาสัมพันธ์ให้ผู้ที่มีความขัดแย้งให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหา
หากไม่ปฏิบัติตาม ต้องมีความจำเป็นใช้หลักของกฎหมาย”

ในขณะที่เดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทาง
การเมือง เห็นว่า ตำรวจ ต้องเป็นตัวอย่างที่ดี ในการวางตัวเป็นกลาง ไม่เลือกข้างใดข้างหนึ่ง ตำรวจ

ต้องแก้ไขสถานการณ์ ไม่ให้เกิดความรุนแรง เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับประชาชน ไม่ใช้ความคิดเห็นของตนเองตัดสิน ยึดหลักประชาธิปไตย และต้องช่วยประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนวางตัวเป็นกลาง

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับประชาชน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้อง เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับประชาชน ไม่ใช้ความคิดเห็นของตนเองตัดสิน ยึดหลักประชาธิปไตย”

ด้าน นาย ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย มีการเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีการเจรจาที่ดี และสามารถแก้ไข ควบคุมสถานการณ์ไม่ให้เกิดความรุนแรงได้”

ในขณะที่ นาย ค เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ต้องมีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความขัดแย้ง โดยให้ข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็ว และถูกต้องแก่ประชาชน”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยวางตัวเป็นกลางโดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งตำรวจต้อง วางตัวเป็นกลาง และเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับประชาชน และไม่เลือกข้าง”

1.1.4 ด้านความร่วมมือร่วมใจ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้านความร่วมมือร่วมใจ พบว่า มีการจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่เพื่อละลายพฤติกรรม ร่วมประสานสอบถามปัญหา ร่วมมือร่วมใจในกิจกรรมที่มีการแสดงออกของการปรองดอง ประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข หาแนวทางการแก้ปัญหาที่ตอบสนองความต้องการของกลุ่มทั้งสองฝ่าย ทำให้เกิดความพึงพอใจ

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การจัดกิจกรรม โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องพยายามจัดกิจกรรมของการมี ส่วนร่วมประชาชนในพื้นที่ เพื่อปลูกฝังความรัก และความสามัคคีในหมู่คณะ”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดยการประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายมี

ความอดทน อดกลั้น โดยให้ทุกฝ่ายรับรู้ถึงการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยความเสียสละ และเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การประสานทุกภาคส่วน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการประสานขอความร่วมมือกับทุกภาคส่วน ในการจัดกิจกรรมที่มีการแสดงออกของการปรองดอง และสร้างความสามัคคีร่วมกันในหมู่คณะ”

ด้าน นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การจัดเวทีเสวนา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการจัดเวทีเสวนาให้ประชาชน มีการแสดงออกทางความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ ตามระบบประชาธิปไตย ภายใต้รัฐธรรมนูญ”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นต้อง มีการติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด ไม่เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ขอความร่วมมือกับทุกฝ่ายให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ เพื่อลดความขัดแย้ง”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการ ด้านการความร่วมมือร่วมใจ โดยหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เกิดความแตกต่าง ให้ความร่วมมือกับทุกภาคส่วนด้วยความจริงใจ และเป็นกลางทางการเมือง หลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เกิดความแตกแยก และประสานความร่วมมือกับทุกฝ่าย

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การให้ความร่วมมือกับทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องให้ความร่วมมือกับทุกฝ่าย และทำทุกอย่างที่เราสามารถทำได้ภายใต้กฎหมาย และหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เกิดความแตกแยก”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ยึดความสามัคคีเป็นที่ตั้ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องแสดงตนถึงความจริงใจที่จะช่วยในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง ยึดความสามัคคีเป็นที่ตั้ง เพื่อที่จะ ไม่ให้เกิดความขัดแย้งที่บานปลาย”

ในขณะที่ นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้หลักของกฎหมาย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องใช้หลักของกฎหมายเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อที่จะได้มาซึ่งความสุขของประชาชน และบ้านเมือง”

ในขณะที่ ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายคนย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องวางตัวเป็นกลาง ให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายด้วยความจริงใจ และเต็มใจ เพื่อที่จะได้ลดปัญหาเรื่องความขัดแย้ง”

ในขณะที่เดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจ ต้องให้ความร่วมมือกับทุกฝ่าย เป็นตัวอย่างที่ดี ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ

ที่ทางการเมืองดำเนินการ และเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ และเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องจิตอาสา สร้างความเข้าใจให้ประชาชน ได้เห็นประโยชน์ของคนส่วนใหญ่เป็นหลัก

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ประชาชน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องให้ความร่วมมือกับทุกฝ่าย เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับประชาชน และเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะชน”

ด้าน นาง ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การพูดคุยเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีการพูดคุยเจรจา สร้างความเข้าใจให้ประชาชน และเห็นประโยชน์ของคนส่วนใหญ่เป็นหลัก”

ด้าน นาย ค เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ต้องมีการทำงานร่วมกันทุกภาคส่วน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีการทำงานร่วมกันทุกภาคส่วน ในฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปกครอง ฝ่ายท้องถิ่น ประสานงานร่วมกัน และแนะนำ ตลอดจนแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันได้”

ในขณะที่เดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งตำรวจต้อง ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ภายใต้กรอบและหลักของกฎหมาย”

1.1.5 ด้านการประนีประนอม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้านการประนีประนอม พบว่า มีการรับฟังปัญหาทุกปัญหาหาแนวทางร่วมกันในการแก้ปัญหา ประสานทุกฝ่ายเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น ประนีประนอมในกรอบของข้อกฎหมาย ใช้มาตรการการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ให้ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือทุกฝ่ายด้วยความเสมอภาค

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย รับการฟังปัญหาของทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องรับฟังปัญหาจากทุกฝ่าย แล้วหาทางออกร่วมกัน โดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย ประสานกับทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการประสานงานกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การให้คำแนะนำ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องคอยให้คำแนะนำ หรือคอยช่วยเหลือเมื่อแต่ละฝ่ายร้องขอ”

ด้าน นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องใช้มาตรการเจรจา จับเข้าคุยกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยเอาประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นต้องมีการประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจให้กับประชาชน ได้รับทราบข้อเท็จจริง ใช้หลักของความประนีประนอม ไม่ใช้ความรุนแรงในการแก้ไขความขัดแย้ง”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการ ด้านการประนีประนอม โดย รับฟังความคิดเห็นของหลายๆ ฝ่าย คิดวิเคราะห์หาเหตุผล แนะนำผลสรุปว่า ควรใช้ความประนีประนอม ไม่ใช้ความรุนแรง หาทางยุติปัญหา โดยการประชุมพูดคุย พยายามอย่าให้เกิดความขัดแย้ง และวางตัวเป็นกลางในการเจรจา

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การนิ่งเฉย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรนิ่งเฉย ไม่แสดงออกทางใด ทางหนึ่ง”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายที่มีความขัดแย้ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรรับฟังความคิดเห็นของหลายๆ ฝ่าย คิด วิเคราะห์ หาเหตุผลแนะนำ การแก้ไขปัญหาโดยใช้หลักของความประนีประนอม”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรมีการเจรจา หาทางยุติปัญหา โดยหลีกเลี่ยงการกระทำที่รุนแรง อันก่อให้เกิดความขัดแย้งรอบใหม่”

ด้าน นาย ง ดำรงชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรวางตัวเป็นกลาง ไม่เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง หรือรับฟังปัญหา และความต้องการด้านเดียว”

ในขณะที่ ดำรงชั้นประทวน อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยการปฏิบัติการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้น ต้องปฏิบัติการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเป็นหลัก แต่ต้องอยู่ในกรอบของกฎหมาย”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ดำรงจ ต้องเจรจาให้แกนนำมาพูดคุย ก่อนมีการชุมนุม มีการตกลงกันในหัวข้ออภิปราย สามารถประนีประนอมได้ และ เจรจาไกล่เกลี่ย หากมีข้อขัดแย้ง ดำรงจต้องสร้างความเป็นกันเองกับประชาชน วางตัวเหมาะสมกับตำแหน่ง ทำให้เกิดความเชื่อถือ ศรัทธา ไม่ใช่ความรุนแรง เห็นอกเห็นใจประชาชน มีการพูดคุย และสามารถลดความขัดแย้งในการทำงานทางการเมืองได้

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งดำรงจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้ง โดย ใช้หลักของกฎหมาย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดำรงจต้องใช้หลัก ของกฎหมาย ในการแก้ไข แต่ไม่ใช่ความรุนแรงในการแก้ไขความขัดแย้ง”

ในขณะที่ นาง ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งดำรงจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การประนีประนอม โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดำรงจต้องมีการประนีประนอม ใช้หลักรัฐศาสตร์ ไม่ใช่หลักนิติศาสตร์”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งดำรงจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยการเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งดำรงจต้อง มีการเจรจาไกล่เกลี่ย ให้แกนนำมาพูดคุย ลดความขัดแย้ง หากมีความขัดแย้งให้วางตัวให้เหมาะสม ทำให้เกิดความน่าเชื่อถือ ศรัทธา เห็นอกเห็นใจประชาชน”

1.1.6 ด้านมวลชนสัมพันธ์

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของดำรงจในการดำเนินการแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งทางการเมือง ด้านมวลชนสัมพันธ์ พบว่า มีการให้ความรู้ด้านหลักของประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมของประชาชนประชาสัมพันธ์ในด้านข้อกฎหมาย สิทธิ หน้าที่ การเป็นพลเมืองที่ดี และจัดกิจกรรมเพื่อให้ประชาชนเกิดความปรองดอง ประสานความเข้าใจให้ประชาชนมีความคิดเห็นว่าดำรงจมีความเป็นกลางทางการเมือง

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องใช้ มวลชนสัมพันธ์ของ สถานีตำรวจประจำอำเภอ ออกไปสร้างความเข้าใจให้ประชาชน ในเรื่อง ข้อกฎหมาย และการปฏิบัติวิธีการจัดกิจกรรม เพื่อให้ประชาชนเกิดความปรองดอง”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย ใช้หลักของการมีส่วนร่วม โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องใช้หลักของการมีส่วนร่วม โดยให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีบทบาท ในการกำหนดทิศทาง การให้ความรู้เรื่อง ประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการแก้ไขปัญหาของชุมชน”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปเจรจาทั้งสองฝ่าย สอบถามถึงปัญหาความต้องการ ประสานความเข้าใจ ให้ประชาชนมีความคิดว่าตำรวจมีความเป็นกลางทางการเมือง และเป็นแบบอย่างที่ดี”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การจัดกิจกรรมมวลชนสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น การจัดกิจกรรมด้านมวลชนสัมพันธ์มีความสำคัญมากที่สุด ในการที่จะทำให้ประชาชน ผู้มีความขัดแย้งได้รับทราบถึงข้อมูล ที่ถูกต้อง และไม่บิดเบือนจากความเป็นจริง จะเป็นการลดความขัดแย้งได้ในที่สุด”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการ ด้าน มวลชนสัมพันธ์ โดยในฐานะที่เป็นข้าราชการควรวางตัวเป็นกลาง ประชาสัมพันธ์ เข้าไปร่วมมือกับท้องถิ่นเข้าถึงประชาชน และชี้แจงแนวทางปฏิบัติที่ประชาชนควรปฏิบัติ และใช้หลักของเหตุและผลในการพูดคุยเจรจา

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน นายหนึ่ง ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ตำรวจต้องออกไปประชาสัมพันธ์ เข้าถึงประชาชน และชี้แจงแนวทางที่ถูกต้อง ภายใต้กรอบของกฎหมาย เพื่อให้ประชาชนรับทราบ”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การเข้าไปร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องจัดกิจกรรมด้านมวลชนสัมพันธ์ โดยการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น ในการแก้ไขความขัดแย้ง”

ในขณะที่ ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายคนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การปฏิบัติกรตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้านมวลชนสัมพันธ์ ต้องรอรับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา”

ในขณะที่เดียวกัน แกนนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจ ต้องสร้างความใกล้ชิดกับประชาชน ทำให้เกิดการกล้าแสดงออก เสนอความคิดเห็นของประชาชน สร้างบรรยากาศให้ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด รมรงค์ต่อสู้อย่างเป็นกลาง ใช้ความรู้เรื่องประชาธิปไตย และเป็นตัวอย่างที่ดีในระบบประชาธิปไตย และควรมีการพบปะสังสรรค์ ระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจกับประชาชน รมรงค์ประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้ เรื่อง ประชาธิปไตย และเข้ากันได้ดีกับทุกฝ่าย มีการประกาศเสียงตามสายในกิจกรรมของตำรวจ ให้ประชาชนรับรู้ และควรออกมาพูดคุยกับชาวบ้านในกรณีที่เกิดความขัดแย้ง

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องออกมาเจรจา พูดคุยกับประชาชน และระงับเหตุ ไม่ให้เหตุการณ์ความขัดแย้งบานปลาย”

ในขณะที่ นาง ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีการประชาสัมพันธ์ รมรงค์ให้ประชาชนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่อง ประชาธิปไตย ที่ถูกต้อง”

ในขณะที่เดียวกัน แกนนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย จัดกิจกรรมมวลชนสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งตำรวจต้อง สร้างความใกล้ชิดกับประชาชน มีการจัดทำกิจกรรมร่วมกัน มีการพบปะสังสรรค์ระหว่าง ประชาชนกับเจ้าหน้าที่ของรัฐทำให้ประชาชนกล้าที่จะแสดงออก และเสนอความคิดเห็น ในมุมมองของประชาชน เพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อลดความขัดแย้งต่อไป”

1.1.7 ด้านการให้มีส่วนร่วม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้านการให้มีส่วนร่วม พบว่า มีการจัดกิจกรรมเพื่อให้ประชาชน และตำรวจมีความใกล้ชิดกัน เสนอประเด็นทางออกและแนวทางการแก้ไขที่เป็นแนวทางสันติวิธี ร่วมประสานความร่วมมือกับหน่วยงานทุกฝ่ายในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น สนับสนุนนโยบายที่สร้างประโยชน์เพื่อส่วนรวม

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การจัดกิจกรรมร่วมกัน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการจัดกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้ประชาชนและตำรวจมีกิจกรรมทำร่วมกัน ให้เกิดความใกล้ชิด และมีการรับฟังปัญหาไปในตัว”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย จัดให้มีเวทีเสวนาร่วมกัน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการจัดเวทีเสวนา ให้ผู้ที่มีความขัดแย้งได้แสดงความคิดเห็นในด้าน ต่างๆ เพื่อที่จะได้รับทราบปัญหา ความต้องการ เพื่อหาทางออกร่วมกัน”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน โดยใช้หลักของการมีส่วนร่วม ให้ทุกภาคส่วนเสนอประเด็นทางออก และแนวทางแก้ไขที่เป็นแนวทางสันติวิธี”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการ ด้านการให้มีส่วนร่วม โดย สอบถามปัญหาและรับฟังข้อเสนอแนะจากประชาชน ร่วมมือกับทุกฝ่าย เข้าไปร่วมแก้ไข ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยให้ทุกฝ่ายเห็นถึงโทษของความขัดแย้ง

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย รับฟังปัญหาจากผู้ที่มีความขัดแย้ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปมีส่วนร่วม มีการสอบถามปัญหา และข้อเสนอแนะจากกลุ่มที่มีความขัดแย้งทั้งสองกลุ่ม แล้วหาทางออกร่วมกันในการแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้น”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้ง โดยการวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในความขัดแย้ง แต่ต้องวางตัวเป็นกลาง เพื่อรับฟังข้อเสนอแนะของทุกฝ่าย และเป็นตัวกลางในการประสานและหาทางออกร่วมกัน”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย เข้าไปมีส่วนร่วมในความขัดแย้ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในความขัดแย้ง แสดงสิทธิของตนเอง ในฐานะประชาชนคนหนึ่งของประเทศ”

ในขณะที่ ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การปฏิบัติกรตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ใน

การที่จะเข้าไปมีส่วนร่วม และแก้ไขเรื่องความขัดแย้งนั้น ต้องรอรับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา เพื่อไม่ให้เกิดการตัดสินใจที่ผิดพลาด”

ในขณะเดียวกัน แกนนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจ ต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพูดคุย ถกเถียงกัน ในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง การส่งเสริมประชาธิปไตย และร่วมมือ กับทุกฝ่าย มีการจัดกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำและสม่ำเสมอ

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไข ความขัดแย้งโดย จัดกิจกรรมร่วมกัน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจ ต้องมีการจัดกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำ เพื่อให้ข้าราชการทุกภาคส่วน และประชาชนมีส่วนร่วม ในการแสดงความคิดเห็นที่หลากหลาย โดยกิจกรรมที่จัดนั้นต้องเป็นกิจกรรมที่เน้นความสามัคคี เพื่อที่จะได้ลดความขัดแย้ง”

ในขณะที่ นาย ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการ แก้ไขความขัดแย้งโดย การวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องมีส่วนร่วมในการรักษาความสงบเรียบร้อยในด้านต่างๆ และต้องวางตัวเป็นกลาง ไม่ เข้าข้างฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง”

ด้าน นาง ค เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไข ความขัดแย้งโดย ตำรวจต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการกับปัญหา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหา ความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการกับปัญหา และช่วยเหลือใน ด้านต่างๆ เช่น การอำนวยความสะดวกในด้านจราจร การควบคุมฝูงชน และการรักษาความสงบ เรียบร้อยในบริเวณพื้นที่ ที่มีความขัดแย้ง”

ในขณะเดียวกัน แกนนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทาง การเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งตำรวจต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ตำรวจต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิด ปัญหาความขัดแย้ง ตำรวจต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น มี ส่วนร่วมในการพูดคุย เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความขัดแย้งได้บอกถึงปัญหา และความต้องการที่แท้จริง เพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อลดความขัดแย้งต่อไป”

1.1.8 ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแสดงบทบาทของตำรวจในการดำเนินการ แก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค พบว่า มีการจัด กิจกรรมให้ประชาชนมีการเสนอแนวคิด ได้อย่างเสรี และนำปัญหามาวิเคราะห์หาทางออกร่วมกัน

รับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่ายที่แสดงออก โดยอยู่ในกรอบของกฎหมาย ไม่แบ่งแยก เชื้อชาติ ชนชั้น ศาสนา และฐานะทางสังคม

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เสนอความคิดเห็น โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้อง เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เสนอปัญหา ความต้องการ แสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี และนำปัญหาวิเคราะห์ เพื่อหาทางออกร่วมกัน เพื่อลดความขัดแย้งต่อไป”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย อำนวยความสะดวกให้ผู้ที่มีความขัดแย้ง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ตำรวจต้องอำนวยความสะดวกให้ประชาชนตามความประสงค์ พอสมควรแก่เหตุ ในขณะเวลานั้นๆ แต่ต้องอยู่ในกรอบของกฎหมาย”

ในขณะที่ นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย รับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ตำรวจต้องรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย ไม่เข้าข้างฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง แต่ต้องอยู่ในกรอบของกฎหมาย”

ด้าน นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ใช้วิธีการแก้ไขความขัดแย้งโดย การจัดอบรม โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ตำรวจต้องมีการจัดอบรมส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย ให้ประชาชนรู้ และเข้าใจ ในเรื่อง สิทธิและความเสมอภาค ของประชาชน”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดยใช้การเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ต้องมีการมีการเจรจา เพื่อให้ทราบถึงปัญหา และความต้องการ โดยไม่แบ่งแยกชนชั้น เชื้อชาติ ศาสนา และฐานะทางสังคม โดยให้ผู้ที่มีความขัดแย้งได้แสดงออกอย่างเสรี แต่ต้องอยู่ในกรอบของกฎหมาย”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองมีวิธีดำเนินการ ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคโดย เคารพสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล รับฟังความคิดเห็นได้ทุกฝ่าย ให้ทุกฝ่ายคำนึงถึงหลักการปกครองในระบบประชาธิปไตย และส่งเสริมให้ประชาชนแสดงความคิดเห็น แนวทางปฏิบัติและชี้ให้เห็นถึงความเสมอภาค

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ในฐานะเป็นข้าราชการตำรวจต้องรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย เคารพสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ให้ทุกฝ่ายแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีภายใต้กรอบของกฎหมาย”

ในขณะที่ นาย ข ดำรงชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้ง โดย การยึดถือกฎหมายเป็นหลัก โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ให้ทุกฝ่ายเคารพสิทธิของผู้อื่น และยึดถือกฎหมายเป็นหลัก”

ด้าน นาย ค ดำรงชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย สนทนาพูดคุย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรมีการเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความขัดแย้ง ได้ สนทนาพูดคุย จัดเวทีในการถกปัญหาร่วมกัน เพื่อหาทางออกร่วมกัน”

ด้าน นาย ง ดำรงชั้นประทวน ใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย การ วางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรรับฟังปัญหา และความคิดเห็นของทุก ฝ่าย โดยวางตัวเป็นกลาง ไม่เอนเอียงไปข้างใด ข้างหนึ่ง”

ในขณะที่ ดำรงชั้นประทวน อีกหลายนาย ใช้วิธีการในการแก้ไขความ ขัดแย้งโดย การจัดกิจกรรมร่วมกัน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรมีการจัดกิจกรรมที่ทำ ร่วมกันระหว่างประชาชนกับส่วนราชการต่างๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามัคคี และเป็นการเปิด โอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็น หาแนวทางปฏิบัติร่วมกัน เพื่อลดความขัดแย้ง”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทาง การเมือง เห็นว่า ดำรง ต้องสนับสนุนส่งเสริมในสิทธิเสรีภาพ ตามระบบประชาธิปไตย ให้ความ ร่วมมือกับส่วนรวม ซึ่งให้ประชาชนได้มองเห็นภาพของความสงบสุข รู้จักยับยั้งชั่งใจ และต้อง ส่งเสริม ให้ประชาชนมีเสรีภาพในด้านการเมือง ไม่แบ่งชนชั้น มีการพูดคุยอย่างเสรี และมีความเท่า เทียบกันในระบบประชาธิปไตย

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งดำรงต้องใช้วิธีการในการแก้ไข ความขัดแย้งโดย ดำรงต้องให้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความ ขัดแย้งทางการเมือง ดำรงต้องไม่แบ่งชนชั้น โดยการส่งเสริมให้ประชาชน มีสิทธิ เสรีภาพในการ แสดงออกทางด้านการเมือง ให้เสรีภาพในการพูดคุย ไม่ลู่แก่อำนาจ และกระทำเกินกว่าเหตุ”

ในขณะที่ นาย ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งดำรงต้องใช้วิธีการในการ แก้ไขความขัดแย้งโดย การประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดำรงต้องมีการประชาสัมพันธ์ ให้ประชาชนได้รับรู้ รับทราบถึงข้อเท็จจริง ไม่ปกปิดข้อมูล ให้ ระลึกอยู่เสมอว่า ทุกคนมีสิทธิ และเสรีภาพเท่าเทียมกันในสังคม”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทาง การเมือง อีกหลายคน เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งดำรงต้องใช้วิธีการในการแก้ไขความขัดแย้งโดย ดำรงต้อง วางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดำรงต้อง

วางตัวเป็นกลางคอยส่งเสริม สนับสนุน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวม โดยให้สิทธิ เสรีภาพแก่ประชาชนในการแสดงออกใน เรื่อง ประชาธิปไตยได้อย่างเสรี ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญ”

ตอนที่ 2 ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง

2.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของตำรวจชั้นสัญญาบัตร ชั้นประทวน และความคิดเห็นของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ผลการวิจัยพบ ดังนี้

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบว่า

นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดยการเข้าไปสอบถามและพูดคุย โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ กลุ่มที่มีความขัดแย้ง มีสาเหตุของความขัดแย้งจากการขัดแย้งจากผลประโยชน์ โดยจะเรียกร้องและยึดถือผลประโยชน์และความต้องการของกลุ่มตัวเองเป็นหลัก และไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายตรงข้าม ต้องดำเนินการแก้ไขโดย การเข้าไปสอบถามและพูดคุย การเจรจา เพื่อเป็นตัวกลางในการประสาน ลดความขัดแย้ง”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดยยอมรับฟังปัญหาของทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ กลุ่มผู้ขัดแย้งยึดถืออุดมคติของกลุ่มตนเองมากเกินไป ไม่เปิดใจยอมรับทัศนคติของอีกฝ่ายหนึ่ง ด้วยเหตุผล เป็นการปิดกั้นการยอมรับความคิดของอีกฝ่ายหนึ่ง ต้องดำเนินการแก้ไขโดยต้องยอมรับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอของทุกฝ่าย และแนะนำสิ่งที่เป็นเหตุเป็นผล สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสิ่งที่ต้องการ เพื่อลดปัญหาคความขัดแย้งในที่สุด”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย แนะนำแนวทางการแก้ไข โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ มีสาเหตุของความขัดแย้งจากความไม่เท่าเทียมกันในสังคม เนื่องจากเป็นปัญหาใหญ่และแนวทางแก้ไขต้องส่งผลต่อการปฏิบัติจริงและเป็นธรรม ดังนั้นต้องมีผู้ที่มีอำนาจเข้ามารับฟังปัญหา และแนะนำแนวทางการแก้ไข เพื่อนำไปสู่แนวทางในการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม”

ด้าน นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย จัดเวทีเจรจา ระดับแกนนำ โดยกล่าวว่า

“ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ ความต้องการอำนาจทางการเมือง ต้องดำเนินการแก้ไข โดย จัดเวทีเจรจาโดยเชิญแกนนำของทั้งสองฝ่ายมาเจรจาพูดคุยเพื่อหาจุดที่สามารถแก้ไขปัญหา และความต้องการร่วมกัน”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย การประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้ และข้อเท็จจริง โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ การรับรู้ข่าวสาร ที่ไม่ตรงกันของประชาชน ทำให้เกิดความเข้าใจผิด และเรียกร้องในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่กลุ่มของตนเอง ต้องดำเนินการแก้ไขโดย จัดชุดมวลชนสัมพันธ์ ออกไปประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้และข้อเท็จจริง เพื่อให้กลุ่มที่มีความขัดแย้ง ได้มีความเข้าใจที่ตรงกัน เพื่อลดความขัดแย้งลงไปในที่สุด”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย ให้ความรู้ และประชาสัมพันธ์ โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ การแบ่งพรรคแบ่งพวกและความแตกต่างทางความคิดทางการเมืองของประชาชน ต้องดำเนินการแก้ไขโดยการให้ความรู้ และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้าใจ ในเรื่องการแสดงออกทางการเมือง และระบอบประชาธิปไตยที่ถูกต้อง”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย การยอมรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่ายที่มีความขัดแย้ง โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ การแสดงออกโดยการชุมนุมของผู้ที่มีความขัดแย้ง ต้องดำเนินการแก้ไขโดยยอมรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่ายที่มีความขัดแย้ง แก้ไขให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความคิดความเห็น และเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาร่วมกัน”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย ประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้ โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ คือ ปัญหาการแบ่งฝ่ายกันของประชาชน ที่มีความคิดขัดแย้งทางการเมือง ต้องดำเนินการแก้ไขโดย วิเคราะห์ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ในเรื่องที่ถูกต้อง แก่ประชาชนที่มีความคิดขัดแย้งทางการเมือง และปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ ที่สามารถกระทำได้”

ในขณะที่ ดำรงชั้นประทวน อีกหลายนาย พบปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการ แก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง และได้ดำเนินการแก้ไข โดย ให้ทั้งสองฝ่ายได้มีการพบปะ ตกลง เสรจจากัน โดยกล่าวว่า “ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ที่พบ คือ ปัญหาเกิดจากการดำเนินการของผู้ที่รับผิดชอบ หรือมีอำนาจดำเนินการไม่ได้ทำ ตามแบบ หรือวิธีหรือแนวทางที่กำหนดไว้จึงทำให้ฝ่ายที่เสียประโยชน์ หรือมีผลกระทบ มีความเห็นต่างจึงเป็นข้อขัดแย้ง มีวิธีดำเนินการแก้ไข โดย ต้องให้ทั้งสองฝ่ายได้มีการพบปะ ตกลง เสรจจากันเพื่อหาทางออกร่วมกัน จนเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย”

จากสัมภาษณ์ แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง พบว่า

แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ส่วนใหญ่ พบ ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่คล้ายๆ กัน โดยเมื่อเกิด ความขัดแย้ง ปัญหาที่พบ คือ กลุ่มที่มีความขัดแย้งไม่สามารถประนีประนอมกันได้ ต่างฝ่ายต่างมุ่ง แต่เรียกร้องผลประโยชน์ของกลุ่มตนเอง การดำเนินการแก้ไข ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแก้ไข ปัญหา ควรจัดเวทีเจรจา เชิญทุกฝ่ายมาพูดคุยเพื่อหาข้อยุติ และหาทางออกของความขัดแย้ง โดย ไม่ให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เป็นความขัดแย้งที่บานปลาย หากการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ไม่สามารถทำได้โดยการเจรจา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ควรใช้กฎหมาย บังคับ เพื่อให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นยุติลง”

ตอนที่ 3 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ

3.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของตำรวจชั้นสัญญาบัตร ชั้นประทวน และความคิดเห็นของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ผลการวิจัยพบ ดังนี้

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีดำเนินการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้

โดยจากการให้สัมภาษณ์ของ นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีวิธีการแก้ไข ความขัดแย้งทางการเมือง โดย การเจรจาพูดคุย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทาง การเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยการเข้าไปสอบถาม ถึงสาเหตุของปัญหาที่ เกิดขึ้น ให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหา ในทุกเรื่อง ที่มีความขัดแย้ง”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดย มีคนกลางในการประสาน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยมีคนกลางในการประสาน เนื่องจากปัญหาเรื่องความขัดแย้งเป็นปัญหาใหญ่ และแนวทางการแก้ไขปัญหา ต้องส่งผลต่อการปฏิบัติจริง และเป็นรูปธรรม ดังนั้น ควรมีการแต่งตั้งคนกลางเป็นผู้ประสาน และเข้ารับฟัง ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดย เปิดใจรับฟังปัญหา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยการเปิดใจรับฟังปัญหา ไม่ยึดปัญหาของกลุ่มใดเป็นหลัก รับฟังปัญหาของทั้งสองฝ่ายอย่างมีวิจารณญาณ วิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ด้วยเหตุ ด้วยผล นำไปสู่ข้อสรุปที่เป็นไปได้”

ด้าน นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดย การใช้กฎหมายบังคับ โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยการใช้กฎหมายบังคับ เพื่อให้ประชาชนไม่เดือดร้อน และทำให้บ้านเมืองเกิดความสงบสุข โดยเร็ว”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดย จัดเวทีเจรจา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยต้องจัดให้มีเวทีเจรจา เพื่อให้ตัวแทนของกลุ่มที่มีความขัดแย้ง ได้มาอภิปรายถึงปัญหา และความต้องการ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความเห็น และเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาพร้อมกันอย่างสันติวิธี เพื่อ ไม่ให้ความขัดแย้งบานปลายออกไป”

จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีดำเนินการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดย การยอมรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย แล้วนำมาประมวลผลเพื่อหาข้อเท็จจริง และสรุปผล หาแนวทางการแก้ไขร่วมกัน”

ขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยการให้ทุกภาคส่วนเข้ามาแก้ไขปัญหาพร้อมกัน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยให้ทุกภาคส่วนเข้ามาแก้ไขปัญหาพร้อมกัน ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น และเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมกัน”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยวิเคราะห์ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบ แต่การปฏิบัตินั้นต้องได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ก่อนเสมอ”

ในขณะที่ ตำรวจชั้นประทวน อีกหลายนาย มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยให้ความรู้แก่ประชาชน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยต้องออกไปให้ความรู้แก่ประชาชน ในเรื่อง การปกครองระบบประชาธิปไตย สิทธิ การเลือกตั้ง ตลอดจน เรื่องของการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพื่อลดปัญหาเรื่องความขัดแย้ง”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจควรมีวิธีดำเนินการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้

โดย นาย ก เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้ง ตำรวจควรมีวิธีดำเนินการในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยใช้หลักของความประนีประนอม โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยตำรวจต้องใช้หลักของความประนีประนอม ให้คำปรึกษา ในกรณีที่มีปัญหา เรื่องของความขัดแย้ง และหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดความรุนแรง”

ในขณะที่ นาย ข เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้ง ตำรวจควรมีวิธีดำเนินการในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยใช้หลักธรรมาภิบาล โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยตำรวจต้องใช้หลักธรรมาภิบาล หลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดความรุนแรง ส่งเสริมให้มีการปรองดอง ไม่เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง ทำตัวให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ประชาชน”

ด้าน นาง ค เห็นว่าเมื่อเกิดความขัดแย้ง ตำรวจควรมีวิธีดำเนินการในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยการวางตัวเป็นกลาง โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยตำรวจต้องวางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง”

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง อีกหลายคน เห็นว่า ตำรวจควรมีวิธีดำเนินการในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยการจัดชุดมวลชนสัมพันธ์ออกไปประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชน โดยกล่าวว่า “เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง มีวิธีการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง โดยตำรวจต้องมีการจัด

ชุดมวลชนสัมพันธ์ออกไปประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชน จัดทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อจะได้
รับรู้ แนวคิด ทศนคติ ความคิดเห็นของประชาชน เพื่อที่เป็นแนวทางแก้ไข ปัญหาเรื่องความขัดแย้ง
ต่อไป”

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง

4.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของตำรวจชั้นสัญญาบัตร ชั้นประทวน และความ
คิดเห็นของแกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ผลการวิจัยพบ ดังนี้

ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง จากสัมภาษณ์
ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร พบว่า

นาย ก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาค
ความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “รับฟังแนวคิด นำคู่กรณีมาแลกเปลี่ยนปัญหา และหาทางออกของ
ปัญหาร่วมกัน โดยให้มีการทำกิจกรรมร่วมกัน”

ในขณะที่ นาย ข นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการ
แก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ให้ทุกฝ่ายลดทิฐิซึ่งกันและกัน ไม่ให้เห็นประโยชน์
ส่วนตน และเพื่อนฝูง แนะนำให้ทุกฝ่ายถอยหลังคนละก้าว และพูดคุยทำความเข้าใจ ในปัญหาที่
เกิดขึ้นร่วมกัน”

ด้าน นาย ค นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข
ปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ให้ทุกฝ่ายปล่อยวาง ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อลด
ความขัดแย้ง”

ด้าน นาย ง นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข
ปัญหา ความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “นักการเมืองต้องเป็นนักการเมืองมืออาชีพ และทำงาน
แก้ไขปัญหาคต่างๆ โดยใช้สภา ไม่เล่นเกมการเมืองนอกสภา”

ด้าน นาย จ นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข
ปัญหา ความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ต้องใช้หลักของความปรองดอง อาศัยความเป็นเชื้อชาติ
ไทยไม่ใส่เสื้อหลากสี ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง”

ด้าน นาย ฉ นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข
ปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ต้องสลายกลุ่มที่มีผลประโยชน์ร่วมกันทางการเมือง”

ในขณะที่ นาย ช นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองดังนี้ “ต้องใช้อำนาจกฎหมาย ในการบังคับและแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร อีกหลายนาย ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ให้ทุกฝ่ายได้แสดงความคิดเห็น ได้ร่วมคิด ร่วมทำ และเสนอแนะทางการแก้ไขความขัดแย้ง ของแต่ละฝ่ายอย่างเท่าเทียม และเสมอภาคกัน”

ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง จากสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า

โดย นาย ก ตำรวจชั้นประทวน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ก่อนแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ต้องศึกษาข้อมูล ปัญหา ข้อเสนอแนะหรือเงื่อนไขข้อพิพาท”

ในขณะที่ นาย ข ตำรวจชั้นประทวน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ทุกฝ่ายที่ขัดแย้ง ต้องยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งและกัน และทุกฝ่ายต้องรับฟังความคิดเห็น อย่างไม่มีอคติ”

ด้าน นาย ค ตำรวจชั้นประทวน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “ในกรณีที่มีการรวมกลุ่มพูดคุย พบปะสังสรรค์ อย่าพูดคุยหรือแสดงทัศนคติ ในเรื่อง การเมือง และเรื่องที่จะก่อให้เกิดความขัดแย้ง”

ด้าน นาย ง ตำรวจชั้นประทวน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “เมื่อเกิดความขัดแย้ง ต้องมีการเจรจาโดยคนกลาง และเป็นการเจรจาเพื่อหาข้อยุติ โดยวิธีการสันติและสุภาพ”

ด้าน นาย จ ตำรวจชั้นประทวน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “เวลาเกิดปัญหาความขัดแย้ง ให้นึกถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว”

ด้าน นาย ฉ ตำรวจชั้นประทวน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “การแสดงออกในเรื่อง ความคิดเห็นที่เกี่ยวกับการเมือง ต้องแสดงออกในเชิงสัญลักษณ์ โดยไม่ใช้ความรุนแรง”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นประทวน อีกหลายนาย ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “เมื่อเกิดความขัดแย้งทางด้านเมือง ผู้ที่มีความรับผิดชอบทางการแก้ปัญหา ต้องให้การเมืองแก้ด้วยการเมือง”

ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง จากสัมภาษณ์
แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง พบว่า

โดย นาย ก ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทาง
การเมือง ดังนี้ “ให้จัดชุดมวลชนสัมพันธ์ ที่สามารถทำกิจกรรมทางด้านมวลชนที่ดี ออกไปทำ
กิจกรรมพบปะประชาชนเพื่อสร้างความคุ้นเคย และความสามัคคีในหมู่คณะ”

ในขณะที่ นาย ข ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทาง
การเมือง ดังนี้ “จัดทำกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างประชาชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อสร้างความ
สามัคคีในหมู่คณะ”

ด้าน นาย ค ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทาง
การเมือง ดังนี้ “การแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ต้องใช้การเจรจา ประนีประนอมไม่ใช่ความ
รุนแรง”

ด้าน นาย ง ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทาง
การเมือง ดังนี้ “การแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง หากมีการชุมนุมเกิดขึ้น ตำรวจต้องเข้าไป
ไกล่เกลี่ย โดยชุดปราบปราม และมีเจ้าหน้าที่เข้าไปพูดคุย ต้องใช้มาตรการทางกฎหมายควบคุม”

ด้าน นาย จ ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทาง
การเมือง ดังนี้ “การแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ผู้ที่มีส่วนในการแก้ไขต้องใช้มาตรการด้าน
กฎหมายในการแก้ปัญหา อย่างเด็ดขาด เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาบานปลาย”

ในขณะที่นายตำรวจชั้นประทวน อีกหลายนาย ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการ
แก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้

ในขณะเดียวกัน แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง
อีกหลายคน ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้ “การ
แก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้องควรใช้หลักการเจรจา เพื่อลดความขัดแย้ง
ศึกษาปัญหาความต้องการและปัญหาของผู้ที่มีความขัดแย้ง และเจ้าหน้าที่ของรัฐควร มีหลักธรรมาภิบาล
และเป็นกลาง ในการแก้ปัญหาที่ความขัดแย้ง และควรใช้หลักของกฎหมายเข้าไปควบคุมในกรณี
เกิดเหตุการณ์บานปลาย”

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัย เรื่อง บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ มุ่งที่จะศึกษาวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง และแนวทางของตำรวจ ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองเป็นอย่างไร

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ คือ

1.1.1 เพื่อศึกษาบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

1.1.2 เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

1.1.3 เพื่อศึกษาวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

1.1.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางของตำรวจในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นแบบเชิงคุณภาพ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกโดยวิธีแบบเจาะจง ได้แก่ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร จำนวน 7 นาย ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน จำนวน 10 นาย และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์

แบบมีโครงสร้างการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ข้อมูลทางสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

1.3 ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้แบ่งนำเสนอเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ข้าราชการตำรวจพบว่า ข้าราชการตำรวจเป็นเพศชายทั้งหมด (ร้อยละ 100.00) ส่วนใหญ่ มีอายุในช่วงมากกว่า 35 – 45 ปี (ร้อยละ 47.07) จบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 70.58) มีตำแหน่งหน้าที่เป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวน (ร้อยละ 58.80) และมีระยะเวลารับราชการของข้าราชการตำรวจอยู่ในช่วง 11 - 20 ปี (ร้อยละ 52.90)

กลุ่มที่ 2 แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองพบว่า แกนนำประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เป็นเพศชาย (ร้อยละ 60.00) ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 60.00) กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดจบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 35.00) อาชีพมีอาชีพรับราชการ (ร้อยละ 45.00) มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเกินกว่า 10,000 - 30,000 บาท (ร้อยละ 45.00) กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมืองเกิน 1 - 5 ปี (ร้อยละ 35.00) มีตำแหน่ง เป็นประชาชนที่ติดตามการเมือง และเป็นอดีตผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 70.00)

ตอนที่ 2 บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ผลการวิจัย พบว่า

ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ผู้วิจัยขอเสนอการแสดงความคิดเห็น ของข้าราชการตำรวจ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้คือ

1. ด้านการบังคับ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยมี วิธีดำเนินการด้านการบังคับ ได้แก่ ให้คู่กรณีแยกออกจากกัน ไม่ให้เผชิญหน้าต่อสื่อต่อเถียง ต้องใช้วาจาสุภาพ สอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น พยายามห้ามปราม ชี้แจงเหตุผลก่อนที่จะใช้บังคับตามกฎหมาย และเมื่อเกิดปัญหาบานปลาย จัดกำลังรักษาความปลอดภัย ควบคุมสถานการณ์ และนำเรียนปัญหาความขัดแย้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบทางด้าน ข้าราชการตำรวจชั้นประทวนเห็นว่า ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ดำเนินการตามกฎหมาย แต่ไม่เคร่งครัด ต้องมีการยืดหยุ่นเพราะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน และเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ ต้องใช้หลักนิติศาสตร์ร่วมกับหลักรัฐศาสตร์ในการแก้ปัญหา ขณะที่ แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจต้องไม่เผชิญหน้า แต่ต้องมีการเจรจาให้

เหตุการณ์สงบ โดยเร็ว ไม่ใช้ความรุนแรงและไม่ข่มเหงประชาชน ถ้าเกิดความขัดแย้ง ต้องประชาสัมพันธ์ ให้ประชาชนรู้และศึกษากฎหมายเพื่อลดความขัดแย้ง

2. ด้านการหลีกเลี่ยง *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยมี วิธิดำเนินการด้านการหลีกเลี่ยง โดย หลีกเลี่ยงการเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นที่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งนำเอาเป็นข้ออ้างว่าแสดงตัวฝักใฝ่อีกฝ่ายหนึ่ง และแนะนำคู่กรณีแยกออกจากกันไม่ให้เผชิญหน้ากัน ทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่าต้องไม่พูดคุยเรื่องขัดแย้ง หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า วางตัวเป็นกลาง ไม่แสดงตัวหรือพูดกระทำใดๆ อันจะก่อให้เกิดปัญหาหรือไม่เข้าใจระหว่างที่มีเหตุการณ์ขัดแย้ง และรอรับคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้องพยายามไม่ให้เผชิญหน้ากัน หลีกเลี่ยงปัญหาที่จะเกิดความรุนแรง ควรใช้หลักความปรองดอง เพื่อป้องกันการขัดแย้งในสังคม วางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หลีกเลี่ยงปัญหากระทบกระทั่ง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรง

3. ด้านการปรองดอง *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยมี วิธิดำเนินการด้านการปรองดองโดยเป็นสื่อกลาง ในการประสานทั้งสองฝ่าย ประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายตรงข้าม ใช้มาตรการไกล่เกลี่ยด้วยเหตุผล ใช้ศาสตร์และศิลป์ในการพูดเจรจา ไม่ใช่อารมณ์ในการพูดคุย ทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ต้องวางตัวเป็นกลาง แนะนำให้ใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา ให้ทุกคนตระหนักถึงความสามัคคี โดยพยายามสร้างความเข้าใจ ส่งเสริมให้มีการปรองดองเพื่อที่จะได้ยุติปัญหาทางการเมือง ขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้องเป็นตัวอย่างที่ดี ในการวางตัวเป็นกลาง ไม่เลือกข้างใดข้างหนึ่ง ต้องแก้ไขสถานการณ์ ไม่ให้เกิดความรุนแรง เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับประชาชน ไม่ใช่ความคิดเห็นของตนเองตัดสิน ยึดหลักประชาธิปไตย และต้องช่วยประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนวางตัวเป็นกลาง

4. ด้านความร่วมมือร่วมใจ *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยมี วิธิดำเนินการด้านความร่วมมือร่วมใจโดยพยายามจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่เพื่อละลายพฤติกรรม ร่วมประสานสอบถามปัญหา ประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข ทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ต้องหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เกิดความแตกต่างให้ความร่วมมือกับทุกภาคส่วนด้วยความจริงใจ หลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เกิดความแตกแยก ขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้องให้ความร่วมมือกับทุกฝ่าย เป็นตัวอย่างที่ดี

ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ที่ทางการเมืองดำเนินการ เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องจิตอาสา และสร้างความเข้าใจให้ประชาชน

5. ด้านการประนีประนอม *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองโดยมี วิธีดำเนินการด้านการประนีประนอมโดยรับฟังปัญหาทุกปัญหาแล้วพยายามหาแนวทางร่วมกันในการแก้ปัญหา ประสานทุกฝ่ายเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันใช้ความคิดเห็นส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อแต่ละฝ่ายร้องขอทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ต้องรับฟังความคิดเห็นของหลายๆ ฝ่าย ไม่ใช่ความรุนแรง หาทางยุติปัญหา โดยการประชุมพูดคุย พยายามอย่าให้เกิดความขัดแย้ง และวางตัวเป็นกลางในการเจรจาขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้องเจรจาให้แกนนำมาพูดคุย และเจรจาไกล่เกลี่ย หากมีข้อขัดแย้ง ตำรวจต้องสร้างความเป็นกันเองกับประชาชน วางตัวเหมาะสมกับตำแหน่ง ทำให้เกิดความเชื่อถือ ศรัทธา

6. ด้านมวลชนสัมพันธ์ *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองโดยมี วิธีดำเนินการด้านมวลชนสัมพันธ์โดยให้ความรู้ด้านหลักของประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมของประชาชนประชาสัมพันธ์ ในด้านข้อกฎหมาย และจัดกิจกรรมเพื่อให้ประชาชนเกิดความปรองดอง ประสานความเข้าใจให้ประชาชนมีความคิดเห็นว่าการตำรวจมีความเป็นกลางทางการเมือง ทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ในฐานะที่เป็นข้าราชการ ควรวางตัวเป็นกลางร่วมมือกับท้องถิ่นเข้าถึงประชาชนและชี้แจงแนวทางปฏิบัติที่ประชาชนควรปฏิบัติ ขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้อง สร้างความใกล้ชิดกับประชาชน ทำให้เกิดการกล้าแสดงออก สร้างบรรยากาศให้ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด รมรงค์ต่อสู้อย่างเป็นกลาง และควรมีการพบปะสังสรรค์ระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจกับประชาชน รมรงค์ประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้ เรื่อง ประชาธิปไตย และเข้ากันได้ดีกับทุกฝ่าย มีการประกาศเสียงตามสายในกิจกรรมของตำรวจ ให้ประชาชนรับรู้

7. ด้านการให้มีส่วนร่วม *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองโดยมี วิธีดำเนินการด้านการให้มีส่วนร่วมโดยจัดกิจกรรมเพื่อให้ประชาชนและตำรวจมีความใกล้ชิดกัน เสนอประเด็นทางออกและแนวทางการแก้ไขที่เป็นแนวทางสันติวิธี สนับสนุนนโยบายที่สร้างประโยชน์เพื่อส่วนรวม ทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ต้องสอบถามปัญหาและรับฟังข้อเสนอแนะจากประชาชนร่วมมือกับทุกฝ่าย เข้าไปร่วมแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยให้ทุกฝ่ายเห็นถึงโทษของความขัดแย้งขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจ

ต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพูดคุย ถกเถียงกัน ในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อ ส่วนรวม และมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง การส่งเสริมประชาธิปไตย และร่วมมือกับทุกฝ่าย มีการจัด กิจกรรมร่วมกันเป็นประจำและสม่ำเสมอ

8. ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับ การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองโดยมี วิธิดำเนินการด้านการ ส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค โดยให้ประชาชนทุกคนมีการเสนอแนวคิดได้อย่างเสรี นำ ปัญหาวิเคราะห์หาทางออกร่วมกัน รับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่ายที่แสดงออกแต่ต้องอยู่ในกรอบ ของกฎหมาย โดยไม่แบ่งแยก เชื้อชาติ ชนชั้น ศาสนา ฐานะทางสังคม ทางด้าน*ข้าราชการตำรวจชั้น ประทวน*เห็นว่าต้องเคารพสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล รับฟังความคิดเห็นได้ทุกฝ่าย และส่งเสริมให้ ประชาชนแสดงความคิดเห็นแนวทางปฏิบัติและชี้ให้เห็นถึงความเสมอภาคขณะที่*แกนนำ ประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง*เห็นว่า ตำรวจต้อง สนับสนุนส่งเสริมใน สิทธิเสรีภาพ ตามระบบประชาธิปไตย ให้ความร่วมมือกับส่วนรวม ชี้ให้ประชาชนได้มองเห็นภาพ ของความสงบสุข และต้องส่งเสริมให้ประชาชนมีเสรีภาพในด้านการเมือง และมีความเท่าเทียมกัน ในระบบประชาธิปไตย

ตอนที่ 3 ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ผลการวิจัย พบว่า

ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ผู้วิจัยขอ เสนอ สาเหตุของปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินการแก้ไขปัญหา การแสดงความคิดเห็น ของ ข้าราชการตำรวจ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง โดย ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองที่พบ ได้แก่ ปัญหาความขัดแย้ง เกิดจากการขัดผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะเรียกร้องและยึดถือผลประโยชน์และ ความต้องการของกลุ่มตัวเองเป็นหลัก โดยไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของฝ่ายตรงข้าม โดยต้อง ดำเนินการแก้ไข โดย การเข้าไปสอบถาม และพูดคุยเจรจา เพื่อเป็นตัวกลางในการประสาน เพื่อลด ความขัดแย้ง อีกประการหนึ่ง ปัญหาเกิดจากกลุ่มผู้ขัดแย้ง ยึดถืออุดมคติของกลุ่มตนเองมากเกินไป ไม่เปิดใจยอมรับทัศนคติของอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นการปิดกั้นการยอมรับความคิดของอีกฝ่ายหนึ่ง ต้องดำเนินการแก้ไขโดยต้องยอมรับฟังความคิดเห็น และรับข้อเสนอของทุกฝ่าย และแนะนำสิ่งที่ เป็นเหตุเป็นผล สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสิ่งที่ต้องการ เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในที่สุด อีกประการหนึ่ง ปัญหาความขัดแย้งเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันในสังคม เนื่องจากเป็นปัญหาใหญ่ และแนวทางแก้ไข ต้องส่งผลต่อการปฏิบัติจริง และเป็นธรรม ดังนั้นต้องมีผู้ที่มีอำนาจเข้ามารับฟัง ปัญหา และแนะนำแนวทางการแก้ไข เพื่อนำไปสู่แนวทางในการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม

อีกประการหนึ่ง ปัญหาเกิดจากความต้องการอำนาจทางการเมือง ต้องดำเนินการแก้ไขโดยจัดเวทีเจรจาโดยเชิญแกนนำของทั้งสองฝ่ายมาเจรจาพูดคุยเพื่อหาจุดที่สามารถแก้ไขปัญหา และความ ต้องการร่วมกัน และปัญหาเกิดจากการรับรู้ข่าวสาร ที่ไม่ตรงกันของประชาชน ทำให้เกิดความ เข้าใจผิด และเรียกร้องในสิ่งที่ เป็น ประโยชน์แก่กลุ่มของตนเอง ต้องดำเนินการแก้ไขโดยการ จัดชุดมวลชนสัมพันธ์ ออกไปประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้และข้อเท็จจริง เพื่อให้กลุ่มที่มีความขัดแย้ง ได้มีความเข้าใจที่ตรงกัน เพื่อลดความขัดแย้งลงไปในที่สุด อีกทั้งปัญหาเกิดจากการแบ่งพรรค แบ่งพวก และความแตกต่างทางความคิดทางการเมืองของประชาชน ต้องดำเนินการแก้ไขโดยการ ให้ความรู้ และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้าใจ ในเรื่องการแสดงออกทางการเมือง และ ระบอบประชาธิปไตยที่ถูกด้อย และปัญหาเกิดจากการดำเนินการของผู้ที่รับผิดชอบ หรือมีอำนาจ ดำเนินการ ไม่ได้ทำตามแบบ หรือวิธีหรือแนวทางที่กำหนดไว้จึงทำให้ฝ่ายที่เสียประโยชน์ โดยมีวิธีดำเนินการแก้ไขโดยต้องให้ทั้งสองฝ่ายได้มีการพบปะตกลง เจรจากัน เพื่อหาทางออก ร่วมกัน จนเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย

ตอนที่ 4 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของ

ตำรวจ

ผลการวิจัย พบว่า

ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความ ขัดแย้งทางการเมืองผู้วิจัยขอเสนอการแสดงความคิดเห็น ของข้าราชการตำรวจ และแกนนำ ประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ดังนี้คือ

ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ วิธีการในการ ดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองโดยการจัดให้มีเวทีเจรจามีการอภิปรายถึงปัญหา และความ ต้องการ มีการแลกเปลี่ยนความคิด ความเห็น และเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ร่วมกัน อย่างสันติวิธี และควรมีการแต่งตั้งคนกลางเป็นผู้ประสาน และเข้ารับฟัง ในการแก้ไขปัญหา ดังกล่าว ทางด้านข้าราชการตำรวจชั้นประทวนเห็นว่าต้องออกไปให้ความรู้แก่ประชาชน ใน เรื่อง การปกครองระบอบประชาธิปไตย สิทธิการเลือกตั้ง ตลอดจน เรื่อง ของการอยู่ร่วมกันอย่างมี ความสุข และปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยต้องได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาก่อน เสมอขณะที่แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองเห็นว่าตำรวจควรมี วิธีดำเนินการ โดยการ จัดชุดมวลชนสัมพันธ์ออกไปประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชน จัดทำ กิจกรรมร่วมกันเพื่อจะ ได้รับรู้ แนวคิด ทศนคติ ความคิดเห็นของประชาชน เพื่อที่เป็น แนวทางแก้ไข ปัญหาเรื่องความขัดแย้ง ต่อไป

2. อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัย เรื่อง บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองใน อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ มีประเด็นอภิปรายดังนี้

2.1 บทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ข้าราชการตำรวจ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองมีความคิดเห็นที่สอดคล้องและใกล้เคียงกัน โดยข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของตำรวจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองด้านการบังคับ โดย 1) ดำเนินการให้คู่กรณีแยกออกจากกันไม่ให้เผชิญหน้าต่อสื่อต่อกัน โดยใช้วาจาสุภาพ 2) ชี้แจงเหตุผลในการดำเนินการก่อนที่จะใช้บังคับตามกฎหมาย ในกรณีที่เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงทางด้านข้าราชการตำรวจชั้นประทวน เห็นว่า 1) ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาในการดำเนินการตามกฎหมายแต่ไม่เคร่งครัด 2) ต้องใช้หลักนิติศาสตร์ร่วมกับหลักรัฐศาสตร์ในการแก้ปัญหา ขณะที่แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า 1) ตำรวจต้องมีการเจรจาแต่ต้องไม่ให้คู่กรณีมีการเผชิญหน้าโดยให้เหตุการณ์สงบโดยเร็ว 2) ตำรวจต้องไม่ใช้ความรุนแรงและไม่ข่มเหงประชาชน 3) ถ้าเกิดความขัดแย้งต้องประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้และศึกษากฎหมายเพื่อลดความขัดแย้งซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของพิชญา สุกใส (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547 - 2553 ผลการวิจัย พบว่าวิธีการในการจัดการความขัดแย้งที่คิดว่าเหมาะสมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งของการเมืองไทยในปัจจุบันนั้นพบว่าเนื่องจากมีการนำหลายๆ วิธี ออกมาใช้ ทั้งการเจรจา ทั้งการใช้กฎหมายมีผู้ที่จะใกล้เคียงมีการหันหน้าเข้าหากันเพื่อร่วมมือกัน โดยใช้วิธีการจัดการความขัดแย้งให้เหมาะสม ซึ่งอาจต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกันออกไปเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดด้านความร่วมมือร่วมใจ ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีวิธีดำเนินการโดยประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขทางด้าน ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน เห็นว่า ต้องหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้เกิดความแตกต่างให้ความร่วมมือกับทุกภาคส่วนด้วยความจริงใจ ขณะที่แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่า ตำรวจต้องให้ความร่วมมือกับทุกฝ่าย เป็นตัวอย่างที่ดี ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ที่ทางการเมืองดำเนินการทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการกิจกรรมโดยให้ทุกฝ่ายเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ทำการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันเป็นการกระตุ้นผลักดันให้มีการสร้างกลุ่มเพื่อให้ได้รับความร่วมมือร่วมใจ และสร้างความรู้สึที่ดีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ ศิริพงษ์ เสภาภาน (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งของตำรวจชุมชน

ผลการวิจัยพบว่าความขัดแย้งจากการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจชุมชนวิธีการที่จะช่วยจัดการกับความขัดแย้งเหล่านี้ได้คือ การให้การฝึกอบรมโดย วิธีการที่ตำรวจชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และการดำเนินการทำกิจกรรมร่วมกันจะช่วยลดความขัดแย้งลงได้ ด้านการประนีประนอม *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* มีวิธีดำเนินการ โดย 1) ต้องรับฟังปัญหาทุกปัญหา หาแนวทางร่วมกันในการแก้ปัญหา 2) ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อแต่ละฝ่ายร้องขอทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ต้องรับฟังความคิดเห็นของหลายๆ ฝ่าย ไม่ใช่ความรุนแรง หาทางยุติปัญหา ขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้องเจรจาให้แกนนำมาพูดคุย และเจรจาไกล่เกลี่ยทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การประนีประนอมเป็นพฤติกรรม เป็นแบบพฤติกรรมของบุคคลที่มีการรักษาผลประโยชน์คู่ขัดแย้งจะยอมเสียสละบางอย่างและได้บางอย่าง จึงเป็นความพยายามที่จะทำให้การยอมรับจากทั้งสองฝ่าย วิเชียร วิทยาอุดม (2547 : 346-347) กล่าวถึง แนวทางในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง โดยการใช้หลักการประนีประนอมได้แก่ 1) แบบแพ้ – แพ้ เป็นวิธีแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งชั่วคราว โดยใช้การประนีประนอมในปัญหาระหว่างคู่ขัดแย้ง 2) แบบชนะ – แพ้ เป็นวิธีแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง โดยใช้อำนาจหน้าที่บังคับให้อีกฝ่ายหนึ่งยอมแพ้ 3) แบบชนะ – ชนะ เป็นวิธีแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งโดยการผสมผสานความร่วมมือทั้งสองฝ่ายเพื่อประนีประนอมได้แย้งและตัดสินใจเลือกวิธีแก้ไขปัญหาคให้ปัญหาคความขัดแย้งหมดไป ซึ่งแตกต่างจากผลงานการวิจัยของ พิษญา สุกใส (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547 - 2553 ผลการวิจัย พบว่ารูปแบบการประนีประนอม ไม่สามารถจะนำมาใช้ได้ในด้านของรูปแบบการยอมให้ นั้นมีบ้างในบางกรณีจึงส่งผลให้ความขัดแย้งจึงได้ขยายตัวลุกลามยังไม่มีใครหรือฝ่ายใดที่สามารถเข้ามาดำเนินการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทยให้เกิดผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ ด้านการให้มีส่วนร่วม *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* มีวิธีดำเนินการโดยจัดกิจกรรมเพื่อให้ประชาชนและตำรวจมีความใกล้ชิดกัน ทางด้าน *ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน* เห็นว่า ต้องสอบถามปัญหาและรับฟังข้อเสนอแนะจากประชาชน ขณะที่ *แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง* เห็นว่า ตำรวจต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพูดคุย และมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง และมีการจัดกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำและสม่ำเสมอ เกอร์ค ซิมเมล (Simmel อังใน สุวรรณ พุคณา 2548 : 11) เชื่อว่า ความขัดแย้งเป็นปฏิสัมพันธ์รูปแบบหนึ่ง (sociation) ที่เกิดขึ้นในกลุ่มเพราะสมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันความขัดแย้งทำให้เกิดความสามัคคีกลมเกลียวในกลุ่ม ความขัดแย้งกับกลุ่มภายนอกจะทำให้เกิดการรวมตัวกันภายในกลุ่มความขัดแย้งกับกลุ่มภายนอกจะบังคับให้กลุ่มมีการประสานงานที่ดีซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของศิริพงษ์ เสาภายน (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการ

จัดการกับความขัดแย้งของตำรวจชุมชน ผลการวิจัย พบว่า ความขัดแย้งจากการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจชุมชนวิธีการที่จะช่วยจัดการกับความขัดแย้งเหล่านี้ได้ คือ การให้การฝึกอบรมโดยวิธีการที่ตำรวจชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และการดำเนินการทำกิจกรรมร่วมกันจะช่วยลดความขัดแย้งลงได้

2.2 ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง

ข้าราชการตำรวจ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง มีความคิดเห็นที่สอดคล้องและใกล้เคียงกัน โดยปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองที่พบได้แก่ 1) เกิดจากการขัดผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มโดยแต่ละกลุ่มจะเรียกร้องและยึดถือผลประโยชน์และความต้องการของกลุ่มตัวเองเป็นหลัก 2) เกิดจากกลุ่มผู้ขัดแย้งยึดถืออุดมคติของกลุ่มตนเองมากเกินไปไม่เปิดใจยอมรับทัศนคติของอีกฝ่ายหนึ่ง 3) เกิดจากความไม่เท่าเทียมกันในสังคม 4) เกิดจากความต้องการอำนาจทางการเมือง 5) เกิดจากการรับรู้ข่าวสารที่ไม่ตรงกันของประชาชน 6) เกิดจากการแบ่งพรรคแบ่งพวกและความแตกต่างทางความคิดทางการเมืองของประชาชน 7) เกิดจากการดำเนินการของผู้ที่รับผิดชอบหรือมีอำนาจดำเนินการไม่ได้ทำตามแบบหรือวิธีหรือแนวทางที่กำหนดไว้ จากปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวทำให้ส่งผลกระทบต่อที่ตามมาคือทำให้แต่ละฝ่ายไม่สามารถเจรจากัน และหาข้อยุติของปัญหาคความขัดแย้งลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของพิชญา สุโกไส (2554) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547 - 2553 ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง ได้แก่ปัญหาในด้านความไว้วางใจในตัวบุคคล พบว่าส่งผลกระทบต่อที่ตามมาคือทำให้แต่ละฝ่ายไม่สามารถเจรจากันได้ความขัดแย้งจึงได้ขยายตัวลุกลามจนทำให้ไม่สามารถนำวิธีการเดิมที่เคยใช้แก้ไขความขัดแย้งทางการเมืองไทยในอดีตที่ผ่านมาปัญหาคความขัดแย้งจึงยังคงอยู่

2.3 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ

ข้าราชการตำรวจ และแกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง มีความคิดเห็นที่สอดคล้องและใกล้เคียงกัน โดย *ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร* มีวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมืองโดย 1) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการแก้ปัญหาต้องจัดให้มีเวทีเจรจาเพื่อให้ตัวแทนของกลุ่มที่มีความขัดแย้งมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างสันติวิธี 2) มีผู้ที่เป็นคนกลางในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเป็นบุคคลที่สามเพื่อทำหน้าที่เป็นคนกลางในการเจรจาระหว่างคู่กรณี เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนกระบวนการเจรจาให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและหาทางออกที่เหมาะสม 3) ในกรณีที่เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงต้องชี้แจงเหตุผลในการดำเนินการก่อนที่จะใช้บังคับตาม

กฎหมายทางด้านข้าราชการตำรวจชั้นประทวนเห็นว่า 1) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการแก้ปัญหาต้องออกไปให้ความรู้ประชาสัมพันธ์แก่ประชาชน ใน เรื่อง การปกครองระบบประชาธิปไตย สิทธิการเลือกตั้ง ตลอดจน เรื่องของการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพื่อลดปัญหาเรื่องความขัดแย้ง 2) ตำรวจต้องปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบ แต่การปฏิบัตินั้นต้องได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ก่อนเสมอ ขณะที่ความคิดเห็นของ แกนนำประชาชนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง เห็นว่าตำรวจควรมีวิธีดำเนินการในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง โดยการจัดชุดมวลชนสัมพันธ์ออกไปประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชน โดย มนตรี ศิลปมหาบัณฑิต (2550 : 17-18) กล่าวถึงการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งว่าเป็นกระบวนการที่คู่กรณีเป็นผู้ตัดสินใจแก้ไขตามสถานการณ์ หรือใช้อำนาจในการแก้ไข รวมถึงผลที่เกิดขึ้นของการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการแสดงบทบาทของผู้เป็นคนกลาง 5 ด้าน ดังนี้ 1) การหลีกเลี่ยง หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ที่เป็นคนกลางที่ไม่กล่าวถึงหรือไม่ให้ความสนใจในสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งเรียกร้อง 2) การเจรจาต่อรอง หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ที่เป็นคนกลาง ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการนำคู่กรณีทั้งสองฝ่ายมาพูดคุย ให้แต่ละฝ่ายทราบถึงความต้องการ แลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน เพื่อร่วมกันหาข้อยุติปัญหาอย่างไม่เป็นทางการ 3) การไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ที่เป็นคนกลาง ในการเป็นบุคคลที่สามเพื่อทำหน้าที่เป็นคนกลางในการเจรจาระหว่างคู่กรณี เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนกระบวนการเจรจาให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และหาทางออกที่เหมาะสม 4) การเผชิญหน้า หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ที่เป็นคนกลางในการใช้วิธีกดดันให้อีกฝ่ายหนึ่งที่ไม่ยอมปฏิบัติตามหรือปฏิบัติตามในกิจกรรมที่ควรปฏิบัติเพื่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยไม่ใช้ความรุนแรง 5) การใช้กำลังบังคับ หมายถึง การแสดงบทบาทของผู้ที่เป็นคนกลางในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการใช้อำนาจที่มีอยู่บังคับให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งที่ดื้อกว่ายอมจำนนหรือคล้อยตามการตัดสินใจของผู้ใช้อำนาจนั้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิชญา สุโกไส (2554) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547 - 2553 ผลการวิจัย พบว่า วิธีการในการจัดการความขัดแย้งที่คิดว่าเหมาะสมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งในปัจจุบันนั้นพบว่าต้องนำวิธีการหลายๆ วิธีมาบูรณาการส่วนด้านพฤติกรรมในการจัดการความขัดแย้งที่ผ่านมา คือ การเอาชนะส่วนปัญหาในด้านความไว้วางใจในตัวบุคคลส่งผลกระทบมาก และแนวทางในการแก้ไขปัญหาพบว่านำสันติวิธีมาใช้ โดยยึดหลักของนิติธรรม นิติรัฐ หลักความยุติธรรมความมีคุณธรรมและจริยธรรม โดยความร่วมมือทั้งภาครัฐและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่าย

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อเสนอแนะในการใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย ข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทาง ในการดำเนินการแก้ไขปัญหาค่าความขัดแย้งทางการเมืองได้ ดังนี้

3.1.1 บทบาทของตำรวจในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง ตำรวจต้อง วางตัวเป็นกลาง 1.1 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ควรต้องกำหนดนโยบายให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับ สอดส่อง ดูแล ให้ผู้ได้บังคับบัญชาวางตัวเป็นกลางทางการเมืองหากผู้ใดละเลยให้ถือว่ากระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาควรสั่งให้เดินทางไปปฏิบัติราชการในหน่วยอื่น โดยให้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่เดิม และควรตั้งคณะกรรมการการสอบสวนฐานประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่อันจะเป็นการเสียหายแก่ราชการและดำเนินการทางวินัย 1.2 ข้าราชการตำรวจควรเปลี่ยนวิธีการและพฤติกรรมในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองที่ผ่านมาโดยต้องนำกลยุทธ์การเจรจาต่อรอง และระบบการบริหารจัดการรูปแบบใหม่ๆ มาใช้ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง 1.3 ข้าราชการตำรวจควรนำเทคโนโลยีทางการสื่อสารที่ทันสมัย มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมอย่างสร้างสรรค์ 1.4 สถานีตำรวจต้องมีการประชาสัมพันธ์ โดยประสานงานกับสื่อมวลชนให้ช่วยในด้านของการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ให้แก่ประชาชนคนไทยทุกคนเพื่อจะได้มีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของความเป็นประชาธิปไตย

3.1.2 วิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ที่คิดว่าเหมาะสมในการแก้ปัญหาค่าความขัดแย้งของเมืองไทยในปัจจุบัน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการส่งเสริมให้มีบทบาทสำคัญในการเป็นศูนย์ประสานความร่วมมือของชุมชน ในการจัดการความขัดแย้ง โดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับค่าความขัดแย้ง โดยการสร้างสังคมสมานฉันท์ เป็นการจัดการค่าความขัดแย้งด้วยสันติวิธีหรือการไม่ใช้ค่าความรุนแรงเป็นสำคัญ โดยถือว่าสันติวิธีเป็นทางเลือกหลักเมื่อเผชิญกับค่าความขัดแย้ง และยึดมั่นในหลักมนุษยธรรมเพื่อปฏิเสธการใช้ค่าความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้าราชการตำรวจและสถาบันการศึกษาในท้องถิ่นมีทัศนคติ ค่าความเข้าใจและมีทักษะเกี่ยวกับกลไกกระบวนการต่างๆ ในการจัดการค่าความขัดแย้งในสังคม ด้วยสันติวิธี เช่น การไกล่เกลี่ยประนีประนอม การเจรจาต่อรองทำหน้าที่ศึกษาค้นคว้ารวบรวม และเผยแพร่ แนวทางการป้องกันและแก้ไขข้อขัดแย้งเพื่อนำมาซึ่งวิสัยทัศน์ ทัศนคติที่ถูกต้อง โดยประสานงานกันในการแก้ไขปัญหาค่าความขัดแย้งในสังคม

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรศึกษาความพึงพอใจในการดำเนินงานของตำรวจในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง

3.2.2 ควรศึกษารูปแบบในการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของตำรวจ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- นรินทร์ แจ่มจำรัส (2549) *การพัฒนาองค์กร* พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร ศูนย์พัฒนาทุนมนุษย์
- บัญญัติ แก้วส่อง (2545) *องค์การ : การจัดการและพัฒนา* พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร อักษราพิพัฒน์
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2525) *การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม : หลักทฤษฎีและมาตรการ* กรุงเทพมหานคร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- พิชญา สุโกไส (2554) “การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทย ระหว่าง พ.ศ. 2547-2553” ค้นคืนวันที่ 19 กันยายน 2555 จาก <http://www.cmcthai.com>
- พิทักษ์ แจ่มประดิษฐ์ (2548) “ความสัมพันธ์ระหว่างแบบของผู้นำ ปัญหาความขัดแย้งและวิธีแก้ปัญหาความขัดแย้ง ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สระบุรี” วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
- มนตรี ศิลปมหาบัณฑิต (2550) *การบริหารความขัดแย้ง* กรุงเทพมหานคร สำนักกระจัดซื้อพิพาท
- ราชบัณฑิตยสถาน (2546) *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542* กรุงเทพมหานคร นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น
- วิเชียร วิทยาอุดม (2547) *พฤติกรรมองค์กร* กรุงเทพมหานคร ซีระฟิล์มและไอซีเท็กซ์
- ศรานนท์ ใจเดียว (2549) “ความพึงพอใจของประชาชนที่มาใช้บริการของสถานีตำรวจจรด อำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา” บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
- ศิริพงษ์ เสาภายน (2545) “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งของตำรวจชุมชน” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สนธยา พลศรี (2545) *ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน* พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร โอเดียนสโตร์
- สมภพ ผัดดี (2549) “ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจชั้นประทวน กรมศึกษาสงเคราะห์ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ค่ายพญาเจ้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา” บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
- สมยศ นาวิการ (2544) *การบริหาร* พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพมหานคร บรรณกิจ 191
- สร้อยตระกูล (ติวานนท์) อรรถมานะ (2545) *พฤติกรรมองค์กร : ทฤษฎีและการประยุกต์* พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

- สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2546) *ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาสังคม* พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุพาณี สฤษฏ์วานิช (2549) *พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่ : แนวคิดและทฤษฎี* กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุวรรณ พุกคณา (2548) “ปัจจัยและผลกระทบของความขัดแย้งระหว่างนักการเมืองท้องถิ่นกับ
พนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดหนองคาย” รัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2539) *หลักสูตร : แนวคิด ทฤษฎีและการวิจัย* กรุงเทพมหานคร
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อดุลย์ รสศิริ (2548) “การศึกษาสาเหตุและผลกระทบของความขัดแย้งทางการเมืองในองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเมือง
จังหวัดระยอง” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- อรุณ รักธรรม (2536) *การพัฒนาองค์การ* กรุงเทพมหานคร โอเคียนสโตร์
- อำนาจ เพชรศิริ (2530) *บทบาทและหน้าที่ของข้าราชการตำรวจในการส่งเสริมการปกครอง
ท้องถิ่น* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Barnard, C. L. (1968) *The functions of executive*. Cambridge : Harvard University Press.
- Leung, K., & Tjosvold, D. (1998) Conflict for doing business in the Pacific Rim. In K.
Leung & D. W. Tjosvold (Eds.). *Conflict management in the Asia Pacific*.
Singapore : Wiley.
- Moorhead, G., & Griffin, R. W. (2001) *Organization behavior : Managing people and
organizations (6th ed.)*. Boston : Houghton Mifflin.
- Thomas, K. W. (1976) *Conflict and conflict management*. In M. D. Dunnette (Ed.),
Handbook in industrial and organizational psychology pp. 889–935. Chicago : Rand
McNally.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. ดร. ชัยนันท์ ธรณ์ ขาวงาม

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จังหวัดลำปาง
การศึกษา

1. ระดับปริญญาตรี ศศ.บ. (บริหารธุรกิจและการจัดการ) วิทยาลัยครูเชียงใหม่
2. ระดับปริญญาโท รป.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์) วิทยาลัยทองสุข ศศ.ม. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. ระดับปริญญาเอก ปร.ค. (บริหารศาสตร์) (การบริหารองค์การภาครัฐและเอกชน) มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ประสบการณ์หรือความชำนาญ การบริหารงบประมาณ นโยบายสาธารณะ

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนวิทย์ บุตรอุดม

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จังหวัดลำปาง
การศึกษา

1. ระดับปริญญาตรี ศศ.บ. (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. ระดับปริญญาโท พบ.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
3. ระดับปริญญาเอก ปร.ค. (ประชากรและการพัฒนา) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ประสบการณ์หรือความชำนาญ การบริหารองค์กร การบริหารการศึกษารบริหารท้องถิ่น

3. พ.ต.อ.ชัชวรินทร์ บุณนาค

ตำแหน่ง ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรแม่ทะ อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง
การศึกษา

1. ระดับปริญญาตรี นิติศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. ระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. เนติบัณฑิตไทย สำนักศึกษาอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่
(สำหรับตำรวจ)

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์ เริ่มสัมภาษณ์ เวลา น.
ที่อยู่ของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ตำบล..... อำเภอ.....
จังหวัด.....

ตอนที่ 1 สถานภาพของข้าราชการตำรวจผู้เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งตอบแบบสัมภาษณ์

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ
 25 -35 ปี มากกว่า 35 – 45 ปี มากกว่า 45 ปี
3. การศึกษาสูงสุด
 มัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท
 อื่นๆ (ระบุ).....
4. ข้าราชการตำรวจ
 ชั้นประทวน ชั้นสัญญาบัตร
5. ระยะเวลารับราชการ
 ไม่เกิน 5 ปี 5 – 10 ปีขึ้นไป 11 – 20 ปี 25ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งใน อ.หางดง

1. เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองท่านมีวิธีดำเนินการอย่างไร

ตอบ. 1.ด้านการบังคับ

.....
.....

2. ด้านการหลีกเลี่ยง

.....
.....

3. ด้านการปรองดอง

.....
.....

4. ด้านความร่วมมือร่วมใจ

.....
.....

5. ด้านการประนีประนอม

.....
.....

6. ด้านมวลชนสัมพันธ์

.....
.....

7. ด้านการให้มีส่วนร่วม

.....
.....

8. ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค

.....
.....

2. ท่านพบปัญหาอุปสรรคอย่างไรบ้างในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองและท่านแก้ไขโดยวิธีใด

ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....

3. ท่านมีวิธีการในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง อย่างไร

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมืองได้แก่อะไรบ้าง

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

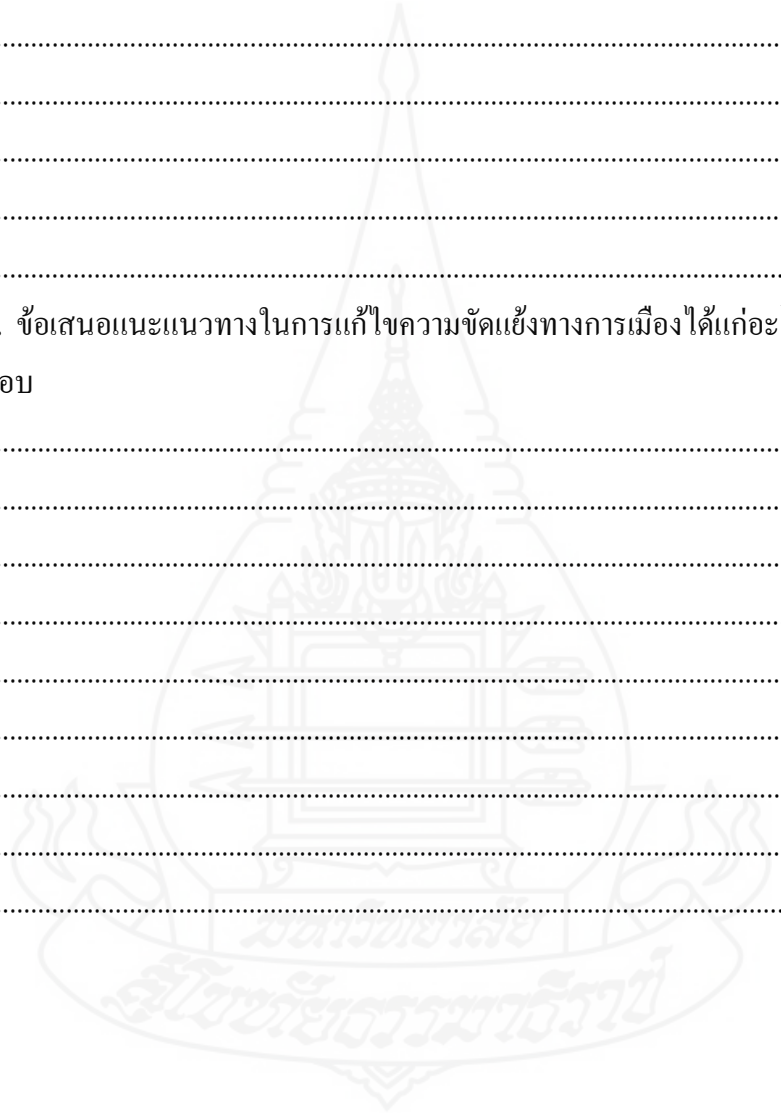
.....

.....

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง บทบาทของตำรวจต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่
(สำหรับประชาชน)

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์ เริ่มสัมภาษณ์ เวลา น.
ที่อยู่ของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ หมู่บ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ..... จังหวัด.....

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 18 ปี

18 – 30 ปี

31 – 40 ปี

41 – 60 ปี

61 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

โสด

สมรส

หม้าย

แยกกันอยู่

4. ระดับการศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษา

อนุปริญญา

ปริญญาตรี

สูงกว่า ปริญญาตรี

อื่นๆ (ระบุ).....

5. อาชีพ

รับจ้าง

ค้าขาย

ส่วนตัว

แม่บ้าน

รัฐวิสาหกิจ

รับราชการ

นักการเมือง

อื่นๆ (ระบุ).....

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ต่ำกว่า 5,000 บาท

5,000 – 10,000 บาท

เกินกว่า 10,000 – 30,000 บาท

เกินกว่า 30,000 บาท

7. ระยะเวลาที่มีส่วนร่วมทางการเมือง

ไม่เกิน 1 ปี

เกิน 1 – 5 ปี

6 – 10 ปี

11 ปีขึ้นไป

8. ตำแหน่ง

- ประชาชน.....
- กรรมการ.....
- บุคคลที่เกี่ยวข้อง.....
- อื่นๆ(ระบุ).....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง
 ต่อบทบาทตำรวจที่แก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

1. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับบทบาทของตำรวจในอำเภอหางดงจังหวัดเชียงใหม่
 ต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอบ 1. ด้านการบังคับ

.....

2. ด้านการหลีกเลี่ยง

.....

3. ด้านการปรองดอง

.....

4. ด้านความร่วมมือร่วมใจ

.....

5. ด้านการประนีประนอม

.....

6. ด้านมวลชนสัมพันธ์

.....

7. ด้านการให้มีส่วนร่วม

.....

8. ด้านการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพความเสมอภาค

.....
.....

2. ท่านพบปัญหาอุปสรรคอย่างไรบ้างในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ของ
เจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการของตำรวจในอำเภอหาดงจังหวัด
เชียงใหม่ต่อการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง

ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

4. ข้อเสนอแนะ

4.1 บทบาทของตำรวจในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.2 วิธีการดำเนินการของตำรวจในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง

.....

.....

.....

.....

.....

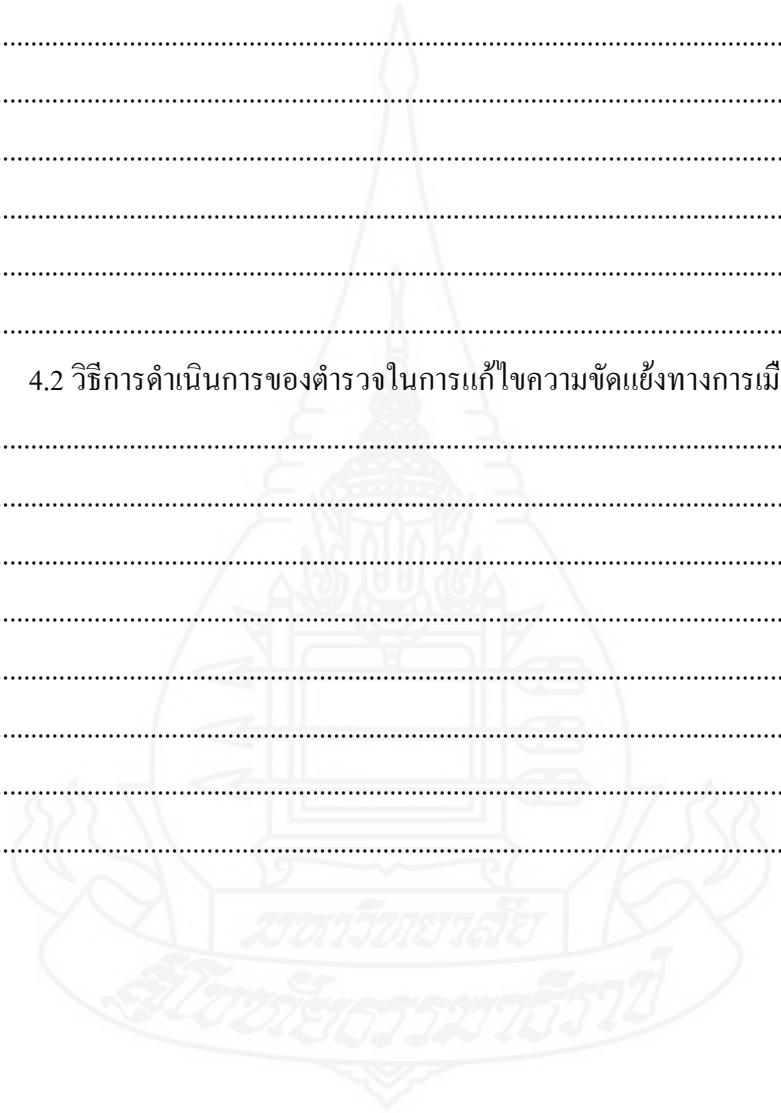
.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

ข้อมูลทั่วไปของอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

2.1 ประวัติความเป็นมาของอำเภอหางดง

อำเภอหางดง เดิมมีนามว่า “แขวงแม่ท่าช้าง” เป็นเขตการปกครองที่ตั้งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยรัฐบาลกลางที่กรุงเทพฯ จัดระบบการปกครองที่เรียกว่า มณฑลเทศาภิบาล กำหนดแบ่งเมืองเชียงใหม่เป็นหัวเมืองชั้นนอกและหัวเมืองชั้นในแขวงแม่ท่าช้างจัดอยู่ในเขตหัวเมืองชั้นในหัวหน้าผู้รับผิดชอบเรียกว่า “นายแขวง” นายแขวงคนแรกของแขวงแม่ท่าช้าง คือ หลวงกษัตริย์ภูบาล (ไฝ) ระหว่างปี พ.ศ. 2451 – 2453 แขวงแม่ท่าช้างได้เปลี่ยนฐานะเป็นชื่ออำเภอหางดง พื้นที่อำเภอหางดงก่อนนี้มีสภาพกร้างว่างเปล่า ทุ่งหญ้าและราษฎรมีน้อย เวลานั้นมีพญามะโน เจ้าน้อยมหาอินทร์ และพญาประจักษ์ ได้ครอบครอง ขึ้นตรงต่อเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่

ที่เรียกว่า “แม่ท่าช้าง” นั้น กล่าวกันว่า ในท้องที่นี้มีคดงกรรมอยู่ดงหนึ่ง เป็นดงไม้สัก มีลำน้ำแม่ท่าช้างไหลผ่านดงนี้ อยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอขึ้น ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ประมาณ 1 กิโลเมตร เวลาเมื่อเจ้านายทางเชียงใหม่จะไปยังจังหวัดแม่ฮ่องสอนหรือขุนยวมก็เดินผ่านทางนี้ เมื่อมาถึงดงนี้จำต้องลงจากหลังช้างแล้วข้ามทำนน้ำเข้าดงไป จึงเรียกลำน้ำนี้ว่า “แม่ท่าช้าง” ในสมัย ร.ศ.120 ทางการได้มีการให้จัดตั้งแขวงขึ้น โดยพิจารณาถึงหมู่บ้านใหญ่ๆ หลายตำบลรวมกันในระยะทางที่จะไปมาถึงได้ภายใน 6 ชั่วโมง หรือ มีราษฎรมากกว่าหมื่นคนจึงจัดเป็นหนึ่งๆ ทำนองอำเภอหนึ่งเช่นเดีวนี้ ในขณะนั้นจึงเรียกว่า “แขวงแม่ท่าช้าง” บ้างก็ว่า “แม่ท่าช้าง” มาจากคำว่า “แม่ต้า ช้าง” หรือ “แม่ตาช้าง” ซึ่งหมายถึง ลำน้ำ แม่ท่าช้าง ที่ต้นน้ำออกมาจากช่องน้ำเล็กๆ เหมือนตาช้าง จึงเรียกว่า “แม่ต้าช้าง”

ปี พ.ศ. 2457 ทางการได้เปลี่ยนชื่อใหม่ เพื่อให้ตรงกับนามตำบลที่ว่าอำเภอตั้งอยู่เป็นอำเภอ “หางดง” เพราะอยู่ทางทิศใต้ของดงกรรมดังกล่าว คำว่า หาง แปลว่า ท้าย คือ ทางทิศใต้หรือท้ายของดงกรรม ต่อมาวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2481 สำนักนายกรัฐมนตรีได้ออกประกาศว่า “ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ยุบอำเภอหางดง เป็นกิ่งอำเภอ ขนานนามว่า กิ่งอำเภอหางดง และให้ไปขึ้นอยู่ในความปกครองของอำเภอเมืองเชียงใหม่ ในเดือนเดียวกันนี้กระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งที่ 206/2481 ลงวันที่ 13 กันยายน 2481 อนุมัติให้ตำบลหารแก้ว ตำบลสันกลาง และตำบลหนองตอง ไปขึ้นอยู่ในความปกครองของอำเภอ สันป่าตองกับโอนตำบลข้าวมุงและตำบลสันทรายไปขึ้นอยู่ในความปกครองของอำเภอสารภี คงเหลืออยู่ 8 ตำบลเท่านั้น การไปขึ้นกับอำเภอเมืองเชียงใหม่ นั้น ต่อมาปรากฏว่าประชาชนได้รับความเดือดร้อน เนื่องจากต้องเดินทางไปติดต่อราชการที่อำเภอเมือง ระยะทางถึง 15 กิโลเมตร ใน

ปี พ.ศ. 2490 ทางราชการได้พิจารณาขึ้นเป็นอำเภอหางดงอีกครั้งหนึ่ง และให้รวมตำบลหารแก้ว และตำบลหนองตอง กลับมาขึ้นกับอำเภอหางดงเหมือนเดิม และแต่งตั้งในให้นายเที่ยง ธีระวงษ์ ตำแหน่งผู้ตรวจการเทศบาลจังหวัดตาก มาดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอหางดงเป็นคนแรก

2.2 ลักษณะทางกายภาพ

1) ตำแหน่งที่ตั้ง

อำเภอหางดง อยู่ห่างจากที่ตั้งของจังหวัดเชียงใหม่ ไปทางทิศใต้ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 108 ระยะทางประมาณ 15 กิโลเมตร มีพื้นที่ 277.136 ตร.กม. หรือประมาณ 188,750 ไร่

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับอำเภอแมริม และอำเภอเมืองเชียงใหม่
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับอำเภอเมืองเชียงใหม่ อำเภอสารภี และอำเภอเมือง ลำพูน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับอำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่

2) ลักษณะภูมิประเทศ

อำเภอหางดง 2 ใน 3 ของพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ซึ่งเป็นเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย และเขตป่าสงวนแห่งชาติ (พื้นที่ตำบลบ้านปง น้ำแพร่ และตำบลหนองควาย) นอกนั้นเป็นพื้นที่ราบ ซึ่งทำเป็นพื้นที่เพาะปลูก ที่อยู่อาศัยและการพาณิชย์ มีลำน้ำธรรมชาติที่สำคัญอยู่ 2 สายคือ

1. แม่น้ำปิง ไหลผ่านทางทิศตะวันออกของอำเภอหางดง เป็นเส้นทางแบ่งเขตระหว่างอำเภอหางดง กับอำเภอสารภีและอำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตร

2. ลำน้ำแม่ท่าช้าง เป็นแม่น้ำสายเล็กๆ มีต้นน้ำจากภูเขาในท้องที่ตำบลบ้านปง ไหลผ่านตำบลบ้านปง ตำบลหนองควาย ตำบลบ้านแหวน และตำบลหางดง

3) ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของอำเภอหางดง มี 3 ฤดู ดังนี้

- ฤดูร้อน ระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมอุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 34 องศาเซลเซียส

- ฤดูฝน ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนตุลาคม ระดับน้ำฝนเฉลี่ย 900 มิลลิเมตร/ต่อปี

- ฤดูหนาว ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนกุมภาพันธ์ อุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย 17 องศาเซลเซียส

2.3 การปกครองและประชากร

1) ประชากร

ปัจจุบันอำเภอหางดง มีประชากรทั้งสิ้น 61,685 คน แยกเป็นชาย 29,807 คน เป็นหญิง 37,878 คน รวม 36,700ครัวเรือน การเมืองการปกครอง มีสมาชิกสภาจังหวัด 2 คน อำเภอหางดง มีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 2 คน แบ่งการปกครองท้องถิ่น ดังนี้

ตำบล	จำนวน	11	ตำบล
หมู่บ้าน	จำนวน	109	หมู่บ้าน
เทศบาลตำบล	จำนวน	5	แห่ง
องค์การบริหารส่วนตำบล(อบต.)	จำนวน	7	แห่ง

2.4 วิสัยทัศน์อำเภอ(Vision)

“มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน เพิ่มประสิทธิภาพการบริการประชาชน”

1) เป้าประสงค์ของอำเภอ (Goals)

1. เพิ่มมูลค่าการค้าการลงทุน
2. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว
3. เพิ่มยอดจำหน่ายสินค้า OTOP ในอำเภอ
4. เพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรกรรม
5. พัฒนาและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
6. การแก้ไขปัญหาความยากจน

2) แผนพัฒนายุทธศาสตร์ของอำเภอหางดง

1. ยุทธศาสตร์เชิงรุก : สร้างฐานเศรษฐกิจใหม่

สร้างฐานเศรษฐกิจใหม่บนพื้นฐานของวัฒนธรรมและความรู้ใหม่มุ่งสู่ Knowledge Based Economy ธุรกิจที่เริ่มเข้ามาเป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ เช่น สถานบริการด้านสุขภาพ (spa) สินค้าสมุนไพร ผลิตภัณฑ์OTOP และกลุ่มธุรกิจ SME รายใหม่

2. ยุทธศาสตร์ปรับตัว : เพื่อเพิ่มมูลค่าฐานเศรษฐกิจเดิม

สร้างงานหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์และความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ สำหรับตลาดเฉพาะ (Niche Market) โดยการนำวัฒนธรรมด้านนามาสร้างเอกลักษณ์และเรื่องราวเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเพื่อเป็นพลังดึงดูดใหม่จากทรัพยากรท่องเที่ยวที่มี

อยู่ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวเชิงหัตถกรรม โบราณสถานต่างๆ ที่มีอยู่จำนวนมากในอำเภอและอำเภอใกล้เคียง ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตร โดยสร้างความหลากหลาย และการบริหารจัดการสมัยใหม่ โดยผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญของอำเภอคือ ลำไย

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืน : สนับสนุน ทั้งฐานเศรษฐกิจเดิมและเศรษฐกิจใหม่ให้ยั่งยืน

1) อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมล้านนา โดยนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสร้างความโดดเด่น และเชื่อมโยงสู่สากล

2) ดำรงความเป็นฐานทรัพยากรธรรมชาติ โดยฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากร ธรรมชาติอย่างยั่งยืน

3) สร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนและนักท่องเที่ยว ทั้งด้านการปราบปรามยาเสพติด การจัดระเบียบผู้มีอิทธิพลและสถานบริการ

4) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อเป็นฐานการพัฒนา โดยขยาย โอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง โดย เฉพาะผู้ด้อยโอกาส และสร้างโอกาสในการเรียนรู้เฉพาะด้านและความรู้สมัยใหม่ เพื่อสร้างจิต ความสามารถในการแข่งขันและสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนา

5) แก้ไขปัญหาความยากจน โดยใช้แนวพระราชดำริ “เศรษฐกิจพอเพียง” และ “เศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเอง”ตาม โครงการพัฒนาศักยภาพของหมู่บ้าน/ชุมชน (SML) ร่วมกับมาตรการ การดำเนินงานตามนโยบายแก้ไขปัญห ความยากจนที่รัฐบาลกำหนด

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ร้อยตำรวจโทเจษฎา พันธุ์แก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	23 พฤษภาคม 2523
สถานที่เกิด	อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
ประวัติการศึกษา	รัฐศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
สถานที่ทำงาน	สถานีตำรวจภูธรแม่ทะ จังหวัดลำปาง
ตำแหน่ง	รองสารวัตรป้องกันปราบปราม

